

65 DE COPII din Franța SUNT FINII Mareșalului Pétain

EXISTĂ în Franța liberă și ocupată 65 de copii care poartă cu mândrie pronumele de Filip. Acești copii sunt finii mareșalului Pétain,

Șeful Statului francez a ținut să-și acorde protecția, ca o mărturie a bunei sale voințe pentru părinții merițiți, împovărați cu numeroși copii.

Dintre cele 480 de cereri semnate de diferiți cetățeni din toate colțurile Franței și ale imperiului, prin care se cerea mareșalului să accepte să naștească noui născuți, șeful secretariatului particular al mareșalului, doctorul Menetrel, care este și conducătorul operelor de caritate ale acestuia, n'a reținut decât 65 de petiții.

Dintre cei 65 de finii ai mareșalului, 28 trăiesc în zona liberă, unul la Beirut și 38 în zona ocupată. Cu excepția unui singur caz, toți finii mareșalului au venit pe lume ca al 14-lea, al 17-lea și chiar al 18-lea copil al respectivelor părinți.

Unul dintre acești finii, pe nume Filip Begot din Andancette, este al optsprezecelea copil al părinților săi. Fiecare dintre finii mareșalului au dat loc la anchete prelungite și minuțioase în ceea ce privește moralitatea părinților și starea lor socială. Mareșalul Franței n'a vrut să-și așeze semnătura decât numai pe acele acte de botez, în care se constată nașterea copilului unor cetățeni vrednici și muncitori.

Mareșalul studiază personal actele privitoare la familia celui ce

Mareșalul Pétain iubește mult copiii. Iată-l amuzându-se cu două nepoțele ale sale, în orele de repaos pe care și le petrece la ferma sa de pe Coasta de Azur. Stânga: Al 18-lea fin al Mareșalului este al... 14-lea copil al unui zarzavagiu din Charbonnières

Stânga: Una dintre fiicele Mareșalului Pétain este și Annette, fiica grădinarului său, care are grijă să-i ducă în fiecare zi, „nașului”, un buchet de flori în camera de lucru. Dreapta: Dosare de registre în care sunt trecuți cu toate amănuntele de familie, cei 65 de finii ai Mareșalului

Jos: Șapte din finii Mareșalului, cu prilejul unei „reuniuni” la Wichy

urmează să-i devină copil spiritual. El își trimite apoi portretul cu o dedicație și o scrisoare adresată părinților și noului născut. În cazul când este vorba de oameni care luptă din greu cu nevoile, mareșalul are obiceiul de a mai trimite și un carnet al Casei de economii, cu un disponibil care variază de la caz la caz, de la 1000 la 2000 de franci.

Mareșalul trimite noului născut și un dar și anume un ținut miniatural pe care este gravat numele său. Povestea acestei jucării merită să fie povestită.

Când mareșalul a adresat apelul său femeilor franceze pentru a veni în ajutorul copiilor nenorociți cu orice obiecte prisoselnice, o mamă îndurerată, care-și pierduse copilul în timpul luptelor, a adresat șefului statului jucăria preferată a micuțului și anume un mic ținut împreună cu o scrisoare care a stors lacrimile venerabilului soldat.

Mareșalul a anunțat pe îndurerata mamă că va trimite această jucărie celui de al șaselea copil al familiei Lecourt care-i era fin.

Din clipa aceea nevrând să favorizeze mai mult pe unul din finii săi decât pe celălalt, mareșalul a comandat unei fabrici de jucării un număr respectabil de ținute.

Aceste jucării sunt pentru finii mareșalului și pentru părinții acestora semnul înaltei protecții a șefului statului.

Și această protecție se concretizează în ajutoare întotdeauna sosite la timp: aici sosește spre bucuria familiei o cantitate de lemne de foc tocmai când era mai mare nevoie de ele,

colo părinții finului respectiv capătă dreptul de a folosi la muncile câmpului animale aparținând armatei și așa mai departe.

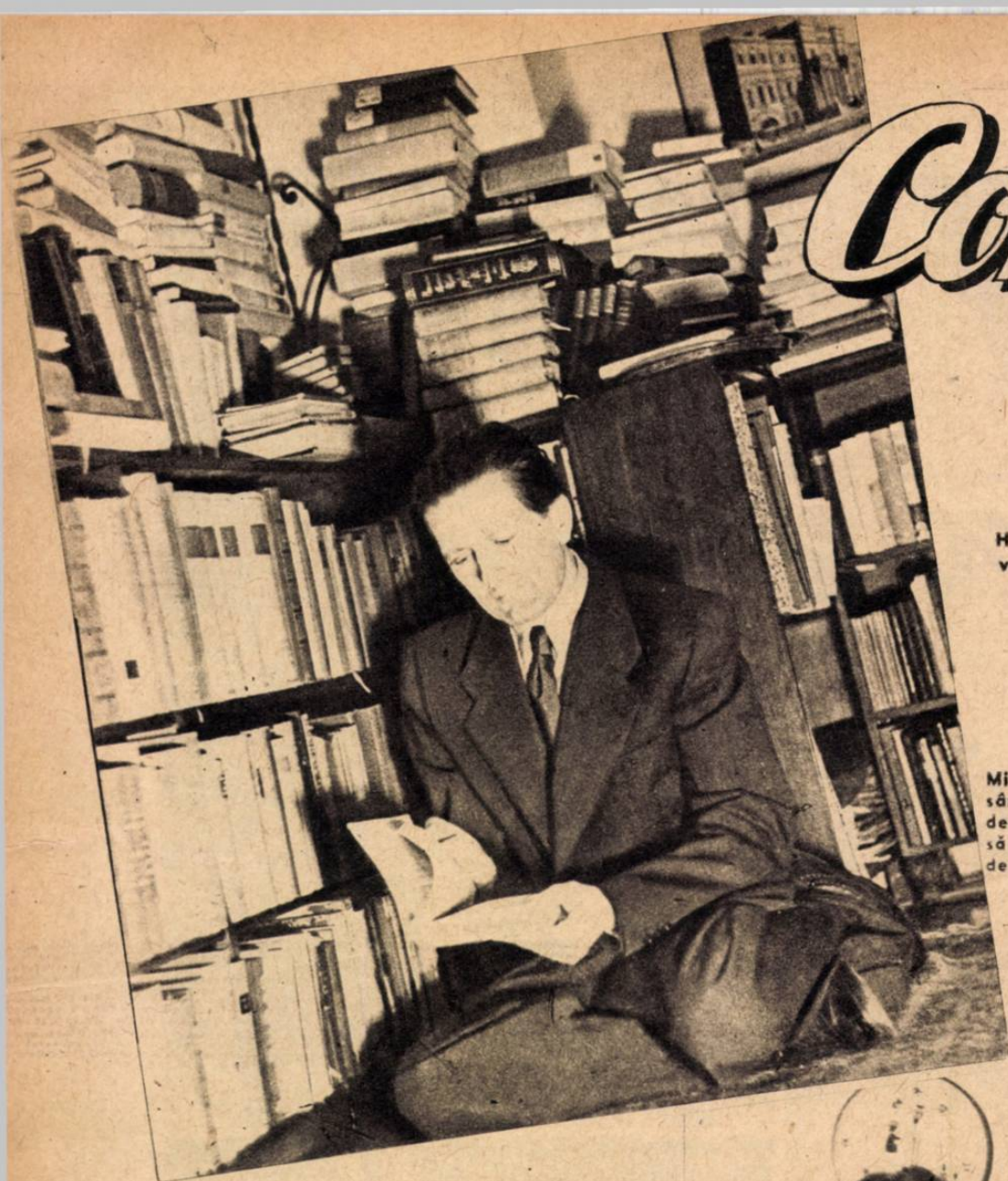
Odată cu naștia de onoare a mareșalului, providența se instalează în mijlocul familiei și această providență este prezentă ca portretul venerabilului șef al statului atârnat lângă icoane, deasupra căminului.

Stânga: Casa în care locuiește Mareșalul Pétain. Săgețile indică (la stânga) apartamentul Mareșalului iar (la dreapta), apartamentul Mareșalei

Compozitorii

LA EI acasă

Harald Böhmelt în vasta bibliotecă a castelului său.

Michael Jary interesându-se la bucătărie de o gustare cu care să înlocuiască lipsa de inspirație a unui moment...

Friedrich Schröder profitând de prezența unui pian în apropierea frontului...

PĂRĂSIM astăzi anchetele din viața actorilor și actrițelor de cinema și facem loc unui interesant reportaj fotografic din viața compozitorilor de muzică pentru ecran, din viața acelor pe care nu-i vedem niciodată, dar de a căror inspirație depinde în mare măsură succesul unui film.

Iată-l într-una din aceste fotografii pe celebrul Friedrich Schröder, care a compus, printre altele, muzica filmului „Totul pentru tine”, apoi pe aceea a puternicei drame conjugale „Ei doi...” și care — mobilizat fiind — a compus, în orele de libertate, partitura pentru noua producție intitulată

Willi Kollo, la masa de lucru

Norbert Schultze

„O noapte de Mai”. Iată-l, deasemenea, pe Harald Böhmelt, cel mai popular compozitor de muzică modernă, care a terminat de curând partitura filmului „Academia dragostei”. Böhmelt posedă un castel minunat și e la fel de pasionat după citit cași după muzică.

Iată-l apoi pe Norbert Schultze, care a compus muzica unuia dintre cele mai mari succese ale cinematografiei germane, „Mamă și fiică”.

FOTO
TOBIS

VIZITA D-LUI MAREȘAL ANTONESCU LA ODESA

Se știe că d. Mareșal Ion Antonescu și-a petrecut Sărbătorile Paștilor printre ostașii săi dragi de pe front. In acest prim reportaj fotografic realizat de trimisul nostru special, îl vedem pe d. Mareșal în câteva momente din vizita făcută la Odesa.

In sala de recepție a casei Tolstoi, d. Mareșal Ion Antonescu ascultă discursul d-lui prof. Gh. Alexianu, guvernatorul Transnistriei

D. Mareșal și suita sa ieșind din palatul primăriei, după inspecția făcută acestei instituții și conducătorilor ei

O vizită făcută în parcul Sevckenko în care se află cimitirul soldaților români căzuți în luptele pentru Odesa

D. Mareșal Antonescu, d. guvernator Alexianu și suita, într'un moment de reculegere în fața mormintelor eroilor români

Inspectând litoralul mării, d. Mareșal primește raportul sentinelei dela primul post al unei unități

Urmează apoi raportul Comandantului acestei unități care străjuiește litoralul Odesei

Nº 4711.

O APARIȚIE PRIMĂVĂRATECĂ

Da, este cea mai termecătoare femeie, aceea care își încredințează frumusețea veritabilei Ape de Colonia „4711”. Câteva picături de „4711” înprospătează și vă înviează imediat.

„4711” Apa de Colonia TOSCA reunește puterea înviorătoare a veritabilei Ape de Colonia „4711” cu parfumul încântător TOSCA.

Pe toate
anotimpurile
ROBOT
aparatură complet
automat.

ROBOT BERNING & CO. DUSSELDORF

Reprezentanța exclusivă pentru România:
CENTRALA FOTOGRAFICĂ Theodor Gr. Thoma
B-dul Elisabeta 51, București I

TEMPERATURI

DE

10.000 GRADE

La arcul voltaic cu curent de înaltă tensiune, folosindu-se 80 până la 100 A, s'au obținut temperaturi de 10.000 grade.

Constatarea acestor temperaturi s'a făcut pe baza aprecierilor spectroscopice.

Acestea sunt cele mai ridicate temperaturi cari se pot atinge în laborator, în atmosfera liberă. Temperatura flăcării anodei ajunge la 55.000—60.000.

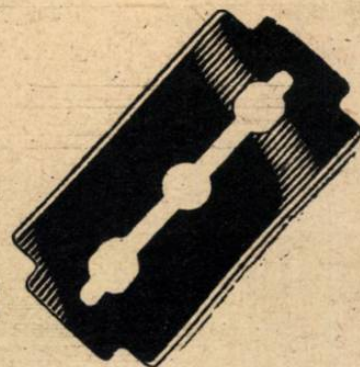
**Când capul te doare,
tot trupul boalește.**

În asemenea cazuri recurgeți imediat la renumitele tablete Aspirin. Două tablete dizolvate într-un pahar cu apă; vor face să dispară în câteva minute durerea Dvs. de cap, redându-vă sănătatea. Nu uitați însă: Tabletele Aspirin sunt veritabile numai cu crucea „Bayer”!

Nici un cămin fără
ASPIRIN

**Lama
albastră
Gillette**

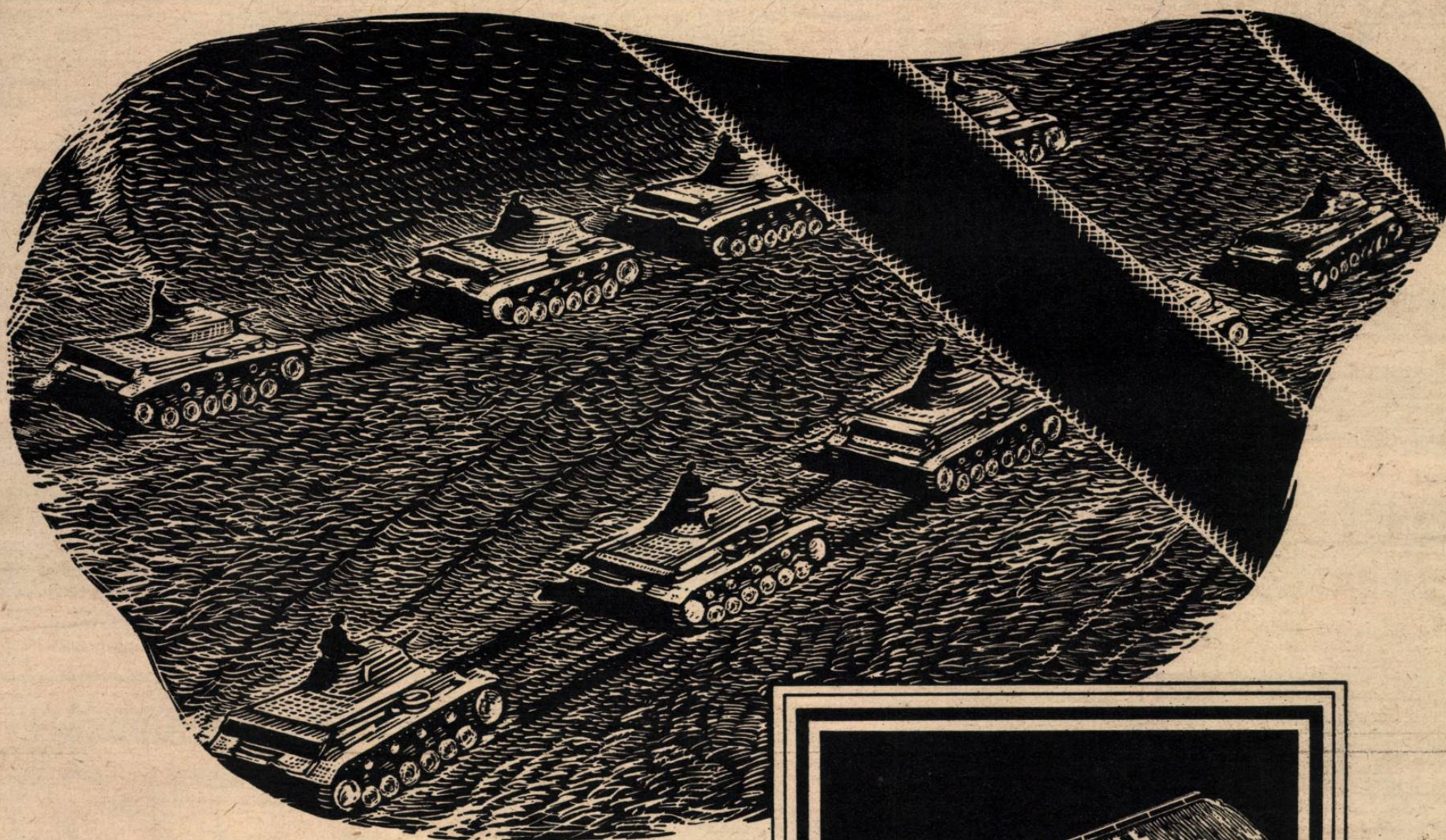
este lama de ras care satisface până și pretențiile cele mai dificile. Gillette lama care a apărut cea dintâi în comerț, n'a putut fi egalată în calitate nici până în prezent. Oțelul cel mai bun și ascuțișul său fin transformă bărbieritul într-o adevărată plăcere. Lama albastră Gillette este accesibilă oricui, fiindcă grație superiorității și durabilității sale, ea își merită pe deplin prețul.

**Moda se crează pentru femeile
cu siluetă impecabilă**

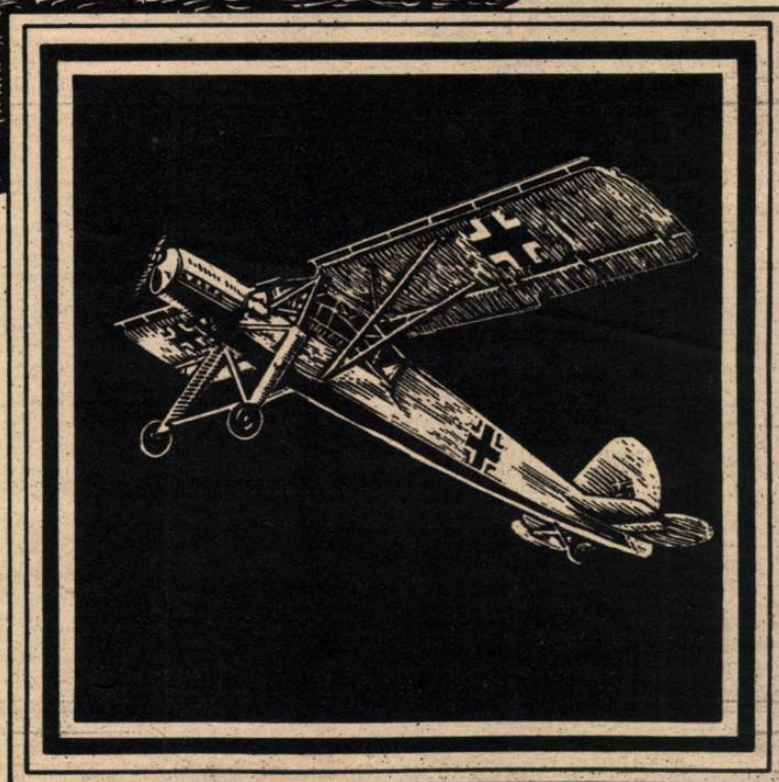
Persoanele grase, tinere sau în vârstă, se pot cu greu îmbrăca după cerințele modei și chiar când nu țin seamă de modă, alegerea îmbrăcăminte este dificilă.

Pentru înlăturarea dificultăților la îmbrăcăminte, remediul cel mai sigur și inofensiv, lipsit de orice suferințe, este o cură de slăbire cu tabletele de slăbire Kissingen, care modelază silueta. Tabletele de slăbire Kissingen sunt un produs natural, extras din sărurile apelor de cură dela Kissingen.

Inaintarea tancurilor văzută din avionul Fieseler „Storch”

Comandamentul zburător

Războiul de mișcare în stil mare ce caracterizează strategia germană modernă, reclamă utilizarea unor mijloace speciale în scop de a permite generalului comandant să-și formeze o impresie personală asupra mersului bătăliei și a câștiga în acelaș timp un aspect de ansamblu asupra situațiunii generale. Armata germană posedă un asemenea mijloc: avionul Fieseler „Storch” o creațiune

GERHARD FIESELER WERKE G.M.B.H. KASSEL

„REALITATEA ILUSTRATĂ”. Editura „Ziarul” S. A. R. București. Inscrisă sub Nr. 239, Reg. Publ. Periodice la Trib. Ilfov S. I Com. Revista săptămânală tipărită la Heliogravură și un supliment „De toate pentru toți”. Redacția și administrația, Str. Th. Masaryk 17, București. Cec Poștal 4083. Red. responsabil: G. Ionescu. Prețul abonamentelor: 6 luni (26 numere) lei 500; 3 luni (13 numere) lei 250. Anunțurile se primesc la administrația revistei. Plata taxelor poștale în numerar conform aprobării Direcției Generale P. T. T. Nr. 15.585/939.

INSTITUTUL DE ARTE GRAFICE AL MUNCII, SĂRINDAR 5—7—9

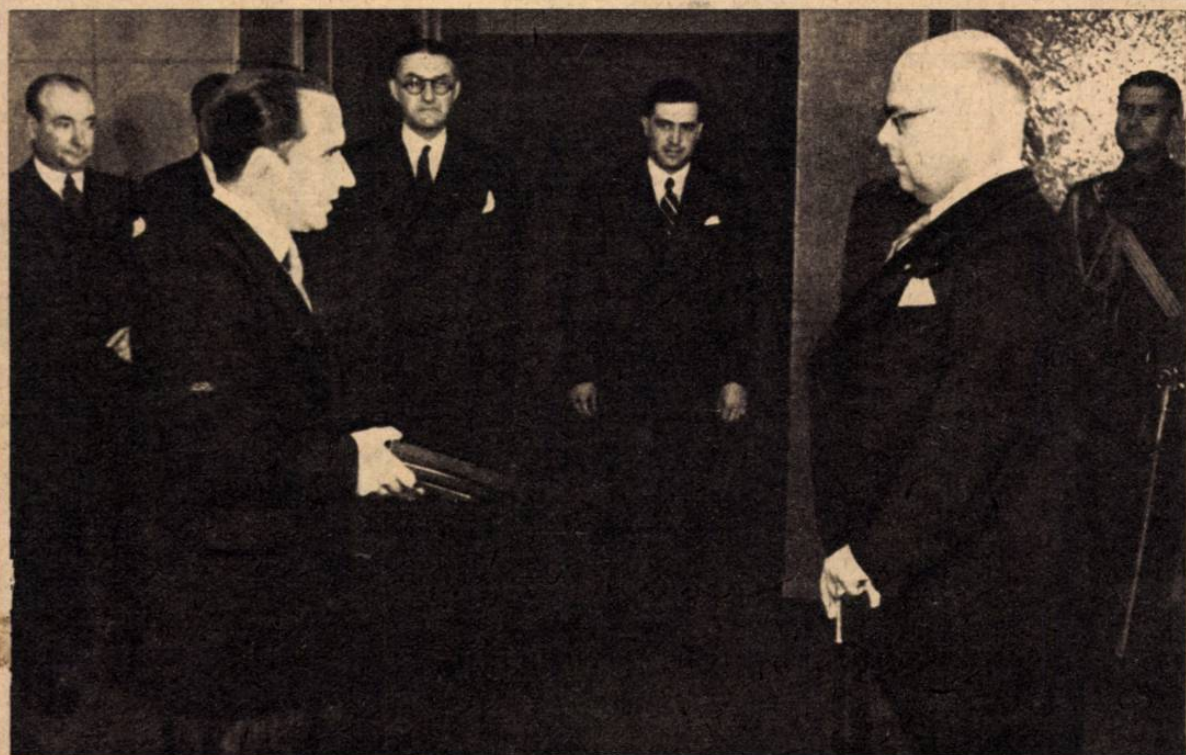
ULTIMELE FOTOGRAFII DIN CAPITALĂ

M. S. Regele Mihai I vizitând spitalul de răniți Z. I. 337

D. prof. Mihai Antonescu, președintele Consiliului de Miniștri, ascultând cuvântările la deschiderea expoziției „Croatia în Imagini”.

D. prof. Mihai Antonescu, președintele Consiliului de Miniștri, înmânând decorația ce i-a fost conferită d-lui Ministru al Finlandei la București

D. HIROSKI OSHIMA LA BUCUREȘTI

Sosirea d-lui Hiroshi Oshima, ambasadorul Japoniei la Berlin, în Gara de Nord.

D. Oshima făcând declarații reprezentanților presei române, la Athenée Palace

D-na Maria Mareșal Antonescu interesându-se de soarta răniților într'un spital din Capitală.

CU UN BOGAT ȘI VARIAT SUPLIMENT

23—30 APRILIE
NR. 794 — ANUL XVI
— 20 LEI —

ARANJAREA UNUI NOU INTERIOR SAU... CAND TREBUE SĂ TE MUȚI DE SF. GHEORGHE
(Vezi reportajul în corpul revistei)

*Dacă
sunteți
curioși*

Un câine care „suferă” de pe urma restricțiilor de război este acela al creatorului de mode parizian, André Perugia, deoarece a fost obicinuit să umble „încălțat”. Azi, firește, n'are... cartelă

Birmania, țara în care se dau azi lupte înverșunate între japonezi și englezi, este condusă de rajahi. Vedem mai sus unul dintre rajahii birmani și soția sa pe tronurile lor de aur.

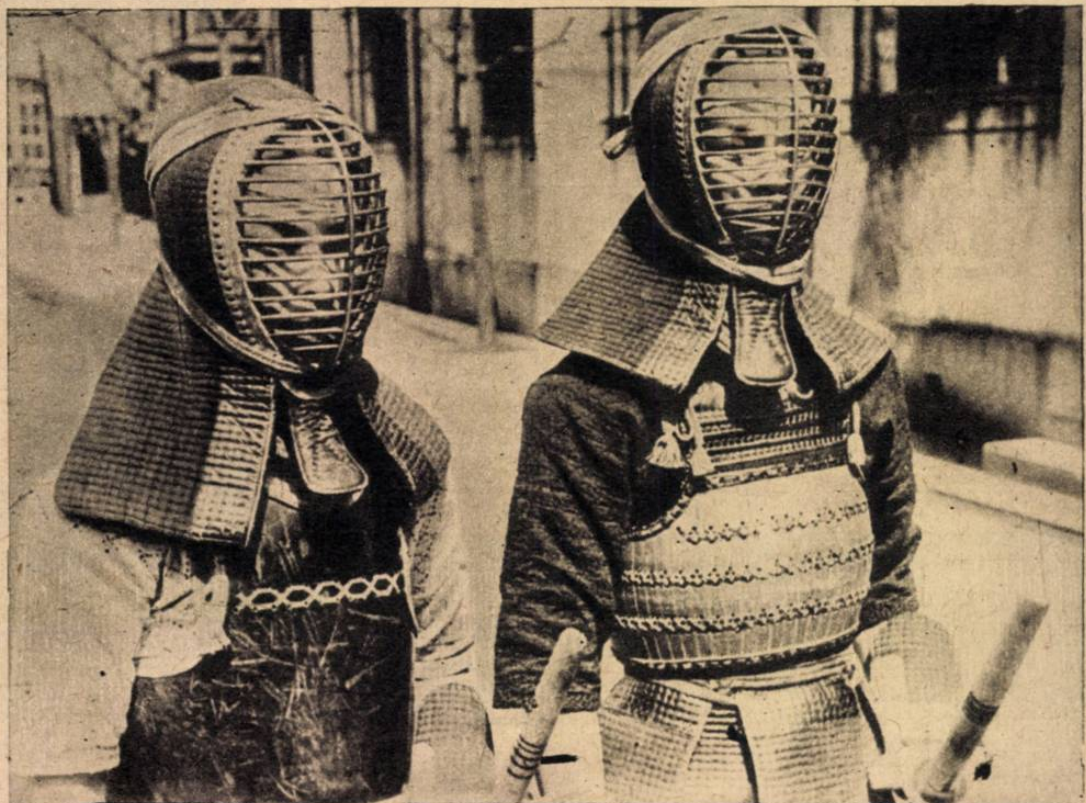

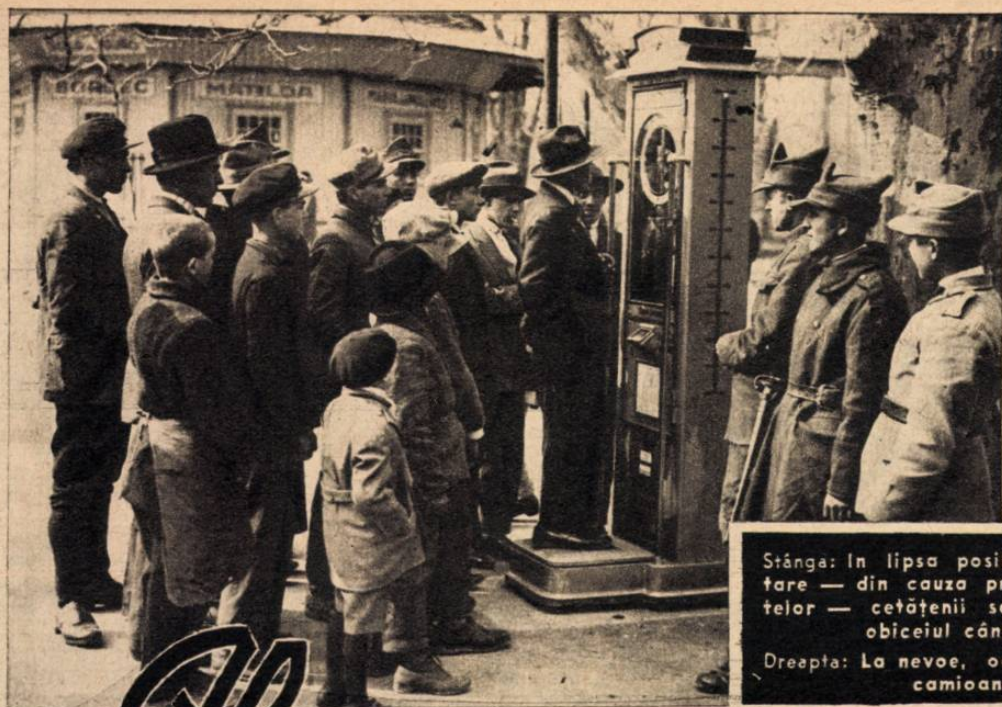
Mormintele japonezilor căzuți pe front sunt simple. Dar întotdeauna se găsesc camarazi cari, în trecere, să planteze flori pe ele, astfel că unele sunt, după câțva timp, complet acoperite de petale multicolore.

Dreapta: În multe sate din sudul Indiei transporturile se fac cu gondole, cași la Veneția. Deosebirea e că atât aspectul gondolei cât și al vâslă-jului sunt ...ceva mai primitive.

Dreapta (jos) Japonezii știu să fie moderni dar și să păstreze obiceiurile milenare ale pământului, așa că nu trebuie să ți se pară curios dacă întâlnești și azi pe străzile Tokio-ului asemenea sportmenii cari se duc să practice sportul duelului cu bastonul de bambus.

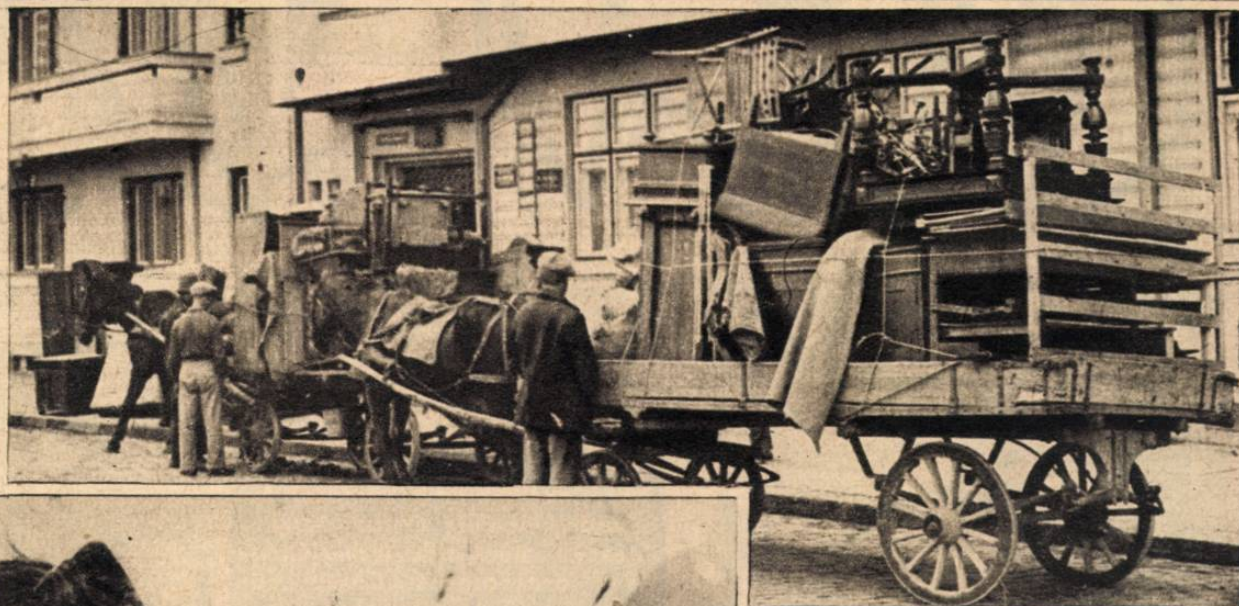
Jos: Un bancher american care-și tapetează casa — în mod demonstrativ — cu hârtii de bursă devalorizate odată cu intrarea Statelor Unite în războiu.

Stânga: În lipsa posibilităților de mutare — din cauza prelungirii contractelor — cetățenii se vor mulțumi cu obiceiul cântăritului.
Dreapta: La nevoie, oamenii pot înlocui camioanele...

Gheorghe 1942

Altădată periferia dădea năvală la centru. Azi cei dela centru s'ar muta la periferie ca să-și poată crește orășanii și să-și cultive zarzavaturi.

Stânga: Cântarul ultra-modern care a apărut pe străzile Capitalei.

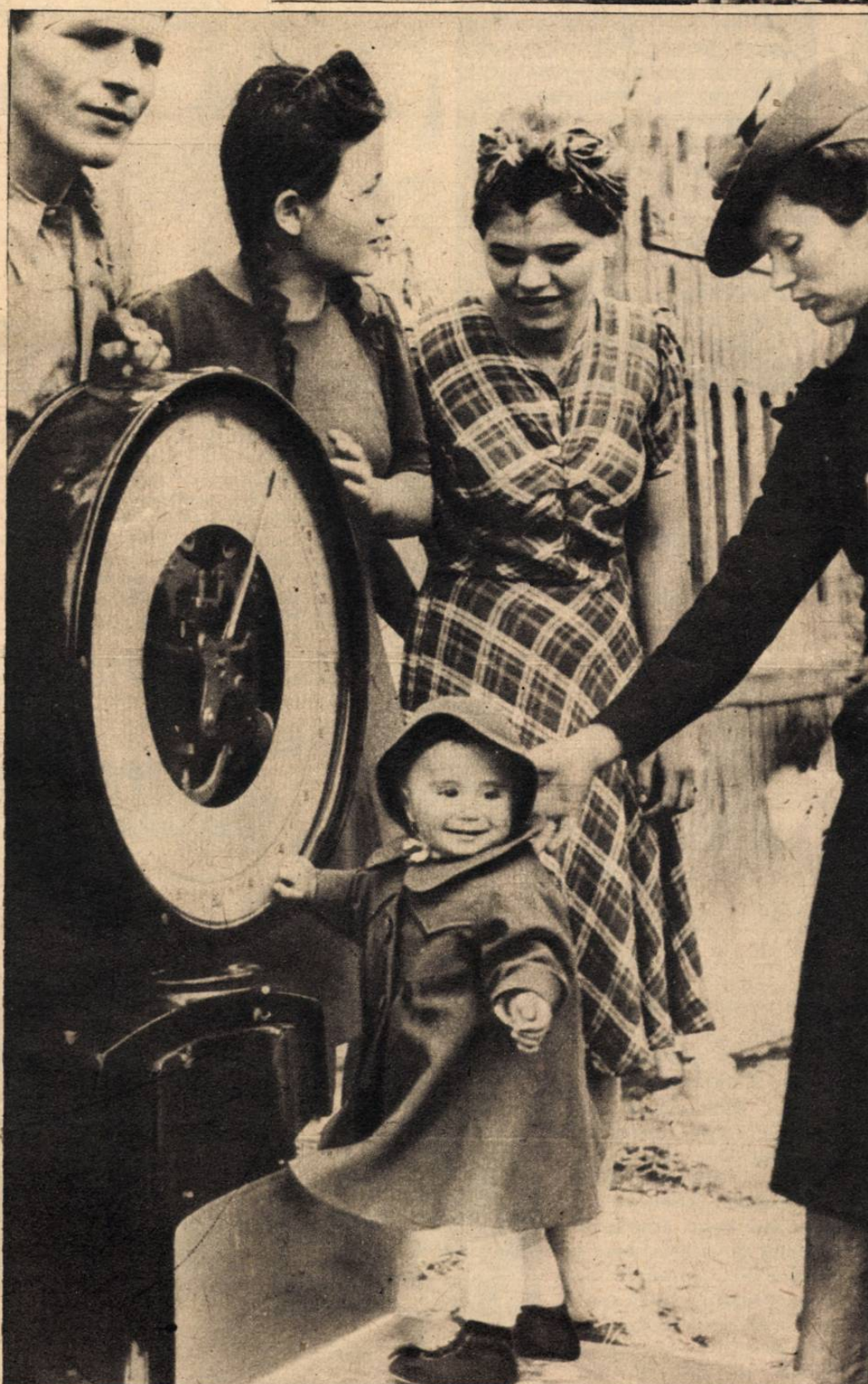
În anul acesta foarte mulți chiriași se vor gândi cu melancolie la vremea când își încărcau calabalăcul în camioane, pornind spre noua locuință de care erau încântați cu anticipație. Mutatul devenise o tradiție de Sfântul Gheorghe și de Sfântul Dumitru, cei doi sfinți cari par să patroneze nomadismul cetățenilor.

Oamenii se mutau dintr-o intensă nevoie de schimbare, de reînnoire, de modificare a mediului. Firește că aceste migrațiuni bianuale aveau și partea lor dramatică, dar în cele din urmă conflictul dintre proprietar și chiriaș care părea să fie etern, nu putea suporta o altă soluție.

Mutul era salvare pentru chiriașul rău platnic sau doritor de schimbare și o ușurare pentru proprietarul care avea pretenția ca locuința să rămână intactă, neuzată, fără semnele caracteristice lăsate de viața cotidiană. Dacă bucătăria era puțin afumată, proprietarul se considera păgubit în drepturile sale inalienabile, astfel încât mulți chiriași erau de părere că tagma proprietarilor ar trebui să închirieze apartamentele nu oamenilor ci îngerilor clădiți din substanțe pure și spirituale.

Trebuie să recunoaștem că și anumiți chiriași aveau partea lor de vină în ceea ce privește frecvența schimbare de adresă. Legiuitorul se afla în miezul acestui conflict permanent, ținând balanța imparțialității între pretențiile celor două tabere.

Carageale a caracterizat admirabil nevoia de a se muta a chiriașului bucureștean. Nevoia aceasta era atât de intensă încât o resimțeau și anumiți proprietari, cari în ajunul celor două date tradiționale a emigrărilor cetățene, își schimbau

aranjamentul caselor mutând dormitorul în locul sufrageriei și vice-versa.

Există și un anumit sentimentalism legat de aceste schimbări de adresă și foarte mulți chiriași practica cu intensitate mutatul din lipsa mijloacelor necesare unor deplasări în timpul vacanței de vară.

Toate aceste lucruri aparțin acum trecutului. În anul acesta sau mai bine zis dela începutul actualului conflict, legiuitorul înțelegător al greutăților caracteristice timpurilor, a prelungit contractele de locațiune și a îngăduit nomadismul orășenilor.

Anul acesta vom vedea foarte puține camioane pe străzile capitalei. Cei câțiva proprietari cărora legiuitorul le-a dat dreptul de a se muta în casele lor și chiriașii cari au stat în asemenea case vor fi, împreună cu cei cari se mută în casele C. N. R-ului, singurii cetățeni care-și vor schimba adresa.

Pe vremuri, asistam anual la o migrațiune a populației dela periferie spre centru în căutarea confortului și comodității extreme.

Cei care stăteau pe străzi mai lăturalnice aveau idealul de a se muta la centru într'un block unde să fie salutați de mai multe ori pe zi de portar.

Astăzi cei dela centru doresc să se mute la periferie, să aibă o casă și mai ales o curticică în care să-și poată crește câteva păsări și eventual un purcel.

Ograda cu păsăret și cocina porcului au devenit idealuri greu

(Continuare (în pag. 15))

Stânga: Președintele guvernului naționalist din Nanking anunță poporului că China naționalistă s'a alăturat Japoniei în războiul Nouei Asii

Dreapta: Guvernul din Nanking a organizat o armată de 40.000 de oameni care se află în continuă creștere

CHINA

CARE-ȘI SCHIMBĂ ASPECTUL

CHINA care prin densitatea populației și întinderea ei geografică ocupă o parte importantă din teritoriul asiatic, este o țară veche cu o istorie și o cultură milenară. După mii de ani de existență, China n'a ajuns însă, să descopere și să pună în valoare ideea coeziunii naționale care face tăria fiecărui popor.

Această țară cu o admirabilă și străveche cultură, cu o artă și o filosofie care provoacă de multă vreme admirația întregii lumi civilizate, țara poezilor și a marilor înțelepți, n'a cunoscut decât datorită invaziunii mongole, — necesitatea de

Dreapta: Tineretul, la o serbare naționalistă chineză. Se văd drapelele Chinei Noi.
Stânga: Doctorul Wang-Cing-Wei, președintele Chinei naționaliste, este un prieten sincer al japonezilor

Jos: Generalul Yan Yuan-tao, comandantul armatei din China naționalistă, Trupele sale luptă alături de japonezi împotriva trupelor mareșalului Ciung-Kai-Cek
Jos (dreapta): Mormântul iluminatului doctor Sun Yat Sen, al cărui discipol este Wang-Cing-Wei, se află în apropiere de Nanking

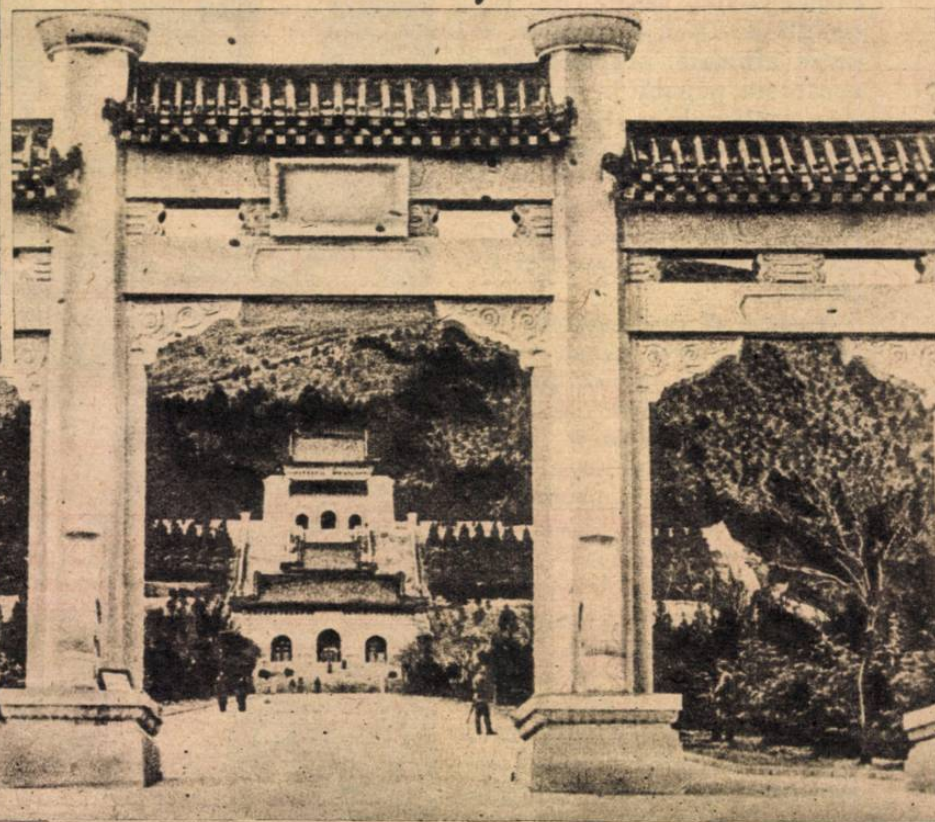

Încercând să medieze între Japonia și între ambițiile politice ale celor dela Ciungking, doctorul Wang-Cing-Wei s'a arătat a fi un mare patriot și un naționalist luminat.

Dealtfel, trebuie știut că acest chinez înțelept este urmașul politic al lui Sun-Yat-Sen, creatorul partidului Kumintang, al cărui program era independența politică și economică a Chinei.

Doctorul Wang-Cing-Wei, care și-a făcut studiile universitare în Japonia fiind chiar căsătorit cu o japoneză, a purces la reorganizarea Chinei pacificate prin faptul trecerii ei sub controlul militar al japonezilor. Școala și armata, organizațiile tineretului, educația poporului economia și cele mai intime celule ale societății, au beneficiat de un suflu de renaștere și de întinerire.

Astăzi China naționalistă este o națiune tânără, care merge cot la cot cu Japonia în războiul pe care imperiul nipon l-a declarat imperialismul economic al lumii anglo-americane.

organizare a unei armate, cu misiunea de a apăra patrimoniul național al patriei.

Datorită indiferenței pentru toate formele de activitate și de organizație naționalistă, China a putut să cadă sub dependența economică a marilor puteri anglo-americane împinse spre Extremul Orient de interese mercantile.

În schimb Japonia care datorează Chinei multe elemente ale culturii și civilizației sale, a înțeles la timp ideea de naționalitate și de naționalism și a știut să-și organizeze toate energiile în vederea unor acțiuni care aveau să ridice această țară la rangul de mare putere militară și politică a planetei.

Poate originea conflictului chino-japonez trebuie căutată în această deosebire între temperamentul chinezului și acela al japonezului, între concepțiile social-politice ale unora și ale celorlalți.

În orice caz, când a început războiul chino-japonez, Japonia își propune să realizeze o nouă ordine asiatică cu asentimentul și chiar cu concursul chinezilor. Dar acest lucru nu s'a întâmplat decât mai târziu, adică la 26 Aprilie 1940, când s'a format la Nanking un guvern al Nouei Chine, care înțelege necesitatea colaborării dintre cele două națiuni surori.

Guvernul din Nanking, în fruntea căruia se află doctorul Wang-Cing-Wei tinde să organizeze resursele economice

și militare ale țării până la pacificarea și unificarea completă a Chinei, divizată prin război. Ridicându-se împotriva acțiunii mareșalului Ciang-Kai-Cek, care sub inspirația și influența anglo-americanilor, rezistă cu ultimele sale forțe armate procedurii de transformare politică a spațiului asiatic, doctorul Wang-Cing-Wei vrea să facă reeducația națiunii chineze în spiritul nou și constructiv al naționalismului.

FUEHRERUL A IMPLINIT 53 DE ANI

LA 20 Aprilie s'au împlinit 53 de ani de când Führerul Marelui Reich a văzut lumina zilei într'un mic orășel Austriac.

Viața acestui om politic și militar de geniu este atât de cunoscută încât datele ei importante nu mai au nevoie să fie reamintite.

Toate fețele personalității sale multiple de cugetător politic și de conducător al masselor pot fi studiate în opera sa capitală „Mein Kampf” și în colecția cuvântărilor istorice cu care este presărată cariera acestui uriaș al germanismului.

Stând pe linia marilor deschizători de drumuri, care trasează pentru veacuri evoluția politică a omenirii, Führerul va trece în istorie drept omul care a știut să dea Europei o nouă înfățișare socială și economică.

Strădaniile sale pentru ridicarea poporului german au fost încununate de lupte victorioase duse cu armele pe fronturile unde inamicii Europei au căutat să se infiltreze zadarnic.

Unul dintre cele mai recente portrete ale Fuehrerului.

Frontul comun al popoarelor civilizate ale Europei împotriva bolșevismului, a avut drept rezultat eliberarea a numeroase regiuni de sub despotica stăpânire rusească.

Războiul din răsărit continuă și Europa așteaptă plină de nădejdi ceasul victoriei definitive, știind că se poate conta pe forța și voința de luptă a unei armate al cărei șef are puterea spirituală și energia sufletească a Cancelarului german.

Stând cu lealitate alături de marele și puternicul ei aliat, România, care s'a alăturat din primul moment frontului antibolșevic, știe că victoria nu poate fi decât a ei și a aliaților cu care s'a înfrățit pe câmpurile de luptă.

Fuehrerul Adolf Hitler în mijlocul soldaților săi

Fuehrerul decorând cu Crucea de Fier eroi ai războiului actual.

În perspectiva ultimilor ani, trebuie să recunoaștem în dubla noastră calitate de români și de europeni, că Führerul și-a asigurat recunoștința viitorimei, datorită războiului împotriva Rusiei Sovietice, patria celei mai sanguinare utopii sociale din câte s'au perindat de-alungul veacurilor.

VIAȚA de azi de azi

Terasele cafenelelor de pe Kurfürstendamm sunt la fel de animate azi la Berlin cași altădată; deosebirea e că publicul consumator e format în majoritate din femei.

NICIODATĂ Berlinul n'a avut atâția locuitori ca în momentele acestea. Este adevărat că un mare număr dintre fiii primului oraș al Marelui Reich sunt plecați pe front, dar în locul lor au venit din toate colțurile țării funcționari ai Statului și ai partidului, muncitori de toate specialitățile precum și lucrători sosiți din toate țările aliate în vederea marelui colaborări industriale.

În total, populația Berlinului a crescut cu câteva sute de mii de locuitori.

Dealtfel lucrul acesta se poate vedea pe străzile marelui oraș.

Îți poți da seama de aglomerația din Berlin mai ales când pornește în căutarea unei locuințe. Toate hotelurile și toate pensiunile sunt arhipline.

În străzile din centru, pe Alexander Platz, în cafenele și în berării este foarte normal să auzi vorbindu-se flamanda, franceza și italiana. Nimeni nu se mai miră de acest lucru.

Berlinul, capitala unei țări mari angajată în cel mai mare războiu al istoriei, realizează paradoxul de a fi capitala cea mai internațională a Europei, aceea în care un străin poate fi sigur că nu va putea fi remarcat.

Puține schimbări exterioare.

La prima privire în afară de simțitoarea scădere a circulației vehiculelor nimic nu deosebește Berlinul dinaintea de războiu de Berlinul anului 1942.

Efectele slabe ale bombardamentelor engleze au dispărut. Casele atinse au fost repede reparate sau chiar reconstruite, căci berlinezului îi place să facă repede ordine și curățe nic.

Lucrul care atrage atenția călătorului este coada din fața chioșcurilor care vând gazete.

Ca toate țările aflate în războiu, Germania simte și ea criza de hârtie. Celuloza din care se fabrica hârtia, se întrebuințează pe o scară întinsă la confecționarea stoffelor de celofibră.

După orele nouă dimineața nu mai poți găsi la chioșcuri nicio gazetă. Deoarece berlinezii nu se pot lipsi de gazeta zilnică, fiecare se grăbește de dimineață să-și cumpere jurnalul care aduce ultimele știri de pe fronturile planetei.

După orele nouă dimineața, chioșcurile de ziare se închid, sau dacă unele din ele rămân deschise, atunci poți găsi spre cumpărare diferite cărți și broșuri dar ziare mai rar.

ALIMENTELE, DISTRAȚIILE, CARTELE, PASIUNILE ȘI INVENȚIILE DE RĂZBOI ALE BERLINEZILOR

Încă în cursul anului trecut, autoritățile au spus poporului: „Nu vă fie frică de foame, căci am fost prevăzători”. Berlinezii au putut să vadă că aceste făgădueli au fost împlinite. Legumele, zarzavaturile, fructele, s'au găsit în cantități suficiente în piețe. Brânzeturile s'au găsit de asemenea. În ceea ce privește pâinea, ea prezintă cele trei caracteristici tradiționale: e albă neagră sau cenușie.

Berlinul este vesel.

Datorită unui control seyer al prețurilor, toate obiectele de strictă necesitate sunt extrem de ieftine. Prețurile au fost menținute. Numai la obiectele considerate de lux s'a putut înregistra o sporire apreciabilă a prețului: vinul, coniacul, licherurile, parfumurile etc.

Bine'nțele că mesele în marile restaurante sunt extrem de costisitoare. Faptul acesta nu împiedică însă marile restaurante să

Cu toate că zierele și-au redus tirajul, formatul și numărul paginilor nu au fost reduse. Toate gazetele apar ca și înainte de războiu: în opt pagini.

Alimentele nu lipsesc.

În Tiergarten, seva începe să circule mai intens în trunchiul copacilor cu mugurii umflați de viață nouă. O rază de soare venită de dincolo de Lustgarten face să strălucească cupola ve de a Domnului.

Primăvara mult așteptată își face apariția în capitala Reichului. Pentru orice german, primăvara va fi momentul în care se va decide războiul pe câmpiile Rusiei. Dar ea mai înseamnă pentru german ca pentru oricare european, un anotimp care va face viața materială mai ușoară ca în cursul iernei. Berlinezii constată la sfârșitul celei de a treia ierni de războiu că adversarii s'au îngelat în privința rezistenței frontului intern, cu toată asprimea excepțională a acestei ierni.

Mezelăria a anunțat că are cârnați proaspeți și totuși nimeni nu se înghesue cu disperare la intrare, fiecare știind că-și poate procura porția lui, fără efort.

Berlinului

refuze clientela întocmai ca la teatru și la cinema.

Deoarece fiecare familie este nevoită să consume numai strictul necesar, în fiecare buget rămâne disponibilă o anumită sumă destinată distracțiilor.

Datorită acestui fapt, Berlinul prezintă aspectul unui oraș plin de viață și de veselie.

Teatrele și cinematografele sunt pline. Tot așa și localurile publice. O caracteristică interesantă a marelui oraș este că nu se văd pe străzile lui oameni cu hainele rupte. Nici chiar în cartierele cele mai săracioase ca Tegle, Reinickendorf, Neukoen etc.

Când întrebi pe un berlinez de ce lipsă suferă mai mult, îți va răspunde: tutunul. Răspunsul acesta este stereotip chiar dacă omul e mulțumit cu porția de tutun zilnică, s'au chiar dacă înainte de războiu nu fuma. Debitelile de tutun sunt la fel de elegante și de curate ca întotdeauna. Fete în șorturi albe își servesc țigările din borcane închise, lăsându-te să-ți alegi țigara preferată după miros și aromă.

Debitelile sunt la fel de curate și de elegante, însă porția de tutun a scăzut puțin, adică a fost oarecum raționalizată.

O caracteristică remarcabilă pe care-l oferă aspectul Berlinului îl constituie marele număr de femei care funcționează în diferite servicii publice. Femeile au înlocuit pe bărbați în anumite uzine. Personalul Societății Tramvaielor este de asemenea feminin.

Explicația e simplă, căci pentru fiecare unitate care pleacă pe front, este nevoie de mai multe grupuri de femei capabile a înlocui pe combatanți.

Trenurile sunt pentru soldați.

Ritmul muncii germane devine din ce în ce mai intens. Unul dintre indiciile acestei pregătiri febrile, sunt noile restricții în ceea ce privește transporturile civililor. În cursul iernei o ordonanță a stabilit că skieurii n'au voie să se deplaseze cu trenurile decât pe distanțe limitate. Toate vagoanele căilor ferate sunt puse la dispoziția armatei. Căci războiul din răsărit, în țara imensă lipsită de căi ferate care este Rusia, este în primul rând un războiu al căilor ferate. Tot așa a fost și în 1914.

Zilnic pornesc spre front mii de vagoane încărcate cu toate cele necesare soldaților, începând dela muniții și până la cărțile poștale destinate corespondenței cu cei de acasă.

Dreapta: Vikoriapark, una din atracțiile de Duminică ale berlinezilor.
Jos: O scrisoare la poșta specială care pleacă în fiecare zi spre front.

„Enruss” locomotiva de mâine.

În Rusia, din cauza gerurilor intense, locomotivele îngheață pe drum împreună cu întreg personalul. Din fericire, o casă germană de fabricare a locomotivelor a lucrat odinioară pentru transiberian: fabrica Henschel și Fii.

Specialiștii fiind oarecum aclimatizați cu problema transporturilor în clima nordică, au putut pune foarte repede la punct locomotiva „Enruss” care a fost studiată și perfecționată de răposatul doctor Todt.

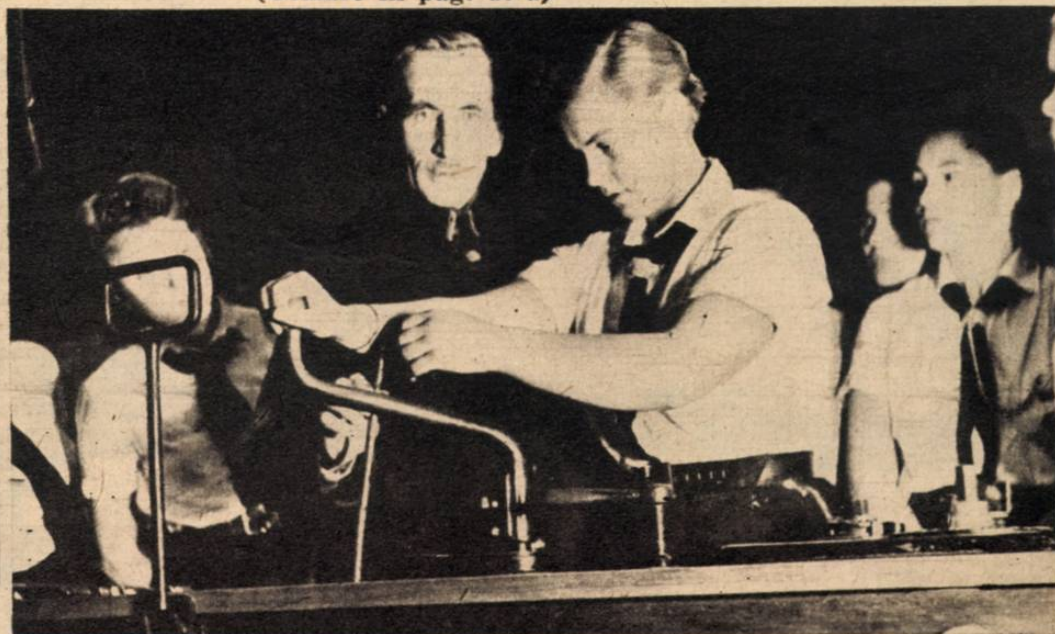
Din luna Decembrie, uzinele germane au scos mai multe locomotive „Enruss” care au asigurat legăturile cele mai bune cu unitățile de pe front.

Poate că aceasta va fi locomotiva de mâine; perfect indiferentă la condițiile climaterice și meteorologice.

Marii călători ai Europei de azi.

Sunt fără nicio îndoială soldații germani care călătoresc în toate direcțiile continentului. Este suficient să intri într-o librărie germană pentru a te convinge de cele de mai sus. Pentru (Urmare în pag. 15-a)

Stânga: În așteptarea zilelor călduroase ale verii, ferenții practicanți ai sporturilor nautice dau târcoale marilor bazine de înot. Când totul va fi înverzit, alea aceasta va fi acoperită cu iedă umbroasă.
Dreapta: Tinerele studente sunt utilizate în diferite domenii, altădată ocupate de bărbați. Iată una care învață să manipuleze un vagon de tramvai.

din **TOATA LUMEA**

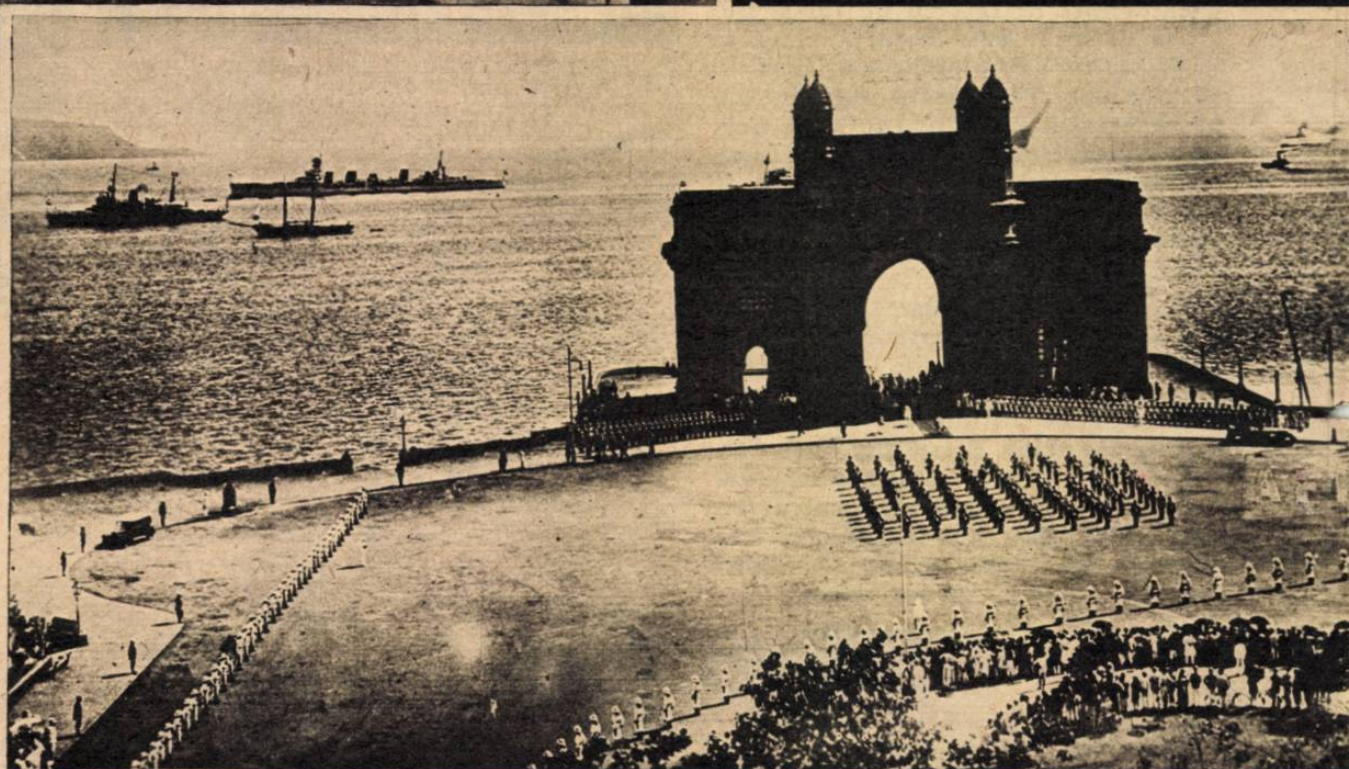
Sus (dreapta): O vedere din Lübeck (muzeul și domul), oraș eminent cultural, asupra căruia avioanele britanice au aruncat bombe distrugând adevărate comori de artă ce aparțin civilizației continentale.

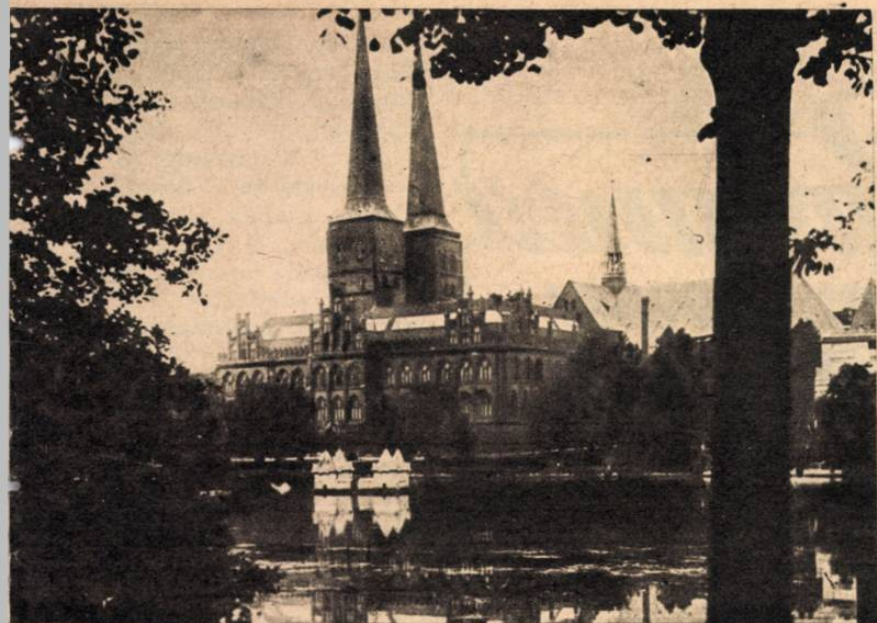
Dreapta: Un valoros document fotografic, care înfățișează fuga în dezordine a soldaților unei unități chineze din fața unui puternic atac japonez.

Generalul Rommel, care a fost decorat recent cu cea mai înaltă distincție de război, s'a înapoiat la postul său de comandă, după vizita făcută la Marele Cartier General al Fuehrerului. Il vedem, mai sus, în vizită la o unitate italiană de pe frontul african.

Dreapta: Bombay-ul nu mai cunoaște astăzi activitatea intensă comercială ce-l caracteriza altădată. În fotografia noastră vedem faimoasa poartă a orașului, veche de mai multe secole, care străjuește portul hindus.

Jos: Vehicule motorizate ale trupelor germane, de toate dimensiunile într'un marș comun pe întinderile de nisip ale deșertului african. În prim plan se poate vedea unul din tancurile speciale construite pentru drumurile prin deșert.

Desghețul a provocat inundații și mocirlă pe șoselele Rusiei. Soldații germani știu însă să treacă asemenea obstacole și să vină chiar în ajutorul vehiculelor ce nu mai pot înainta prin propria lor forță.

În regiunile de Nord ale frontului de Răsărit zăpada și frigul se mențin încă, așa că un transport de pâine caldă — chiar cu sania — nu poate produce decât bucuria soldaților.

Germanii apără Atena de atacurile aeriene ale englezilor. Iată unul din posturile artileriei antiaeriene instalate pe colinele dela Acropole.

Un cîmitir al avioanelor sovietice distruse de germani, pe sol și în lupte aeriene, pe frontul de Răsărit.

Pasiunea UNUI PRINȚ SUEDEZ

mai cunoscută figură după regele Gustav, al familiei domnitoare suedeze.

Bertil a împlinit recent vârsta de 30 de ani. Foarte sportiv, plin de entuziasm, el comandă o unitate a marinei de război suedeze și este un foarte pasionat automobilist.

Iubește atât de mult automobilele încât în tot regatul i se spune „prințul-sofer”.

Este neîndoelnic că sângele strămoșilor este prezent în vinele acestui prinț, căci după

Stânga: Prințul Bertil în camera sa de lucru, pe care a mobilat-o după ultima expresie a modernismului. Dreapta: Din lipsă de benzină, automobilul lui funcționează cu gazogen. El însuși are grija să și-l încarce, cum vedem în aceste două fotografii. Jos: La volanul mașinii lui, în care se simte mai fericit decât oriunde.

FAMILIA regală a Suediei este foarte numeroasă și mai ales nu duce lipsă de prinți. Regele Gustav al V-lea al Suediei, născut în anul 1858 are doi frați, dintre care unul a fost tatăl reginei Astrid a Belgiei.

Prințul moștenitor Gustav-Adolf, născut în anul 1882 are cinci copii dintre care patru sunt băieți. Unul dintre aceștia cu un caracter foarte independent, a renunțat la titlurile și la prerogativele sale, pentru a se putea căsători după placul inimii, dar mai ales pentru a putea trăi existența liberă a unui cetățean oarecare.

Numele acestui prinț este Bertil și se poate spune că în lumea metropolelor europene acest bărbat de sânge regal este cea

cum se știe fondatorul dinastiei suedeze, generalul francez Bernadotte, a făcut numeroase campanii înainte de a se urca pe tronul Suediei.

Șeful dinastiei suedeze, regele Gustav, este după cum se știe un fervent adept al tenisului, sport pe care-l practică în fiecare an la Cannes unde juca cu cei mai buni tenis-mani ai lumii. Deși a trecut de optzeci de ani, Suveranul își face zilnic partida de tenis.

Nu de mult, Regele Gustav iubit de întreg poporul său, a căzut la pat și a fost supus unei operații executată într'un spital public din (Urmare în pag. 15-a)

În cursul unei călătorii în Franța, „prințul-sofer” a ținut să-și prepare singur micul dejun...

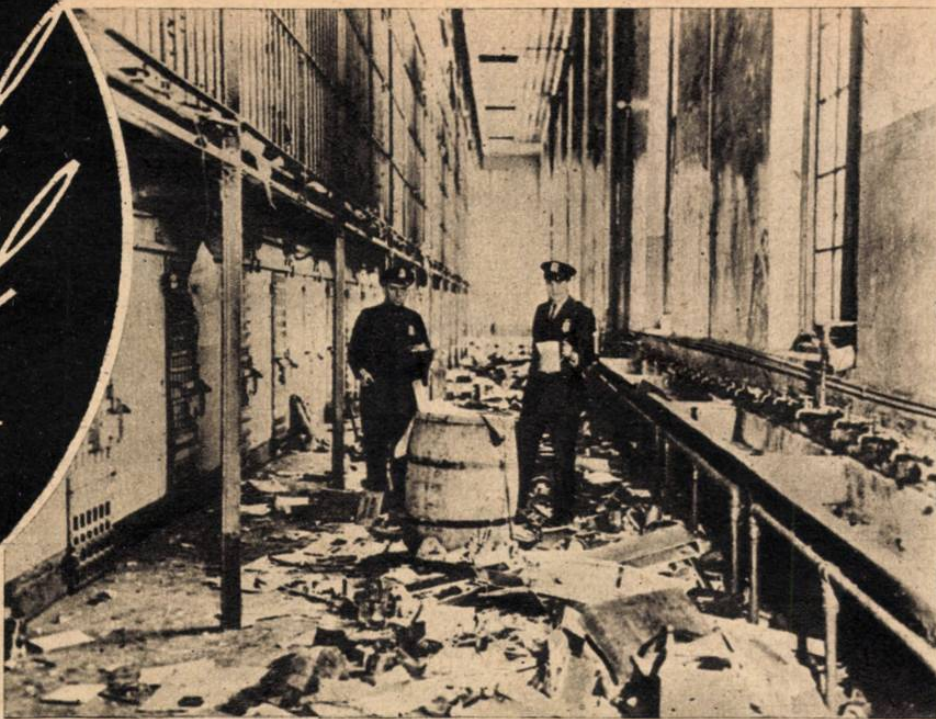
Ca orice sportiv, își iubește și-și păstrează cu sfințenie trofee cucerite în diferite competițiuni...

În orele de repaos ascultă muzică mecanică, el însuși cântând adeseori în ritm cu vocea discului...

Două ore în fiecare seară sunt consacrate Studiilor. Prințul Bertil cere să nu fie deranjat în aceste momente pe care și le petrece, de obicei, la gura căminului.

Gangsterul invulnerabil care moare în BAE...

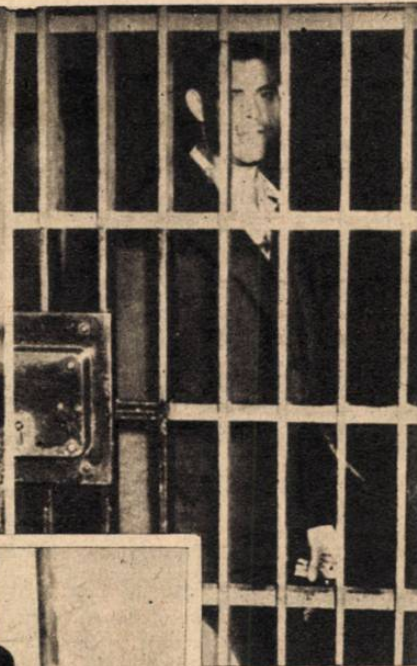
Culoarele unei pușcării americane după o luptă care s'a dat între mai mulți gangsteri deținuți și paznici.

DE câteva luni, dela începutul războiului din Extremul Orient, toate coloanele presei americane erau ocupate cu știrile triste și dezolante venite de pe front.

Pentru prima oară dela intrarea Americii în războiu, ziarele au făcut o excepție pentru a anunța publicului moartea primejdiosului gangster Will Hay. Vestea aceasta a fost publicată pe câteva coloane și s'a bucurat de comentarii copioase.

Intrucât putea să fie interesantă moartea unui răufăcător într'un moment când atenția opiniei publice era confiscată de evenimentele militare?

Explicația este destul de simplă: gangsterul Will Hay era considerat drept invulnerabil. În numeroase împrejurări, una mai senzatională decât cealaltă, steaua lui cea bună l-a salvat dela o moarte care de fiecare dată părea de neînălțurat.

SALVAREA MIRACULOASĂ

Gangsterul și-a început cariera la Paris prin câteva lovituri extrem de îndrăznețe. Fiind urmărit de poliția franceză, s'a salvat pe bordul unui avion care zbura spre Anvers. Pe drum avionul a luat foc și s'a prăbușit la pământ. Pilotul a fost ucis dar Will Hay a scăpat cu câteva răni superficiale.

Câteva luni mai târziu, ajuns în America, Hay s'a hotărât să-și refacă o viață onorabilă. A devenit automobilist, participând cu succes la diferite concursuri sportive. Cu o îndrăzneală rară acest fost gangster a câștigat numeroase premii.

Intr'o zi, la cursa cea mare dela Brookland, Hay care alerga cu o viteză de 200 de kilometri pe oră, a intrat într'un viraj și s'a răsturnat cu mașina, isbindu-se de un copac. La fața locului au alergat medicii și infirmierii. Personalul sanitar al aerodromului se pregătea să ridice pe rănit și să-l transporte cu ajutorul unei brancarde, dar spre surpriza celor de față Will Hay a ieșit teafăr dintre dărâmăturile mașinei și adresându-se medicului a spus:

— Nu cumva aveți o țigară?

Sus: La un proces al lui Will Hay, complicități acestuia părăsesc sala de audiențe, acoperindu-și fața spre a nu fi recunoscuți în fotografie. Dreapta: Doi gangsteri și o complice așteptând să facă depoziție într'un proces al lui Will Hay.

În urma acestui accident, desgustat de sport, Will Hay a hotărât să-și reia ocupațiile de gangster. A devenit repede șef de bandă și în curând a fost decretat inamic public... Din nou se afla în războiu cu poliția.

Intr'o zi, prins în capcană cu întreaga bandă într'un bloc din Detroit, gangsterul și oamenii săi se apărară cu furie. S'a tras cu mitralierele în toate ferestrele și ușile. La sfârșitul acestei bătălii sângeroase, poliția a găsit cadavrele tuturor membrilor bandei, dar gangsterul Hay dispăruse. S'a salvat prin acoperiș. Câteva luni mai târziu, poliția a reușit să-l captureze și tribunalul federal l-a condamnat la electrocutare.

Intr'o dimineață, condamnatul a fost transportat la închisoarea Sing-Sing la locul de execuție. Or în momentul când operatorul a dat drumul curentului s'a produs un fenomen extraordinar: indicatorul voltametrului după ce a arătat timp de câteva secunde temperatura de 2000 de volți a căzut la 0. Scaunul electric avea un defect. În sala de execuție, condamnatul legat de scaunul electric nu mai dădea nici un semn de viață. În grabă a fost transportat la spitalul poliției. Will Hay a fost întins pe scaunul de operație. Medicii legiști l-au consultat apoi s'au depărtat cu câțiva pași pentru a se sfătui.

— Sus mâinile! au auzit ei deodată.

Will Hay a sărit de pe masa de operații și amenința pe medici cu două sticlute de vitriol ce se găseau pe aproape. După ce i-a obligat pe medici să se desbrace gangsterul a dispărut cu hainele unuia dintre ei, având grija să-și închidă mai întâi salvatorii în sala de operații.

UN SFARȘIT BANAL

Salvarea miraculoasă a lui Hay a produs pe vremuri o enormă senzație în întreaga Americă. De atunci poliția n'a reușit să dea de urmele primejdiosului bandit. În cursul unei trecute medicul și primarul unui cartier al New-Yorkului au fost chemați într'un hotel modest pentru a constata moartea unui pasager.

Necunoscutul a sucombat în baie. Autopsia a stabilit că era vorba de o intoxicare cu alcool. În urma cercetărilor s'a stabilit că defunctul nu era altul decât Will Hay. Omul care părea să fie imun în fața morții, a căzut victimă unei congestii banale. De astădată gangsterul n'a mai înviat din moarte.

Vasele de avantpost cutreeră neîncetat mările, chiar dacă, în unele locuri nordice, trebuie să se strecoare printre sloiuri de gheață.

La aceste unități ușoare se adaugă vasele de avantgardă, cari în timp de pace sunt copii vitregi ai marinei de războiu. Ele se recrutează în mare parte dintre vasele de pescari care se transformă și se echipează cu piese

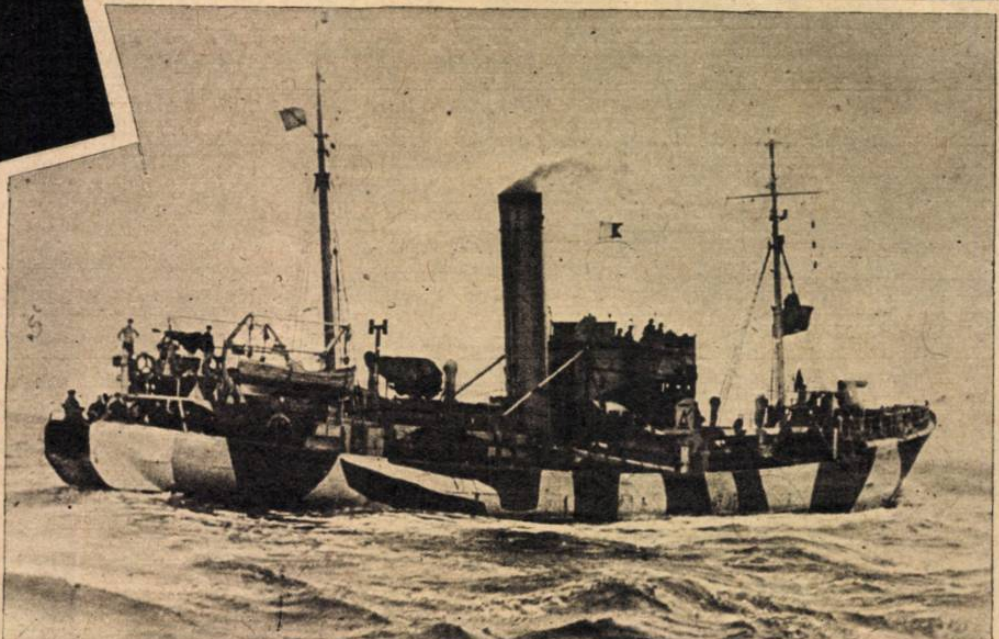
Avangosturile EUROPEI în Atlantic

flotă modernă nu se compune numai din unități mari, vase de luptă și crucișătoare, ci unitățile ușoare formează completarea lor absolut necesară. În ape

mai puțin adânci ele pot forma chiar partea principală a formațiunilor de luptă. Așa sunt, spre exemplu, torpiloarele și surorile lor mai mari, distrugătoarele de torpiloare, apoi vasele de pus mine, vedetele rapide și subma-

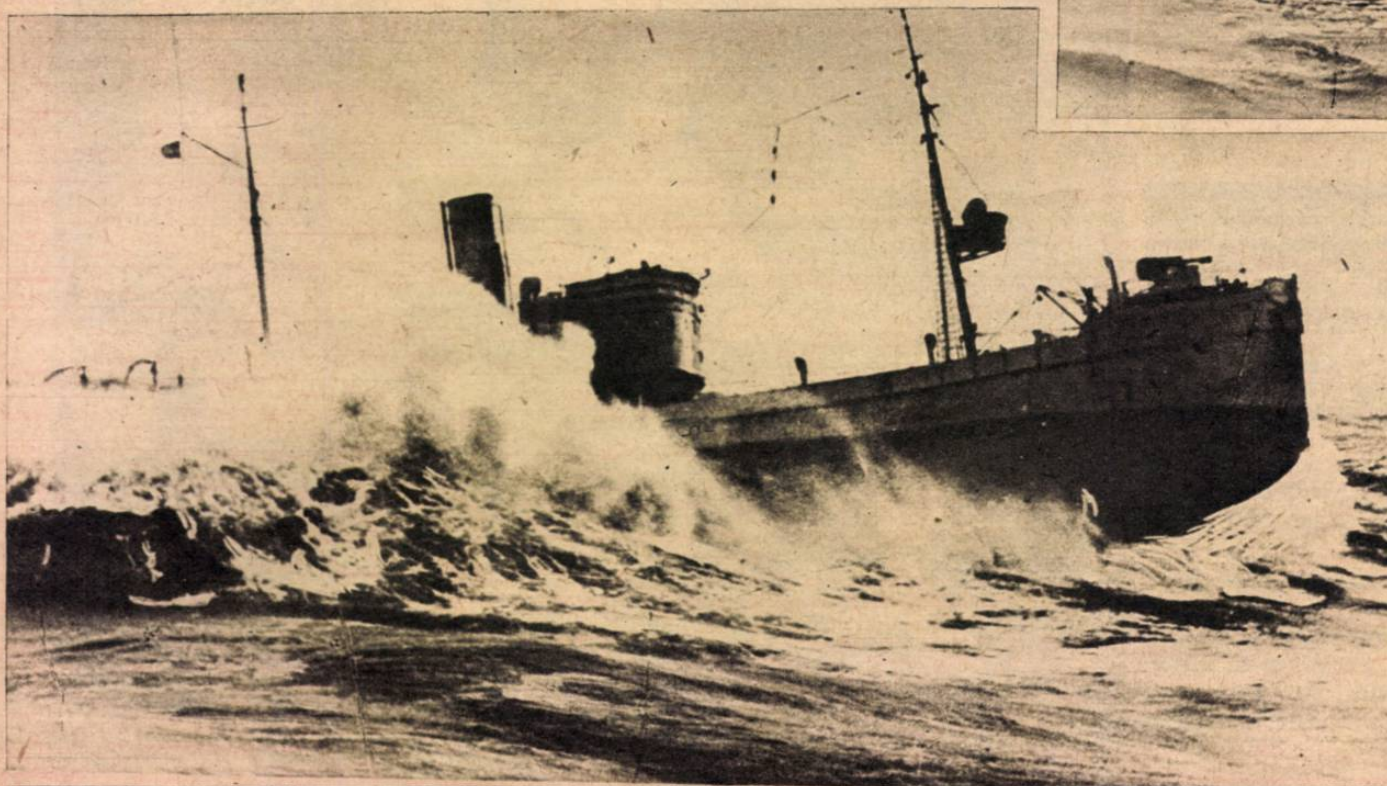

Cu un singur tun la bord, aceste vase simple au reușit adesea să doboare avioane și să scufunde vase bine înarmate.

Un camuflaj bine făcut, îi permite unui asemenea vas să nu fie observat decât dela distanțe mici.

Stânga: Chiar pe furtuna cea mai cumplită, vasele de avantpost trebuie să-și execute misiunea de observație.

de artilerie antiaeriană și ușoară. Sarcina lor este, măsurată cu forța lor de luptă și ale calităților lor de navigație, excepțională. Ele nu activează în plină luptă ca torpiloarele, ci lucrează mai ales între lupte, pentru recunoaștere, pentru însoțirea vaselor comerciale, pentru evitarea atacurilor neașteptate și a atacurilor aeriene, pe scurt trebuie să apară peste tot unde vasele de luptă nu sunt de față sau unde apariția lor nu este oportună. Echipajul se compune dintr'un tânăr locotenent de marină și dintr'o mână de rezerviști marinari.

(Continuare în pagina 15)

PINGUINI

footbaliști

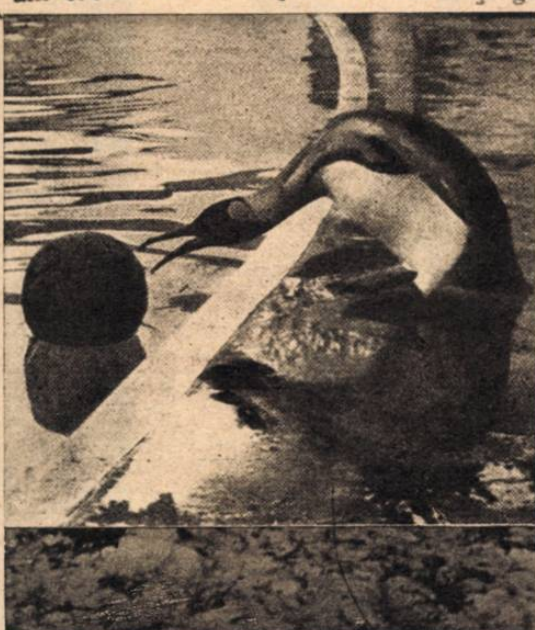
În faună atât de diversă a văzduhului, pinguinii se singularizează prin aspectul lor simpatice și aproape omenesc.

Această pasăre care pășește grav pe țărmurile Oceanului și ale anumitor mări, trebuie văzută măsurându-și pașii prin nisip pentru a-i sesiza asemănarea cu omul. Într'adevăr, un pinguin care merge în două picioare legănându-se în mers cu aripile bălăbanite ca niște brațe leneșe și neputincioase ne trezește râsul și acest râs analizat ne duce la constatarea că pinguinul pare un omuleț caraghios și apăsător de gânduri.

După unii naturaliști ar exista și alte asemănări între această pasăre și regele naturii: omul. Pinguinul pare să fie o pasăre extrem de inteligentă și dovada inteligenței sale o găsim în organizarea socială și colectivă a marilor grupări sau colonii.

În lumea pinguinilor, naturaliștii au putut găsi toate semnele unei ierarhizări sociale, în care bătrânii ocupă locurile de conducere iar inițiativele tinerilor sunt strunite și disciplinate de cenzura magistraților.

Anatole France descrie în cartea sa „Insula Pinguinilor” scene pline de realism din viața unei colonii de pinguini și dacă fabula n'ar fi pe alocuri transparentă, am crede că aceste păsări ciudate și greoaie sunt capabile să se organizeze din punct de vedere social după modelul celor mai perfecte societăți omenesti.

La nevoie, ca să scape de rival, pinguinul împinge mingea în apă...

Un exemplu interesant de inteligență pinguinilor, îl constituie faptul că aceste păsări știu să se distreze și să joace întocmai oamenilor care se odihnesc amuzându-se.

Filozofii și psihologii sunt de părere că râsul și tendința spre distracție sunt semne indiscutabile ale inteligenței omului.

Când jocul este mai mult decât nevoie de mișcare și de destindere a mușchilor și nervilor, el devine o expresie a inteligenței.

Pentru a ilustra această latură a inteligenței pinguinilor, un grup de studenți în științe naturale au format două echipe de fotbaliști compuse din pinguini.

Pentru a deosebi o echipă de cealaltă au fost ale-

„Jucătorii” sunt încadrați. Se așteaptă semnalul de începere a jocului...

Ca jucătorii rutinați, pinguinul foot-ball-ist lasă pe cel mai apropiat să lovească mingea...

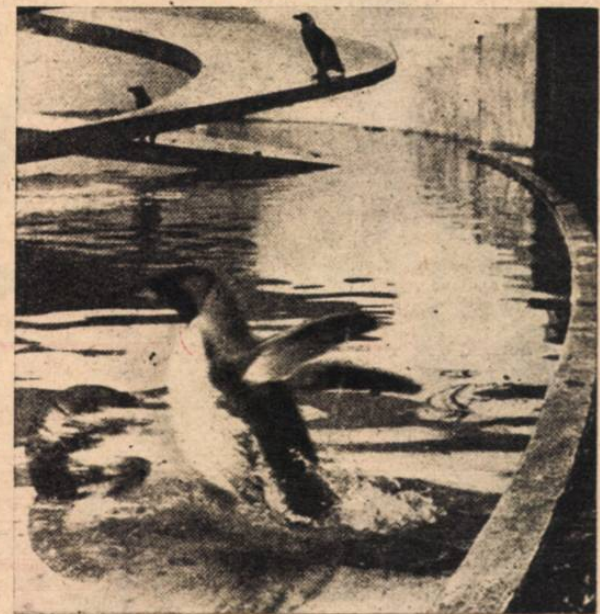
Priviți-l cât e de plouat! E portarul echipei, după ce a scăpat mingea. Cel care se îndepărtează mândru, este, firește, cel care marcat goalul.

„Fundașul” deși s'a plasat în spate, nu mai are nevoie să intervină. Mingea a fost oprită de portar...

Cea mai bună „extremă”. Un adevărat Bindea al pinguinilor...

Iată unul căruia nu-i place foot-ball-ul. Se pasionează însă după... water-polo.

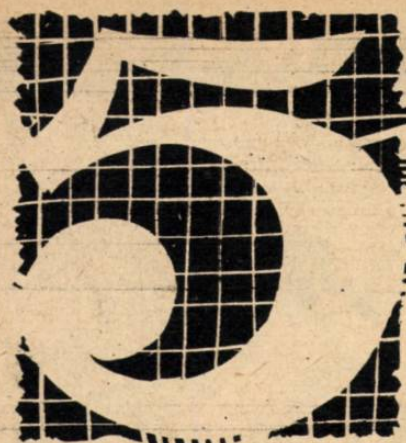
Jos: Cel mai bun din „11” se pregătește să bată o lovitură de pedeapsă în careul advers...

se păsări din două familii deosebite. Pinguinii regali de culoare albă sunt adversarii celor cu ochelari, cari au în jurul ochilor un desen în formă de ochelari.

În foarte scurt timp pinguinii s'au acomodat cu acest joc pe care-l practică cu plăcere și chiar cu interes..

Ilustrațiile noastre înfățișează fazele unui match de football între cele două echipe de pinguini.

consolidate la celebritate

STUDIOURILE germane sunt extrem de active nu numai în ceea ce privește producția, ci și descoperirea și lansarea de elemente noi.

Principiul care călăuzește producția cinematografică germană este, după cât se pare, acela de a atrage publicul în sala de spectacol, nu prin publicitatea făcută în jurul vedetei principale, ci prin valoarea filmului și a întregului ansamblu de interpretare. Deaceia porțile studiourilor germane sunt deschise pentru toate elementele de talent, iar regisorii sunt dispuși oricând să lanseze noi actori, dacă aceștia dovedesc aptitudini excepționale pentru ecran.

Correspondentul nostru cinematografic din Berlin ne trimite portretele a cinci noi elemente de talent descoperite de regisorii germani și care promet carieră răsunătoare în acest domeniu de manifestare artistică.

Cei cinci candidați la celebritate sunt:

Volker von Collande, tânăr de origine nobilă — după cum se vede și din nume — care s'a relevat uimitor în filmul „Gospodărie de burlaci” și care a devenit astăzi unul dintre cei mai solicitați interpreți, în urma cronicelor

FOTO
UFA ȘI
TOBIS

excepțional de elogioase cu care i-a fost remarcat debutul;

Rolf Heydel, june prim de o frumusețe masculină rar întâlnită și de un viguros talent. Regisorii văd în el un element merit lansării vertiginoase spre culmile gloriei;

Albert Helm, actor deasemenea de mare talent, bun pentru orice fel de roluri;

Viktoria von Ballasko, care deși a mai jucat în cinematograful, abia acum, în filmul „Fata mărilor” și-a putut arăta adevăratele-i resurse artistice, și, în sfârșit:

Heidemarie Hatheyer, care nu are decât 18 ani, dar care a entuziasmat până și pe cei mai pretențioși critici cinematografici ai Berlinului. Cu fizicul și cu creația ei din filmul „Acuz!” unde joacă alături de Paul Hartmann.

1. — Viktor von Collande.

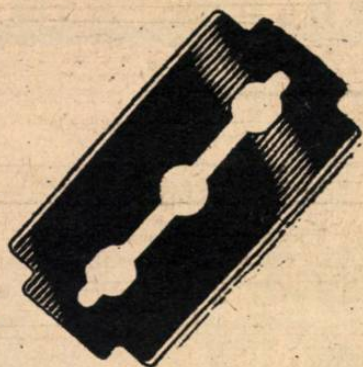
2. — Albert Helm.

3. — Viktoria von Ballasko.

4. — Heidemarie Hatheyer.

5. — Rolf Heydel.

Lama albastră Gillette

este lama de ras care satisface până și pretențiile cele mai dificile. Gillette lama care a apărut cea dintâi în comerț, n'a putut fi egalată în calitate nici până în prezent. Oțelul cel mai bun și ascuțișul său fin transformă bărbieritul într-o adevărată plăcere. Lama albastră Gillette este accesibilă oricui, fiindcă grație superiorității și durabilității sale, ea își merită pe deplin prețul.

Nu-i leacul cu sacul

La un medicament de înaltă valoare, cum sunt tabletele Aspirin, o doză mică este de ajuns pentru a face să dispară durerile de cap sau răceala Dvs. Observați însă, când cumpărați tabletele Aspirin, ca ele să poarte crucea „Bayer”!

Nici un cămin fără
ASPIRIN

Femeile se îngrașă pentru că mănâncă mult?

Una din cauzele îngrășării este și alimentația, dar de cele mai multe ori cauza este și lipsa de mișcare suficientă. Silueta femeii se poate modela fără suferințe și renunțări, făcând o cură de slăbire cu tabletele de slăbire Kissingen. Un produs natural al Băilor Kissingen.

„REALITATEA ILUSTRATĂ”. Editura „Ziarul” S. A. R. București. Inscrisă sub Nr. 239, Reg. Publ. Periodice la Trib. Ilfov S. I Com. Revista săptămânală tipărită la Heliogravură și un supliment „De toate pentru toți”. Redacția și administrația, Str. Th. Masaryk 17, București. CEC Postal 4093. Red. responsabil: G. Ionescu. Prețul abonamentelor: 6 luni (26 numere) lei 500; 3 luni (13 numere) lei 250. Anunțurile se primesc la administrația revistei. Plată taxelor postale în numerar conform aprobării Direcției Generale P. T. T. Nr. 15.595/939.

INSTITUTUL DE ARTE GRAFICE AL MUNCII, SĂRINDAR 5—7—9

VIAȚA DE AZI A BERLINULUI

(Continuare din pag. 7-a).

câțiva fenigi se vând felurite broșuri și dicționare, pentru uzul soldaților germani.

Există dicționare care dau în opt pagini cuvintele indispensabile în diferite limbi: stânga, dreapta, a mânca, a dormi, tren câmpie, punte, luntre, vapor, fereastră, hârtie etc; indicații privitoare la arme, la haine, la hrană. Pe scurt, 323 de cuvinte în oricare limbă a pământului pentru suma de 30 de fenigi.

Pentru suma de 50 de fenigi ai dreptul la fraze întregi, la imagini reprezentând diferite obiecte, astfel încât este suficient să arăți un desen pentru a te face înțeles.

Toate aceste manuale cuprind propozițiunea: „Cât costă?”.

De fapt, adevărata monedă cu care poți obține orice pe front este țigara. Iată de ce soldații germani cer acest articol în toate scrisorile lor.

În momentul de față, există asemenea dicționare reduse în limbile: franceză, engleză, italiană, spaniolă, poloneză, rusă, română, sârbă, turcă, arabă, egipteană, norvegiană, finlandeză, daneză și greacă.

De multe ori, în timpul deplasărilor în trenuri sau în cantonamente, poți vedea soldați germani învățând pe de rost conținutul acestor dicționare reduse și întrebându-se unul pe celălalt pentru a constata progresele realizate.

În momentul de față cele mai căutate dicționare sunt bine-nțelese cele rusești.

Este adevărat că sute și chiar mii de soldați germani care se află în războiu din anul 1939, au început să aibă noțiuni destul de avansate în ceea ce privește cunoașterea a trei sau patru limbi europene.

SF. GHEORGHE 1942

(Urmare din pag. 3)

de realizat, pentru că cei dela periferie nu se mai mută.

Un periferic inventiv a avut ideea de a-și face o crescătorie modestă de iepuri de casă și în felul acesta își are asigurate nevoile alimentare.

Anul 1942, anul celei mai pasionante faze a războiului nostru de eliberare de sub amenințarea bolșevismului, va trece fără aglomerația tradițională de camioane.

Un sfânt Gheorghe sedentar, pe care-l vom petrece cu amintirile melancolice ale trecutului.

„SPOVEDANIA UNEI

FEMEII FRUMOASE”

D-na Liliana Delescu, apreciata compozitoare și conducătoare a casei de editură „S. R. D. E.”, care, concomitent cu marea activitate desfășurată în domeniul muzical, ne anunță acum și un roman intitulat „Sposedania unei femei frumoase”.

Știut fiind că d-na Liliana Delescu a participat la marile concursuri de frumusețe internațională, alături reprezentanțele tuturor țărilor de pe glob, e ușor de înțeles că tema interesantă abordează în primul său roman.

PASIUNEA UNUI PRINȚ SUEDEZ

(Continuare din pag. 10-a)

capitala sa. Starea sa este din nou foarte bună.

În ultimele săptămâni, prințul moștenitor, adică tatăl prințului-șofer, a plecat în Finlanda, unde a înmănat din partea Regelui Gustav, o înaltă decorație marelui Mannerheim, pentru a arăta lumii că cele două țări nordice sunt legate între ele printr-o veche și sinceră amiciție.

Tânărul prinț Bertil își cheltuește toate energiile în slujba idealului său dublu raportul și patria. Firește că în primul rând patria.

Foarte prețuit ca ofițer al marinei de războiu, prințul nu disprețuiește totuși marile concursuri sportive la care a și participat cu succes.

Dar în afară de aceasta, tânărul Bertil mai are și ambiția de a-și continua studiile în diferitele domenii pentru care sângele său regal îl obligă să aibe interes și competență.

AVANTPOSTURILE EUROPEI ÎN ATLANTIC

(Urmare din pag. 12)

Ei plutesc săptămâni de-a rândul pe ape, în Marea Polară, sau în negurile Canalului Mânecii, sunt scuturați de furtuni, atacați de avioane inamice și la întâlniri cu vase inamice, mai rezezi sau mai puternice, nu le rămâne altceva decât o scufundare onorabilă. Aceste vase au fost numite „informatorii mărilor” și este într-adevăr uimitor ce sunt capabile să facă aceste vase neînsemnate pe terenul recunoașterii și al informațiilor marine.

Intrebuințarea lor în spațiile maritime înguste ale Mării Nordului și Mării Baltice, ale Canalului și ale apelor Atlanticului este deosebit de importantă. Deaceia marina germană a avut o grijă deosebită pentru dezvoltarea numerică a acestor vase.

Deseori citim în comunicatele comandamentului suprem că aceste vase de avantpost au avariat și distrus vedete rapide inamice sau au doborât avioane, — o performanță care dat fiind rezistența minimă a construcției lor merită să fie într-adevăr subliniată.

Unica
Unica
Unica...?

„Franck-Cafea” Soc. pe Acț.

Pag. 15

No. 794

ULTIMELE FOTOGRAFII DIN CAPITALĂ

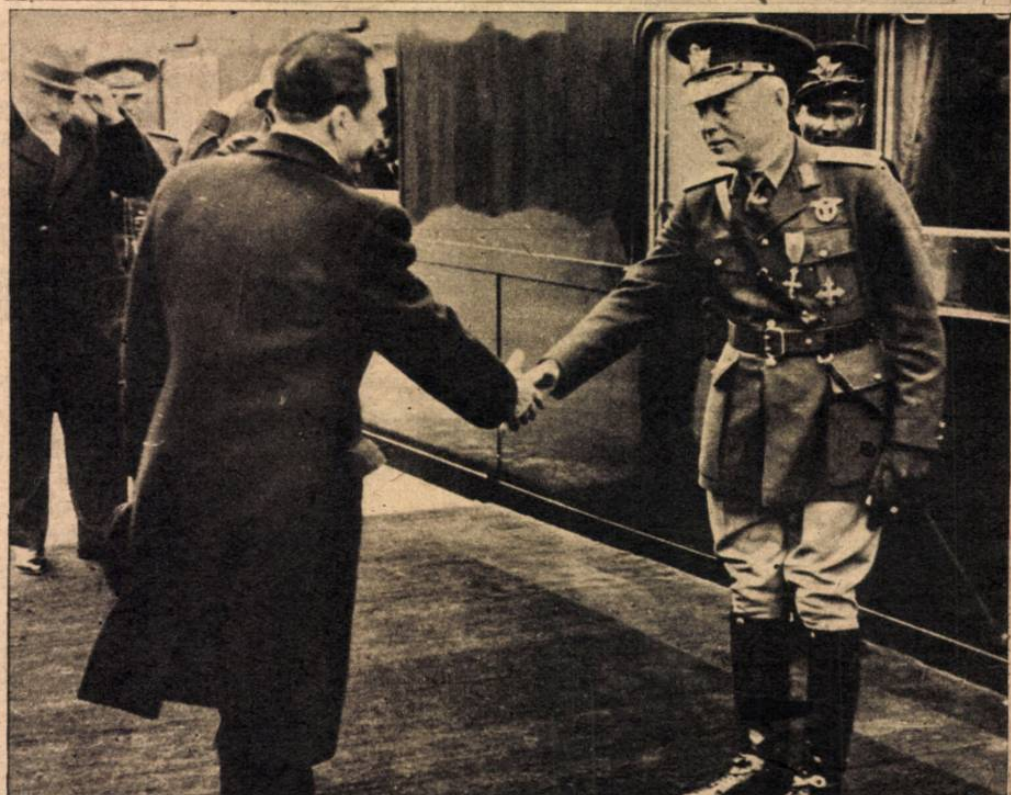
M. S. Regele Mihai vizitând atelierele manufacturii de tutun „Belvedere”

M. S. Regina Mamă Elena după vizita pe care a făcut-o la Facultatea de Medicină Veterinară

M. S. Regina Mamă Elena ieșind dela Așezămintele Principesa Elena, însoțită de d. dr. Gomoiu, medicul șef al așezămintelor

D. Mareșal Ion Antonescu la sosirea în gara Mogoșoaia, după inspecțiile făcute în Transnistria, Basarabia și Bucovina

O delegație de studenți transnistrieni în audiență la d. prof. Petrovici, ministrul Culturii Naționale

Membrii orchestrei filarmonice bulgare la Mormântul Eroului Necunoscut

CU UN BOGAT ȘI VARIAT SUPLIMENT

30 APRILIE—6 MAI
NR. 795 — ANUL XVI
— 20 LEI —

26 MAI 1942

**Dacă
sunteți
curioși**

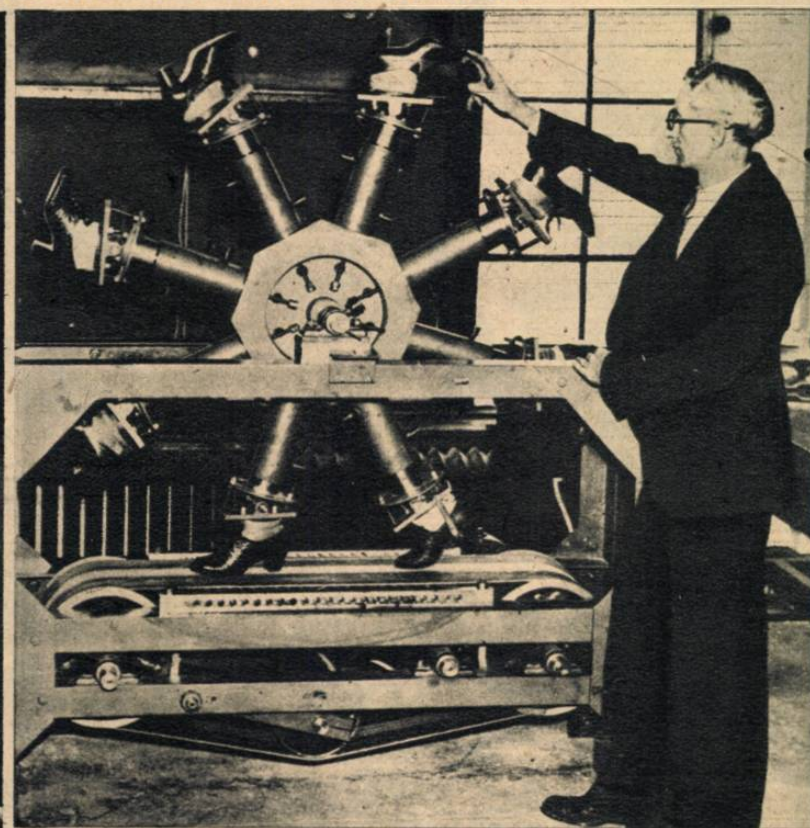
În mexic există un club al „mincinoșilor”, care-și sărbătorește anul acesta, semi-centenarul. În fotografia de mai sus vedem pe președintele acestui faimos club citind cererea de înscriere a unui nou membru.

În China ploile cu grindină uriașă sunt frecvente. Vedem mai sus un bloc de înălțimea unui om, format din grindina căzută asupra unui teren, a cărui recoltă a fost, bineînțeles, complet distrusă.

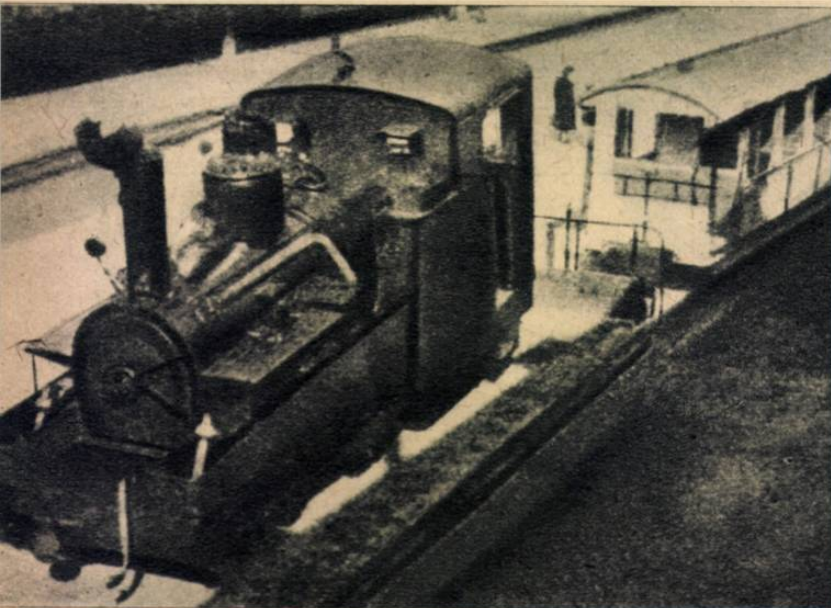

La Stockholm a avut loc un campionat internațional al jucătorilor de biliard. Iată poziția unui campion, în momentul când pregătește o lovitură de efect.

Stânga: Pentru ca tăpile de lemn și de surogate să devină flexibile și comode la purtat, un cismar american a inventat acest aparat... pentru tăcșul pînzelor, atât cât trebuie, ca să nu mai jeneze piciorul la încălțat.

Jos: Pentru prima oară, un pui de rinocer s'a născut într-o grădină zoologică. Faptul, atât de greu de întâlnit, a fost înregistrat în grădina zoologică din Cairo. S'a putut constata, astfel, că puiului de rinocer nu-i crește cornul (sau cele două coarne, dacă e de origine africană) decât dela o anumită vîrstă în sus.

I-a venit rândul și locomotivei să voiajeze în tren. Fiind scoasă din uz, din cauza electrificării liniei, dintr-o provincie elvețiană, își face ultima călătorie spre depou, așa cum vedem aici...

Un avion pleacă

LA
ATAAC

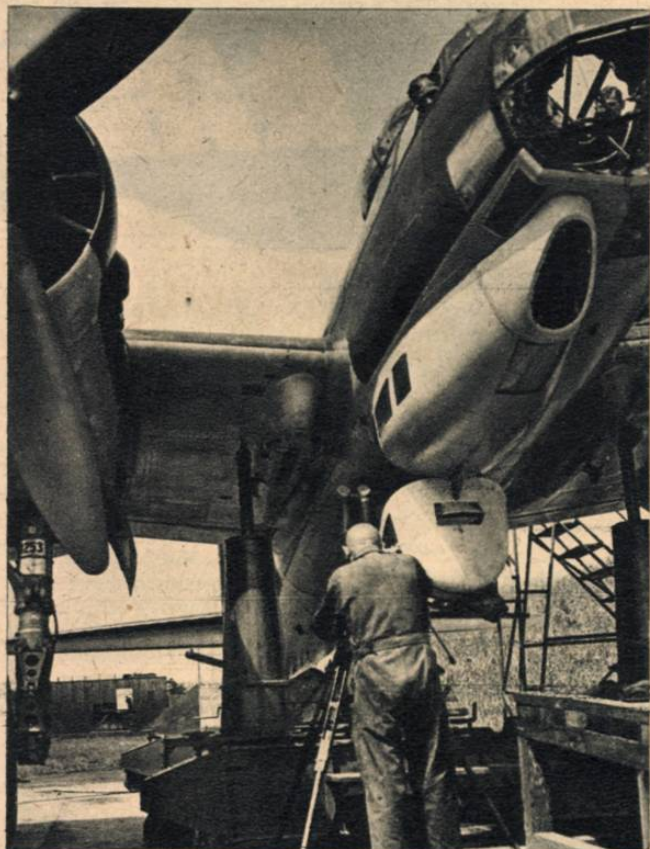
În cursul operațiunilor pe front se întâmplă ca o escadră să piardă un avion sau cu timpul să se uzeze unul, așa că e nevoie mereu de aparate noi. Plini de nerăbdare aviatorii așteaptă ordinul căpitanului să aducă un nou avion din patrie.

Aducerea unui avion este pentru sburătorul de front o misiune foarte apreciată. Căci sborul duce, peste întinderi mari, spre patrie, trecând peste atâtea lucruri frumoase care au devenit prețioase soldatului ce luptă totdeauna pe pământ străin. Și dacă timpul mai e și frumos, plăcerea unui asemenea zbor este și mai mare.

Acestui sbor îi lipsește în primul rând tensiunea continuă a sborului obicinuit contra inamicilor. Pilotul are senzația că a atins prea repede aeroportul destinei, aeroportul uneia din uzinele de avioane Junkers. După aterisaj se ia în primire noua mașină. Specialiști în materie, aviatorii de pe front, cercetează până în cele mai mici detalii „Ștuka”-ul primit. Și ei dau de inovații care atât telegrafistului, cât și monteurului de pe bord și echipajului întreg le vor aduce ușur.

Dreapță: O ultimă privire pe hartă, înaintea decolării spre baza de pe front.

Jos: Mașinile sunt echipate complet și gata de decolare. Toate piesele, cele mai mici amănunte au fost controlate și puse la punct, aviatorii s'au familiarizat cu inovațiile și se pregătesc acum să ia drumul spre aerodromul escadrilei de pe front.

Aviatorii escadrilei, care au venit să-l ia în primire controlează armele de bord ale noii mașini.

Controlul armelor de bord — siguranței loviturii, — este de asemenea foarte important.

rări considerabile în viitoarele raiduri în contra dușmanului.

Ei simt astfel că patria are grije de ei. Ea nu are odihnă până ce nu înlătură toate lipsurile și până ce nu poate da aviatorilor cel mai bun material posibil. În timpul unui scurt sbor de probă, aviatorii se familiarizează cu inovațiile tehnice ale marelui mașini. Apoi începe propriu zis predarea, care este un lucru necesar, căci toate piesele, uneltele, materialul de schimb, aparatele de salvare, etc. trebuie complet și minuțios controlate. După această muncă dificilă, ei zboară iarăși spre front. În câteva minute, sunt din nou la înălțimi mari, complet absorbiți de modul cum funcționează noua mașină, luând direcția aeroportului militar de pe front. Acolo toți camarazii abia așteaptă să-și dea părerea specialistă asupra noului venit, care va trebui să-și dea proba de foc, în cel dintâi raid împotriva inamicului.

Stânga: Sigur pe sine și pe mașină, pilotul manipulează noul avion Ju 88.

Un cortier industrial al Londrei după unul din primele bombardamente ale aviației germane.

Londra IN RĂZBOI

Se știe că presa britanică a transformat sau a încercat să transforme orice înfrângere militară într-o victorie.

Astfel au apărut în istoria Angliei victoriile dela Dunkerque, dela Narvik, dela Salonic și dela Bardia. Publicul a luat drept bună această interpretare, după care înfrângerile erau victorii și astfel s'au înmulțit numărul copiilor care purtau numele orașelor pierdute sau evacuate. Un cetățean și-a botezat fetița cu numele „Bombardiera” pentru motivul că în clipa când apărea pe lume s'a auzit explozia unei bombe care căzuse în apropiere.

Ziarele londoneze au fost nevoite să alarmeze guvernul asupra numărului din ce în ce mai mare al cetățenilor și cetățenilor cu nume ce constituie pentru actualii conducători, amintiri triste și acuzații grave.

Un alt aspect al vieții londoneze îl oferă groaza colectivă de răufăcători. Statisticile au înregistrat un spor considerabil al delincvenților de tot felul și în deosebi al criminalilor. Și cum Anglia este patria imaginară a celui mai mare detectiv, se pare că lupta pe care poliția și Scotland Yard-ul le duc împotriva bandelor de hoți, a dat la iveală un nou Sherlock Holmes în persoana fostul avocat Norman Kendall.

Avocat al unui minister Norman Kendall se ocupa în orele libere cu deslegarea unor probleme create de diferitele tâlhării și crime relatate în gazete. Soluțiile sale au fost foarte apreciate și astăzi acest om conduce o secție importantă a Siguranței britanice.

Majoritatea delincvenților se ocupă cu falsificarea alimentelor, cu sustragerea mărfurilor rare, ea textile și piele, și cu comerțul de alcooluri tari interzise la consum.

Norman Kendall are, datorită valului de criminalitate care s'a abătut asupra insulei, prilejul de a-și pune în valoare calitățile sale de polișt. Munca lui este extrem de grea.

Un alt aspect interesant pe care-l oferă capitala Marii Britanii îl constituie apariția grădinilor cu zarzavat în locul unde altădată gentlemanii își plimbau plictisul și eleganța. Ministrul agriculturii a lansat un apel cerând cetățenilor din Londra să cultive morcovi în mare cantitate, fiind extrem de hrănitori. Rezultatul a fost că s'a produs anul trecut atâția morcovi încât prețul scăzut a ruinat pe cultivatorii ce s'au văzut nevoiți să-și ingrașe vitele cu această legumă. Din această cauză, nici un cetățean britanic nu mai vrea acum să cultive morcovi...

În privința textilelor, englezii o duc, se pare, mai prost decât multe țări de pe continent. Președintele lui „Board of Trades” hotărâse, la un moment dat, să ceară introducerea „costumului unic”. În cele din urmă a renunțat, dar, în schimb, s'a dat dispoziții tuturor croitorilor cum să confecționeze îmbrăcămintea și la ce preț s'o vândă.

Conform acestor dispoziții, toți croitorii londonezi — inclusiv faimosul Poole, la care nu se îmbrăca decât regii și marii bogătași — sunt obligați să producă vestimente „standard” pentru 80 la sută din cifra lor de afaceri obicinuită.

Însfârșit, o noutate care i-a amuzat pe londonezi a fost știrea publicată de ziarele americane că noul arhiepiscop de Canterbury, d-nul William Temple, este unchiul dragălașei actrițe Shirley Temple.

Deși în cartierul docurilor, faimosul „Tower Bridge” a rămas în picioare, el ne prezentând valoarea pentru ținta bombelor germane

În aceste pagini am trasat, pentru uzul cetitorilor, tabloul marilor capitale europene în timp de războiu. Datorită presei neutre care mai are reprezentanți în capitala Regatului Unit, putem încerca să trasăm și tabloul metropolei engleze în timp de războiu.

Cât a mai rămas din Londra dinainte de războiu, se mai poate numi, desigur, metropolă deși urmele bombardamentelor germane nu au dispărut și nu vor dispărea nici chiar după terminarea ostilităților. Străzile marelui oraș sunt pline de soldați plictisiți pe care comandaantul britanic i-a îngăduț pe insulă, de frica unei invazii posibile. Acești soldați care cunosc teoretic toate fazele războiului modern n'au avut prilejul să-și verifice instrucția pe teatrele de luptă.

Obsedați de ideea unei invazii, englezii au organizat o armată de gărzi civile numită „Home Guards”, care intră în funcțiune în timpul bombardamentelor sau în cazul unei eventuale debarcări.

Nimeni nu știe ce rost au domni care după ce și-au terminat treburile zilnice îmbracă uniforma lui „Home Guards”. Faptul acesta a dat loc la glume și la calambururi. Una dintre aceste glume a fost relatată chiar în parlament, de subsecretarul Ministerului de războiu, Edward Grigg, care voia să arate în ce stadiu înapoiat se află armata britanică, față de celelalte armate. Edward Grigg povestea, că întrebând pe un marinăr care este misiunea oamenilor din „Home Guards” a primit acest răspuns nostim: „Home Guards are misiunea de a păzi țara în cazul când marina va fi obligată să retragă soldați de pe insulă”.

În ultima vreme, guvernul britanic și presa s'au văzut siliți să combată tendința publică de a da copiilor nou născuți nume ridicole. Este adevărat că această tendință își are o explicație.

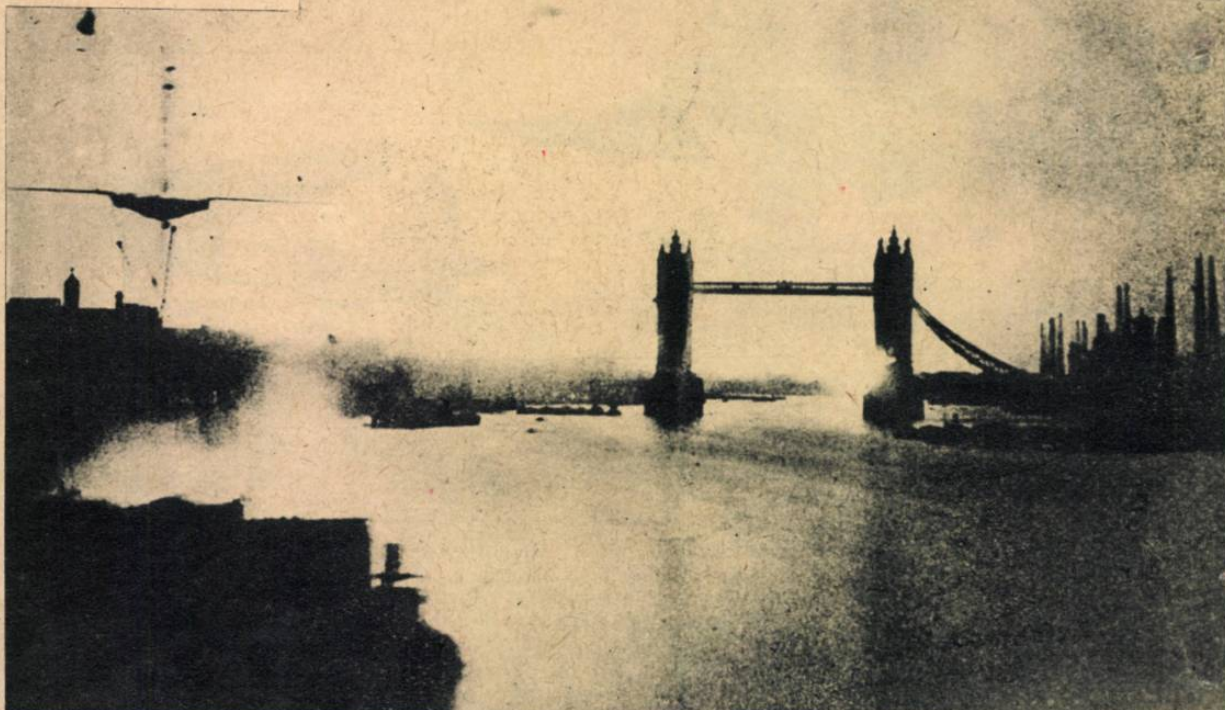

Noul episcop de Canterbury, d-nul William Temple, care nu e altul decât unchiul actriței... Shirley Temple.

Jos: Shirley Temple — nepoata — așa cum arată azi, la vârsta de 13 ani.

Stanga: Fostul episcop de Canterbury, Cosmo Gordon Lang, devenit celebru prin rugăciunile lui pentru bolșevici

Cine este PANDIT NEHRU

JAWAHARLAL NEHRU este astăzi un bărbat în vârstă de 52 de ani.

Imbrăcat de preferință în costum european, el scrie și vorbește foarte corect limba engleză.

Între el și Mahatma Gandhi este o deosebire tot atât de mare ca între zi și noapte. Aureola mistică a lui Mahatma Gandhi îi lipsește cu desăvârșire. Nehru este profund impregnat de modernism și de occidentalism. Om de acțiune, capabil de eforturi înălțate, este mai bun organizator decât diplomat.

Neîncetat în conflict cu sine, omul acesta trebuie să-și învingă îndoielile interioare, pentru a putea convinge poporul care-l ascultă orbește.

Nehru prezintă europeanului mai multe contraste paradoxale: deși indian, s'a occidentalizat; deși aristocrat, are tendințe socializante; deși individualist este un mare conducător de mase.

S'a născut la Allahabad la 14 Noembrie 1889, ca fiu al lui Motilal Nehru, unul dintre cei mai cunoscuți avocați ai Indiei. În copilărie a avut un profesor englez, iar în anul 1905 a plecat în Anglia, unde a studiat la colegiile din Harow și Cambridge. Se simțea atras în mod deosebit de literatură.

La vârsta de 23 de ani, când s'a întors în patrie Nehru avea aspectul unui gentleman englez. Având pregătirea necesară, englezii i-au oferit posturi importante în administrația Indiei. Mai târziu, în autobiografia sa, Nehru va mărturisi că aceste oferte i-au surâs, până în clipa când a avut revelația unui ideal mai înalt, până în momentul când a luat contact cu doctrina lui Mahatma Gandhi. A intrat deci în politică sub vraja personalității lui Gandhi, dar în același timp pentru a se supune unui destin al familiei sale, care în decursul veacurilor a con-

tractat față de popor obligația de a lupta pentru bine și progres.

Un incident survenit în anul 1919 i-a schimbat complet atitudinea față de englezi. A fost bănuț pe nedrept de a fi luat parte la o acțiune ostilă Marelui Britanii. Faptul acesta simplu în aparență, a trezit în el suspiciunea față de aceia pe care i-a considerat de atunci drept stăpânitorii și împilatorii poporului indian.

Inchisoarea și amenințarea cu închisoarea, au jucat un mare rol în viața acestui bărbat politic. Anii tineriei i s'au scurs în temnițe, dar în loc ca energiile sale intelectuale să se ofilească în timpul reclusiunilor gândirea sa politică a devenit din ce în ce mai pronunțată, mai virilă și mai combativă.

Deși discipol al lui Gandhi, se deosebea din punct de vedere doctrinar de maestrul adorat. În timp ce Gandhi voia reîntoarcerea la o Indie tradițională, la riturile religioase și la viața calmă și liberă a înțelepților, Nehru voia desființarea capitalismului englez, pe care-l identifica drept principalul autor al mizeriei în care trăia poporul său.

Veșnic în mijlocul poporului acest om rostea câte 150 de discursuri săptămânal reușind să parcurgă în cursul existenței sale de până acum, 180.000 de kilometri cu trenul. Este interesant că acest aristocrat călătorea întotdeauna cu clasa treia pentru a fi în permanent contact cu poporul pe care-l iubea mai presus decât securitatea sa personală și decât liniștea sa sufletească. Datorită luptei sale antiengleze, cu un pronunțat caracter anticapitalist, Nehru a fost acuzat pe nedrept de comunism.

Indienii știu, că nimeni nu este mai departe de barbaria doctrinei comuniste decât acest bărbat care concepe un socialism generos și popular, a cărei

consecință va fi eliberarea economică și politică a poporului său.

Spre deosebire de Gandhi care vede totul prin prisma tradiției și gândirii milenare a înțelepților hinduși, Nehru vede viitorul poporului indian în adoptarea tuturor mijloacelor tehnice pe care le oferă civilizația și doctrinele politice europene în vederea stărpirii mizeriei populare.

De o cinste exemplară, de o corectitudine perfectă Nehru a fost acuzat că este prea scrupulos în politica sa. Dar Nehru înțelege să rămână cinstit și corect chiar față de adversarii săi. Englezii nu-l urăsc ci se tem de el și îl respectă.

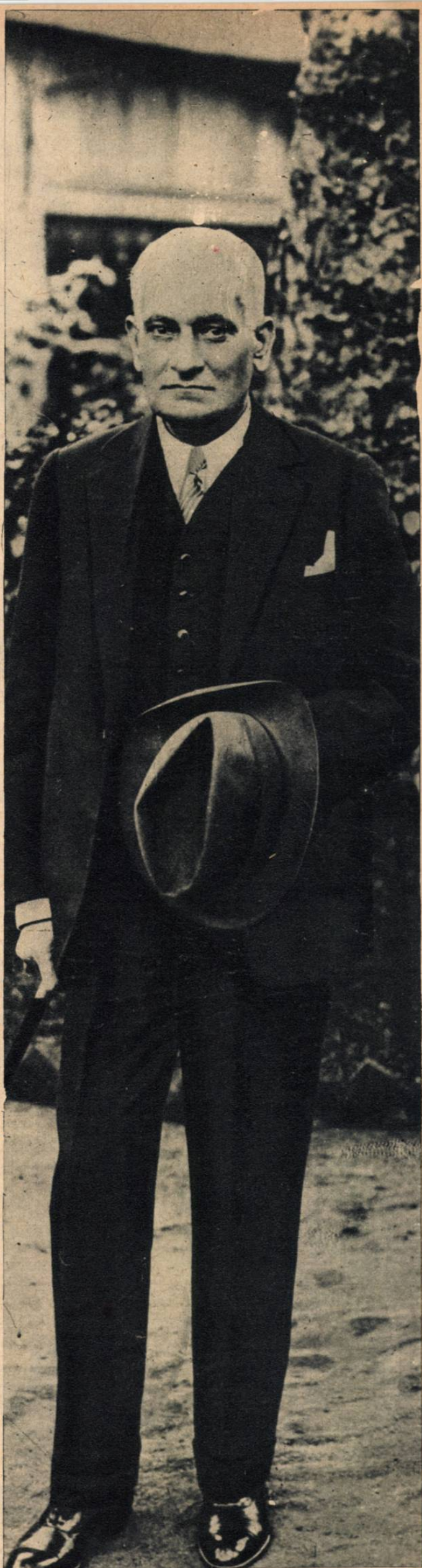
Mahatma Gandhi, care a împlinit recent vârsta de 72 de ani a socotit că este timpul să se retragă de pe arena politică cedând locul său lui Nehru.

În lupta sa măreață, Nehru, supranumit „nădejdea Indiei” și „Personificarea sacrificiului” întrunește sufragiile unanime al poporului.

Dreapta: Subhas Chandra Bose, alt naționalist de frunte hindus, care cere eliberarea necondiționată a Indiei.

Marele avocat Motilal Nehru, tatăl temutului luptător naționalist, cu care acesta se aseamănă și la fizic și la concepțiile de viață.

Pandit Nehru, (stânga) pe vremea când era discipol al lui Gandhi.

Sus: Oamenii din mulțime ascultând cu încredere un discurs al lui Pandit Nehru într-una din provinciile de Sud ale Indiei.

Stânga: Pandit Nehru (fotografie de pe vremea primei lui arestări de către autoritățile britanice).

ARME SECRETE

Se pare că una din condițiile pe care trebuie să le îndeplinească o armă secretă este aceea de a fi folosită la timp adică nici prea târziu nici prea de vreme.

În timpul războiului trecut, birourile de înregistrare a invențiilor primeau numeroase propuneri privind arme noi al căror efect ar fi fost decisiv în cazul utilizării. Aceste propuneri erau în parte ridicole, în parte irealizabile. Un ofițer din marina franceză propunea să fie dresați vulturii pentru a identifica submarinele. Dresajul urma să fie făcut cu simplitate: prin punerea unei bucăți de carne pe riscopul submarinelor.

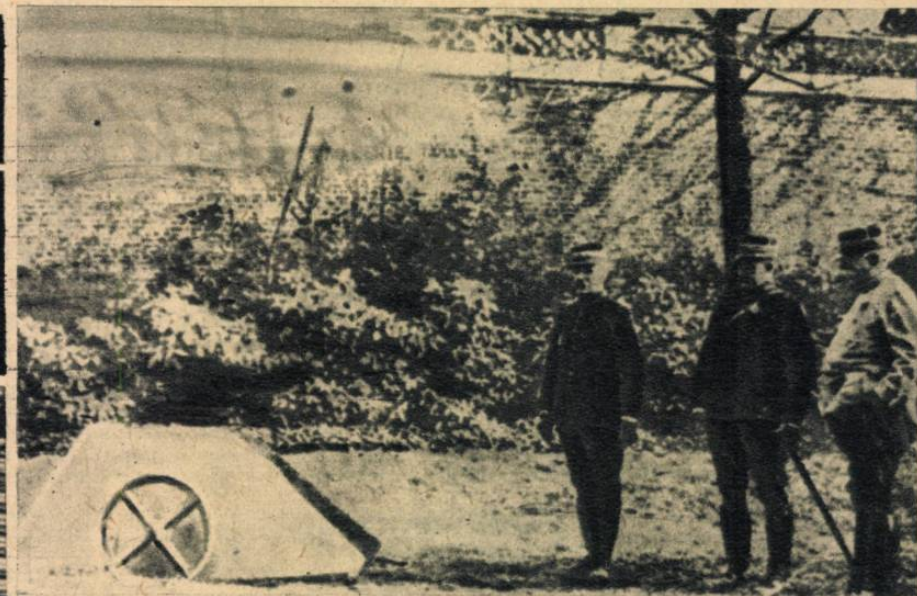
Firește că propunerea a provocat hazul tuturor căci chiar în cazul când un submarin este identificat ceea ce se cere este ca el să fie distrus.

În vederea distrugerii submarinelor un inventator a propus utilizarea unor pibteni uriași care să înțepie burta acestor vase, introducându-i în interior gaze asfixiante. După cum vedeți, problema se complică în loc să se simplifice, căci în lupta împotriva submarinelor este suficient să faci o gură de intrare a apei pentru ca vasul să se scufunde.

Dacă ar fi să enumerăm toate armele care pretindeau să fie secrete, paginile acestei publicații nu ne-ar ajunge. Să ne mărginim deci să vorbim despre armele secrete care s'au dovedit de a fi o mare valoare în ultimele două războaie.

Stânga: Și tunul antiaerian a stârnit senzație de armă secretă, când a apărut, pentru prima oară, pe puntea unui submarin.

Dreapta: Un document interesant: Generalii Foch, Maistre și Joffre, asistând, în anul 1915, la experimentarea unui proiect de armă secretă: un fel de tanc inventat de un subofiter francez.

Avionul și-a arătat posibilitățile sale încă înainte de anul 1914. În timpul războiului italo-turc din 1911 și în decursul războiului dela 1912 și 1913, avionul a fost utilizat ca mijloc de recunoaștere, de vânătoare și bombardament. Războiul mondial n'a făcut decât să desvolte capacitățile atât de diferite ale acestei arme, pe care lumea o primise cu neîncredere. Gazele toxice și asfixiante și-au făcut apariția în anul 1915, iar tancurile și-au inaugurat activitatea pentru prima oară în anul 1917.

La 23 Martie 1918, Parisul a fost bombardat de un tun uriaș care arunca proiectile de 240 de milimetri.

În decursul războiului trecut, armata germană a obținut multă vreme succese strălucitoare datorită utilizării pe o

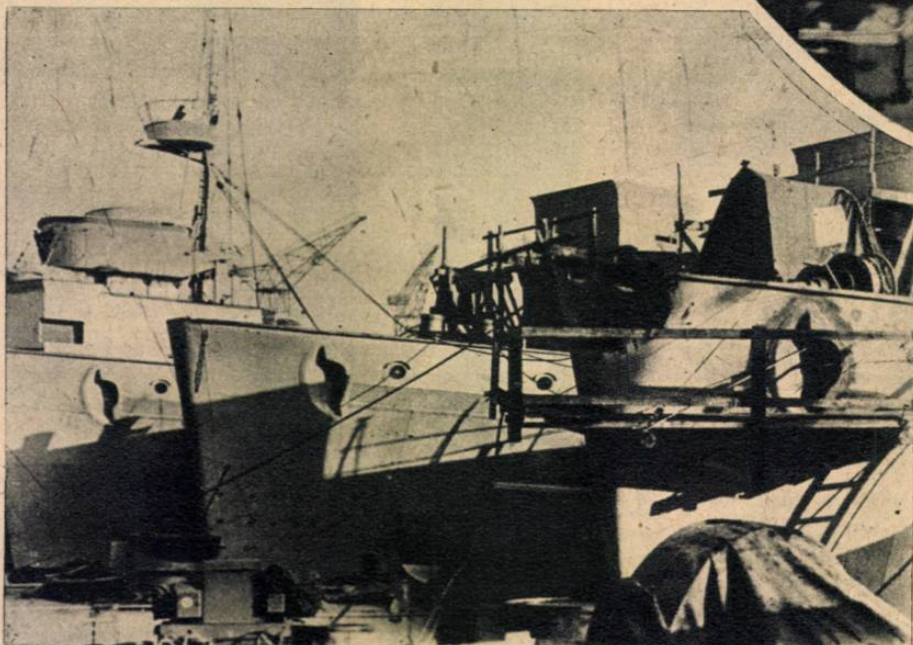
În războiul actual două arme joacă un rol esențial, care va fi poate și decisiv: avionul și submarinul.

Știți oare că Napoleon ar fi putut să folosească aceste arme pentru a deveni stăpânul Europei și a distruge pentru totdeauna puterea navală a Angliei?

În anul 1801 populația din Brests se adunase la malul mării pentru a asista la o experiență senzațională.

O ciudată cutie de metal s'a scufundat în apă și câteva clipe după dispariția ei s'a auzit o explozie extraordinară care a aruncat în aer un bric vechiu ieșit din uz care ancora la oarecare distanță de țărm... Când ciudatul aparat a reapărut la suprafața apei publicul a putut vedea vasul care scufunda al americanului Robert Fulton pe care inventatorul îl denumise „Nautilus”. Prima bombă submarină a fost botezată „torpilă”. În pofida experiențelor reușite, Napoleon cerea inventatorului să distrugă vasele care se aflau în larg ceea ce era un lucru extrem de greu deoarece submarinul minuscul al lui Fulton nu îndrăznea să ia largul.

Anglia aflând de descoperirea lui Fulton la chemat pe insulă și a oferit inventatorului o sumă considerabilă.

Sus: În timp ce americanii fac proiecte, uzinele germane de armament lucrează, fiind demult perfect utilizate.

Stânga: Unitățile lejere ale marinei sunt construite în timp-record de șantierele navale ale Germaniei.

cu condiția ca să renunțe la invenția sa. În vasul cu aburi al lui Fulton și în faimosul „Nautilus”, Nelson vedea o amenințare gravă pentru viitorul flotei de voalieră a Mării Britanii.

Napoleon a lăsat să-i scape

din mână invenția cea mai prețioasă a lui Fulton și care nu era altceva decât vasul care se mișca cu forța aburilor. Se spune că în timp ce era transportat spre insula Sfânta Elena, fostul împărat a văzut o corabie care scotea fum pe coș și aflând ce este ar fi rostit cu o nuanță de regret fraza istorică: „Dacă aș fi avut mașina aceasta, Anglia nu m'ar fi învins niciodată”.

În anul 1808, patru ani după eșecul dela Boulogne, generalul Clarke a cerut o audiență împăratului propunându-i să facă invazia Angliei după planurile d-lui de Lhomond. Acest domn de Lhomond plănuise o operație de invadare a insulei cu ajutorul a numeroase baloane Mongolfiere încărcate cu soldați și cu armament. Napoleon a respins acest plan utopic, în urma consfătuirii cu ministru său Monge. Și astfel două arme secrete care fac ravagii în războiul actual, au fost desconsiderate de un mare conducător de oaste care nu vedea în ele decât utopii primejdioase.

SECRET si arme decise

scară întinsă a submarinelor și a minelor de suprafață. Impotriva minelor s'a găsit o contra-armă care multă vreme a fost secretă și care era compusă dintr'un paravan tăios care tăia odgoanele ce fixa minele făcându-le în acest fel inofensive.

Pentru a lupta împotriva submarinelor, s'a ajuns la folosirea vaselor cursă, care erau de fapt vase cu aparență de vapoare comerciale dar care, în momentul când erau somate de submarine, își desveleau tunurile și trăgeau.

Ideea nu era proastă, dar din momentul când tactica aceasta a fost aflată submarinele au devenit mai precaute și torpilau dela distanță.

Cu adevărat senzațională a fost însă apariția minelor magnetice și a celor aeriene. Minele magnetice au fost folosite cu un succes desăvârșit la începutul actualului conflict.

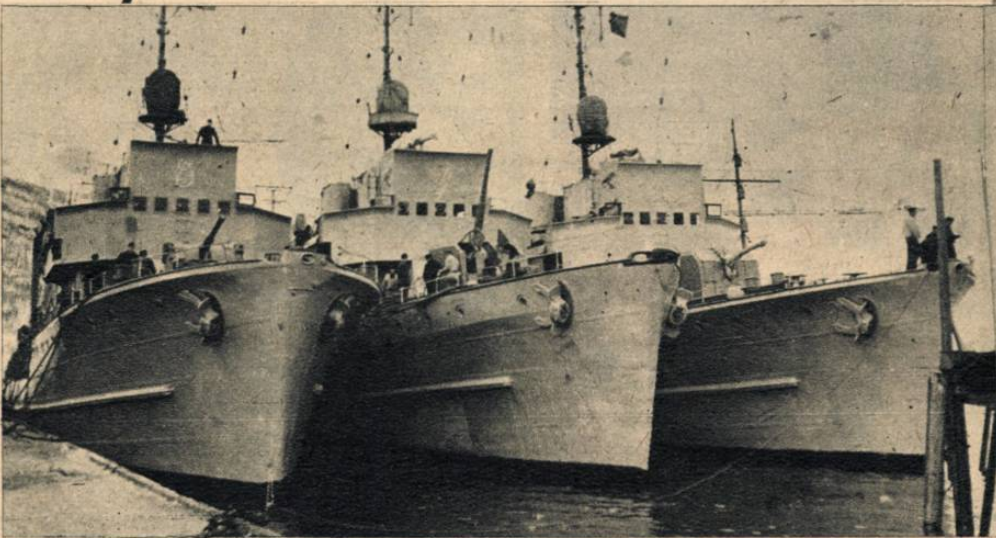
Pentru înlăturarea efectului lor s'a găsit procedeul simplu de a câpăta fundul vaselor cu plută. Magnetismul nu se mai declanșă și vasele scăpa nevătămate.

Mina aeriană este o descoperire extrem de ingenioasă datorită inventatorilor germani. Ea constă dintr'o încărcătură explosivă atârnată printr'un fir de oțel de un balon. Balonul este așezat în calea probabilă a avioanelor inamice. Când avionul ajunge în contact cu firul de oțel bomba coboară la nivelul aparatului și face explozie. Mina aceasta aeriană a fost de altfel perfecționată devenind în ultima vreme magnetică.

Istoria minei aeriene reproduce evoluția minei submarine care a fost la început plutitoare și apoi magnetică. La începutul acestui războiu, englezii după primele eșecuri navale, au fost nevoiți să demagnetizeze fundul vaselor.

Germanii au inventat atunci mina acustică căci războaiele sunt de multe ori conflicte și concursuri între cei mai buni inventatori și tehnicieni ai lumii.

Mina acustică are un microfon care vibrează la mișcarea apei produsă de elicele vaselor. Vibrațiile acestea pun în mișcare un electro-magnet care

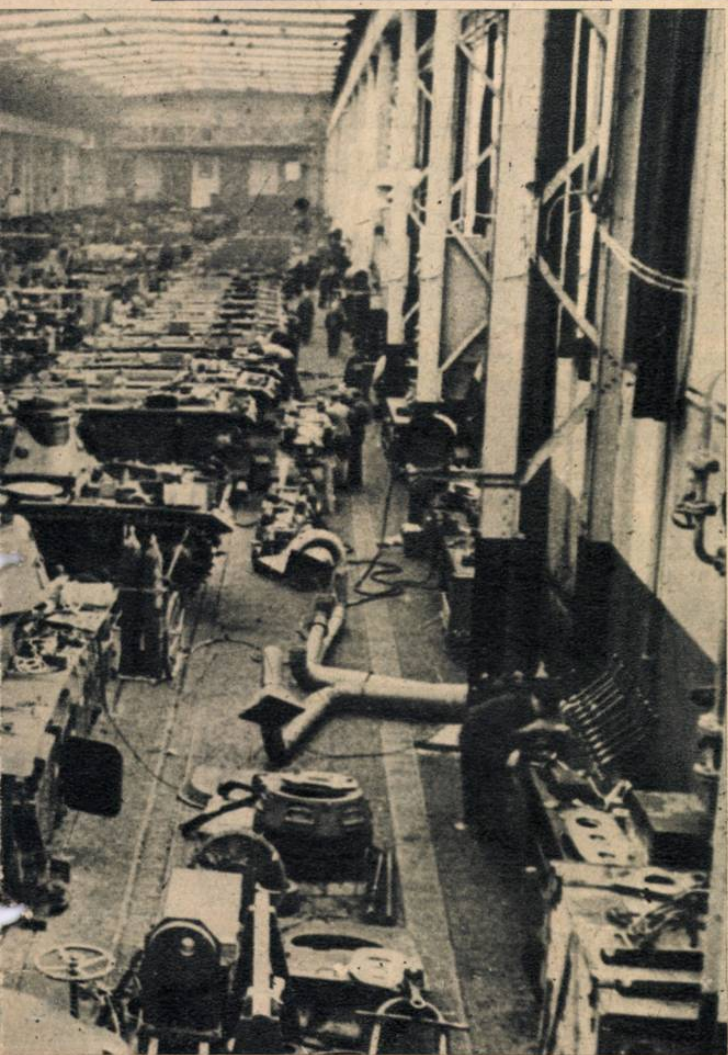
Vase plutitoare și culegătoare de mine, care apără litoralul european din Nordul Norvegiei și până în Spania.

Turul utilizat în deșertul african a fost, la început, o armă secretă, el trăgând cu aceeași ușurință contra cazematei, contra tancurilor cași contra avioanelor

Ultimele avioane de vânătoare și bombardament ieșite din uzinele germane sunt cu totul perfecționate față de cele utilizate până acum

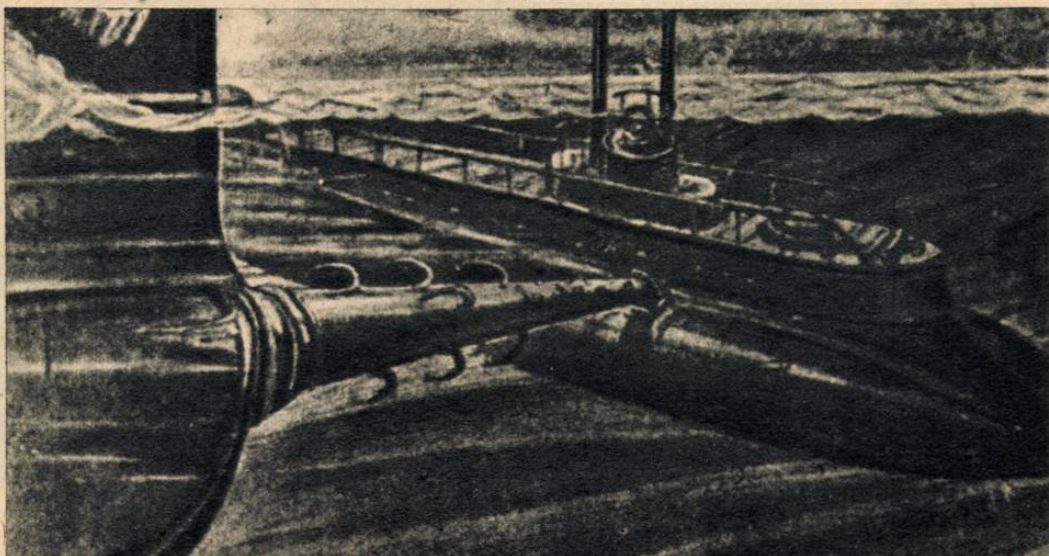
Vedere în interiorul unei fabrici de tancuri din Germania, unde nu se ține seamă numai de cantitate, ci și de progresul permanent al armelor utilizate în acest război

declanșează o încărcătură de 150 kilograme de explozibil.

Apariția unei arme noi pune pentru adversar problema dificilă a combaterii acesteia și astfel englezii s'au văzut siliți să studieze chestiunea din toate punctele de vedere.

Submarinele de buzunar japoneze despre care s'a vorbit cu prilejul atacului

Aparat pentru...găurit submarinele, propus de un inventator cu multă imaginație, în anul 1914

dela Pearl Harbour se prezintă cu toate caracteristicile legate de o armă nouă.

Submarinele acestea au o lungime de 14 metri, o înălțime de 1,50 și sunt înarmate numai cu două torpile. Echipajul este compus dintr'un ofițer și un mecanic. Raza de acțiune este extrem de redusă: 350 de kilometri, dar acest inconvenient a fost repede înlăturat intrucât submarinele acestea sunt transportate pe bordul vaselor de tonaj mijlociu până în apropierea locului unde urmează să-și îndeplinească misiunea.

Submarinele de buzunar atacă dela distanță mică și iau parte la operații care au la bază elementul surprizei.

O altă armă secretă pe care o dețin japonezii și care a fost inventată de inginerul Tasonuma este un submarin care are o lungime de 9 metri și care se poate transforma cu repeziune într'un hidroavion ce se deplasează cu o viteză de 600 de kilometri pe oră.

În momentul de față tehnicienii armatelor în luptă vorbesc despre avioanele tankuri care, în momentul când socotesc de cuviință conducătorii lor pot participa la lupte terestre sub formă de tancuri. Avionul aterizează și se transformă în tanc.

Un inginer german este pe punctul de a da formă definitivă invenției sale datorită căreia aparatele de zbor nu vor mai putea produce sgomotele caracteristice. Inchipuiți-vă atunci efectul unui bombardament efectuat de un grup de Stukas care s'ar apropia de obiectivele inamice fără a fi putut fi identificate.

Prin aplicarea acetei invenții avioanele de bombardament ar produce un sgomot ce nu ar putea fi auzit decât dela distanță maximă de 50 de metri.

În ceea ce privește viitoarele arme secrete desigur că diferite proiecte plutesc în aer în stadiul ipotezelor și al planurilor. În toate laboratoarele țărilor beligerante inginerii studiază planuri și experimentează noi procedee de luptă.

S'a vorbit despre avioanele acționate dela distanță prin televiziune sau de tunurile și mitralierele fără soldați. Vor deveni acestea realități? Iată o întrebare la care nu putem răspunde.

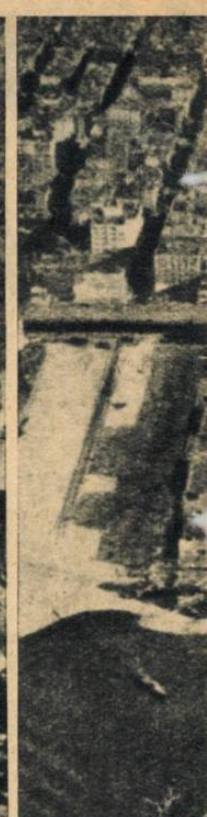
Un savant german a vorbit chiar despre posibilitatea de a folosi energia inepuizabilă produsă prin dezagregarea materiei în scop de războiu. Trebuie să se știe că o materie de 500 de grame în momentul când se descompune poate, prin dezvoltarea energiei conținute, să producă un vid absolut pe o rază de 10 kilometri.

Rolul cel mai mare însă în a decide soarta acestui războiu rămâne tot producția și cu privire la producția de războiu trebuie să recunoaștem cu satisfacție că țările europene aliate nu au fost întrecute în programul de înarmare nici de America și Marea Britanie împreună.

Președintele Roosevelt a anunțat recent un gigantic program de producție al industriei de războiu americane, declarând că „într'un singur an America va produce mai mult material decât Germania în toți anii de războiu de până în prezent”.

Nu sunt cunoscute cifrele înarmării germane, însă se pare totuși că domnul Roosevelt este influențat de imaginații fanteziste. În primul războiu

(Continuare în pagina 15)

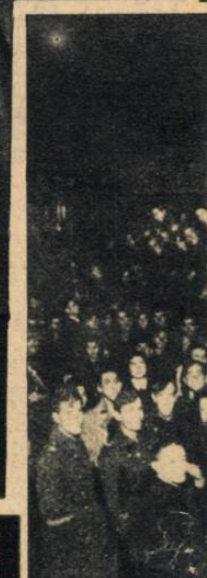
Stânga: Cu toată activitatea lor intensă, soldații japonezi nu neglijează să practice jocurile sportive favorite, de îndată ce au un moment de repaos, cum vedem în fotografia alăturată, luată pe frontul din Birmania, între două lupte.

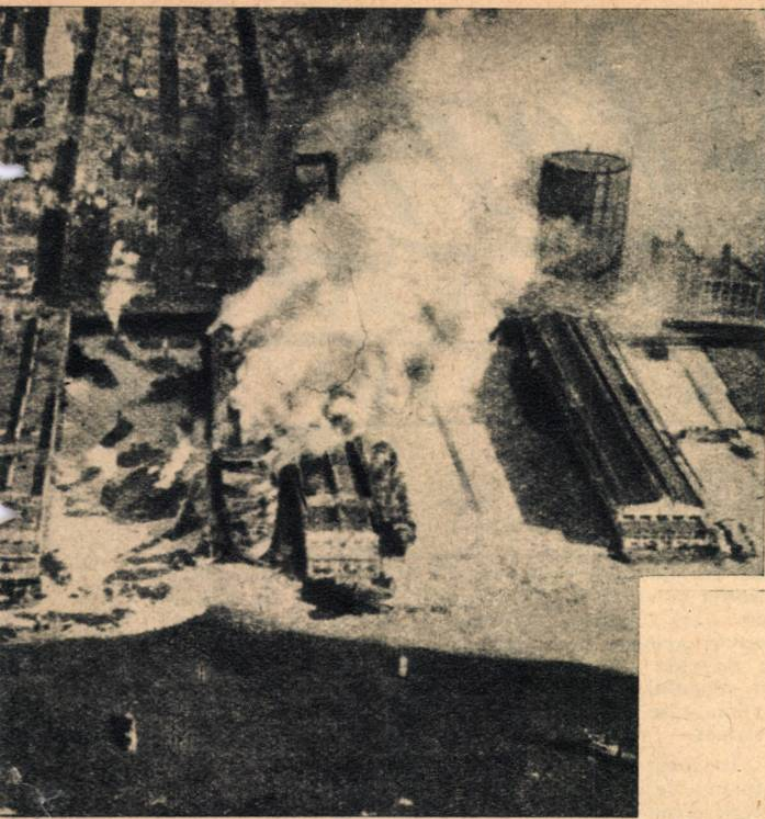

Ofițeri superiori români și germani studiind harta operațiunilor într'un sector al frontului de Răsărit.

Prințul moștenitor Gustav-Adolf al Suediei a făcut o vizită în Finlanda, spre a remite marelui mareșalului Mannerheim cea mai înaltă distincție militară suedeză, distincție pe care ultimul străin care a primit-o a fost Napoleon III.

Transatlanticul francez „Normandie” a luat foc, pentru a doua oară, în postul New-York. Reproducem aici (stânga) două aspecte fotografice dela primul incendiu. În primul, se vede uriașul transatlantic arzând pe apele Hudsonului iar în celalt, pompierii americani pătrunzând în marile saloane al vasului, de unde a pornit incendiul.

Sus: Studenți ai tuturor statelor europene care luptă împotriva bolșevismului, depunând coroaane la mormântul Eroilor Germani de pe Unter den Linden, cu prilejul unei reuniuni ținute la Berlin.

din TOATA LUMEA

Stânga: Șapte sute de copii francezi din orașele bombardate de avioanele engleze — majoritatea din Havre — au fost duși în Elveția, cu concursul Crucii Roșii Internaționale. Vedem a parte din ei, la sosirea în gara dela Geneva, primiți cu multă grijă de surorile Crucii Roșii.

Stânga: Linii ferate din spatele frontului sovietic bombardate de avioanele germane. Se vede explozia unui vagon cu muniții

Jos: Casele de modă pariziene au întreprins un turneu în Franța neocupată. Vedem un model exhibând ultimele creațiuni ale Parisului în fața elegantelor din Lion.

„Legiunea Albastră” a voluntarilor spanioli care luptă pe frontul de Răsărit, își mărește din ce în ce rândurile, cu noi contingente de voluntari cari vindin țară. Entuziasmul cu care spaniolii pornesc să lupte contra bolșevicilor se poate vedea și din acest instantaneu fotografic (stânga) luat la plecarea unui recent transport din gara Madrid.

Fotografiile luate la Pearl Harbour, după bombardamentul japonez, au sosit greu în Europa datorită marilor distanțe. Printre primele documente fotografice luate în momentul izbucnirii războiului din Pacific, este și aceasta (stânga) în care ni se înfățișează localizarea incendiului la o cazarmă din Pearl Harbour, după vizita avioanelor nipone.

O vedere a portului Calcutta, înainte de izbucnirea războiului extrem-oriental, când peste 1500 vase comerciale ancorau în fiecare an acolo...

Calcutta

BAZARUL DE AUR AL INDIEI

Calcutta întrece chiar activitatea economică frenetică a portului Bombay, datorită unei tradiții după care cele mai importante case de comerț își stabilesc centralele în vechiul oraș al prinților indieni.

Ne amintim de descrierea minunată pe care scriitorul Rudyard Kipling a trasat-o într-una din cărțile sale, cu privire la acest oraș. Scriitorul, care se născuse în India și era fiul directorului muzeului din Lahore, vizitând pentru prima oară Calcutta, a fost uluit de viața tumultuoasă, de fastul și de pitorescul acestui oraș indian.

De atunci viața a devenit și mai tumultuoasă și mai tentaculară de cât oricând pe ulițele orașului în care bogăția trăiește în cea mai strânsă vecinătate cu mizeria, cu sărăcia și murdăria orientală.

În acest oraș poți vedea străzi largi și tăiate în forma celor mai frumoase bulevarde europene, pe care circulă mașinile cele mai elegante dar și vacile cele mai murdare, cărora nu li se poate interzice circulația de oarece sunt protejate de Brahma.

Contrastele sunt dintre cele mai uluitoare dela Fort William la Maidan, dela Burra Bazar care este centrul comercial al portului până la Clive Street, strada marilor bancheri londonezi, dela monumentala Stație de radio și până la cartierul negrilor ce pare să fie o altă ediție a faimosului Harlem american.

Punctul cel mai fastuos al orașului este de sigur cartierul Esplanade-Mansion, unde bogăția marilor comercianți și bancheri au ridicat cele mai frumoase vile ce par să fie o sfidare a sărăciei indiene, al cărei simbol este vaca.

În portul imens al orașului ancorau înainte de declararea războiului din Extremul Orient, aproximativ 1500 de vase provenind din toate colțurile lumii. Traficul anual însuma cifra de 15 milioane de tone de mărfuri.

În ceea ce privește exportul, locul cel dintâi îl ocupa cărbunele cu trei milioane de tone, apoi fierul cu 300 de mii de tone, manganul, iuta, orezul, ceaiul, piperul, pieile nelucrate, opiumul, ierburile medicinale, cerealele și fructele de toate felurile.

Pentru a-ți da seama de mișcarea ce domină străzile acestui bazar al Indiei este suficient să poți arunca o privire de pe podul Howrath care leagă malurile fluviului Hugli. Vei vedea o procesiune interminabilă de oameni și de vehicule care pare că se va continua mereu până la sfârșitul lumii.

O DATA cu pătrunderea japonezilor în golful Bengal, orașul Calcutta a intrat în raza de acțiune a flotei și aviației nipone.

Calcutta este stăpâna atotputernică a Bengalului; unul dintre cele trei porturi maritime ale Indiei de mare importanță. Celelalte două sunt Madras la răsărit și Bombay la occident.

Calcutta este un oraș de un pitoresc cu adevărat oriental, dar caracteristica sa cea mai importantă este aceea că, deși contează drept un mare port maritim, nu este în realitate decât un port fluvial.

Intr-adevăr, orașul se află situat la gurile fluviului Hugli, care primește apele sfinte ale Gangelui sacru, purtându-le prin provincia Bengalului spre mare.

Pentru călătorul care pătrunde în Calcutta pe calea mării, orașul îi apare ca o fantastică înscenare a unui regisor inspirat de lectura poveștilor orientale din „O mie și una de nopți”. Inchipuți-vă, un oraș enorm care apare călătorului din ceața fosforescentă a pământului încă îndepărtat, strălucind cu mii de turnuri, cu sute de cupole de temple, printre care se înalță orgolioase, blocuri în formă de sgărie-nori.

O halucinantă îmbinare de fast oriental și de tehnică europeană. Aceasta este Calcutta!

În ceea ce privește populația, Calcutta are un milion și jumătate de locuitori aparținând tuturor raselor și popoarelor. Celui care vizitează acest bazar asiatic orașul îi apare o îngrămădire babilonică de tipuri, de limbi și de costume.

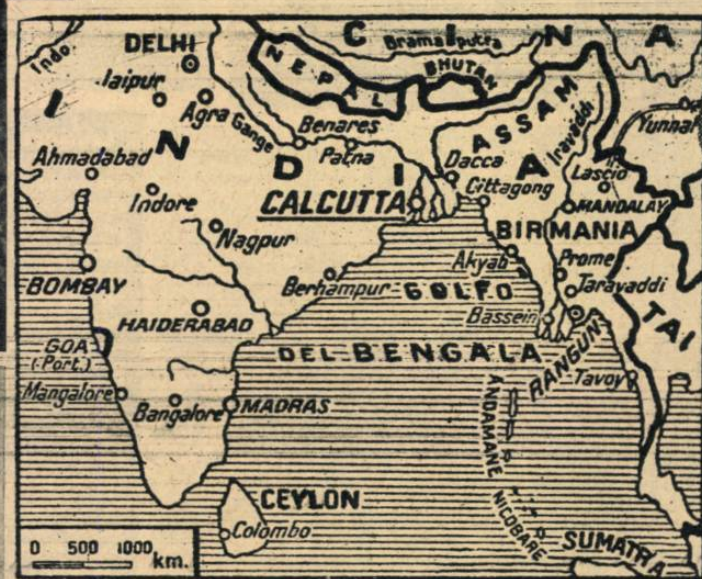
În ceea ce privește importanța economică, Calcutta este al doilea oraș al imperiului britanic. Datorită vechimei sale, a fost multă vreme capitala peninsulei.

Englezii au detronat orașul de pe solul gloriei sale seculare, mutând capitala Indiei la Delhi dar totuși Calcutta continuă să domine și să distribue în lume bogățiile considerabile ale Indiei, cu burta sa monumentală în care se încheie cele mai importante afaceri ale imperiului.

Stânga: Aspect de pe străzile Calcuttei, unde vaca este protejată de Brahma, atingerea ei fiind considerată ca purificatoare de păcate.

Dreapta: Hindus în poziție de rugăciune, poziție în care rămâne multă vreme, înainte de a intra în apa „sfântă” a Gangelui.

Deși contează drept un mare port maritim, Calcutta nu este, în realitate, decât un port fluvial...

Desigur că războiul a avut ca prim efect golierea orașului de populația lui fixă cât și de numărul imens al populației flotante venită pentru afaceri.

Calcutta a încetat de a mai fi cetatea frenetică a marilor bancheri și neguțatori, căci spectrul amenințător al războiului se apropie cu fiecare victorie japoneză de inima orașului care trăia din exportarea bogățiilor inepuizabile ale peninsulei de aur.

Potat monumental și milenar, trădând civilizația Indiei antice, pe malurile Gangelui.

Insula care fabrică BANI

CE este mai murdar decât un bilet de bancă? Greu de răspuns. O batistă se poate spăla, o cămașă de asemenea, dar Bancnota nu suportă igienă. Numai Statul este capabil să imprăpăteze fața biletelor de bancă. Este adevărat că și falsificatorii de bani pot duce acest lucru. Doar aceștia sunt de cele mai multe ori identificați cu destulă rezeziune, datorită admirabilei organizații polițienești care funcționează pe lângă toate băncile naționale de emisiune.

Zilnic numeroase bancnote, teancuri întregi de bilete de bancă uzate, își sfârșesc cariera în cupetoarele băncilor de emisiune, care se văd nevoite să imprăpăteze stocul de bilete prin emiterea unor bancnote noi în locul celor vechi și sdrențuite.

Este suficient ca să fie pusă în mișcare o rotativă pentru ca hârtia filigramată să se transforme într'un bilet de bancă, simbol al bogăției

și al opulenței. Astăzi, în timp de războiu, mașina de imprimat bani se pune foarte rar în funcțiune. Să fie criza de hârtie care se resimte pretutindeni sau poate nevoia de a menține pe piață un stoc fix de bilete, pentru a combate inflația, spectrul economiei de războiu?

Situația țărilor europene care au posesiuni coloniale este destul de grea datorită stării de răz-

boiu maritim. Din cauza acesteia legăturile pe mare sunt interceptate și controlate de flotele aliaților.

Anumite posesiuni coloniale s'au văzut obligate să-și fabrice singure biletele de bancă. Se știe că pe întreaga întindere a imperiului francez numai francul era moneda plătitoare.

Deoarece, în Tananarive, stocul de bilete de care are nevoie pentru uzul locuitorilor.

În acest simplu fapt se poate constata progresul realizat de insula Madagascar sub administrația franceză. Când Alvarez Cabral a debarcat, acum patru veacuri în Madagascar, cu siguranță că exploratorul a fost nevoit să-și schimbe compasul sau alt obiect de strictă utilitate pentru a obține o bucată de pâine sau câteva fructe. Pe vremea aceea, în insulă se folosea sistemul schimbului în natură. Era epoca Frocului. Mult mai târziu, au apărut monedele engleze, olandeze și franceze. Monedele metalice au căpătat pentru indigeni o asemenea valoare, încât de foarte multe ori acești oameni pe jumătate sălbateci, le rupeau în bucățele, atunci când trebuiau să cumpere obiecte al căror preț era mai redus.

Ceeace se putea face cu piesele metalice de aur, constituia un pericol economic dacă s'ar fi făcut și cu bancnote de hârtie.

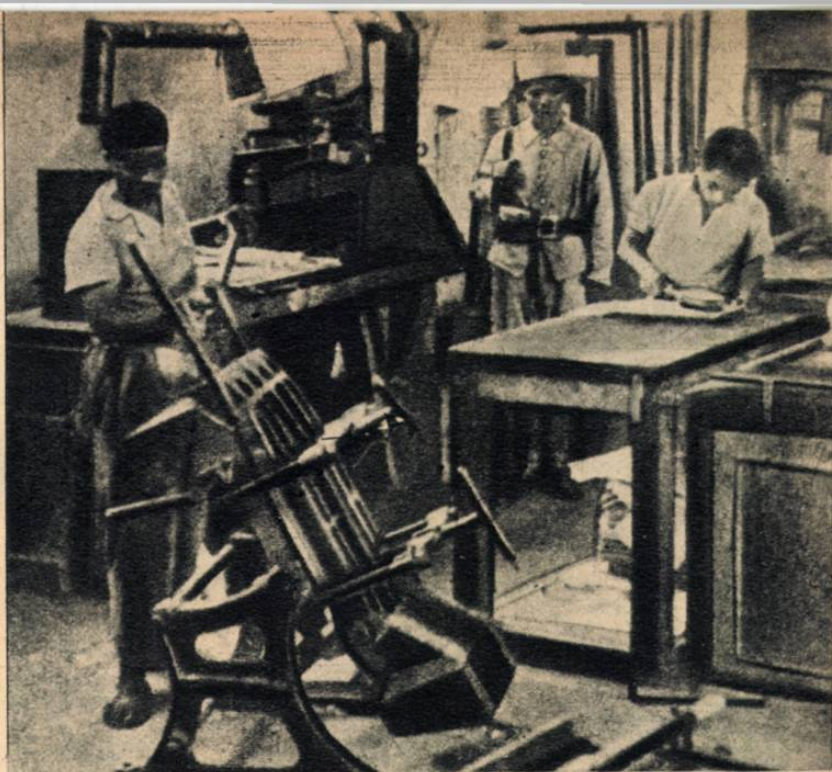
În ultima vreme, răzându-se biletele de bancă, directorul Băncii Franței din Madagascar s'a văzut silit să facă uz de dreptul său de a bate monedă și de a emite bilete.

Patru lucrători europeni, secundați de șase indigeni, au dus la bun sfârșit misiunea de a tipări bilete de bancă în valoare de 100 de milioane de franci.

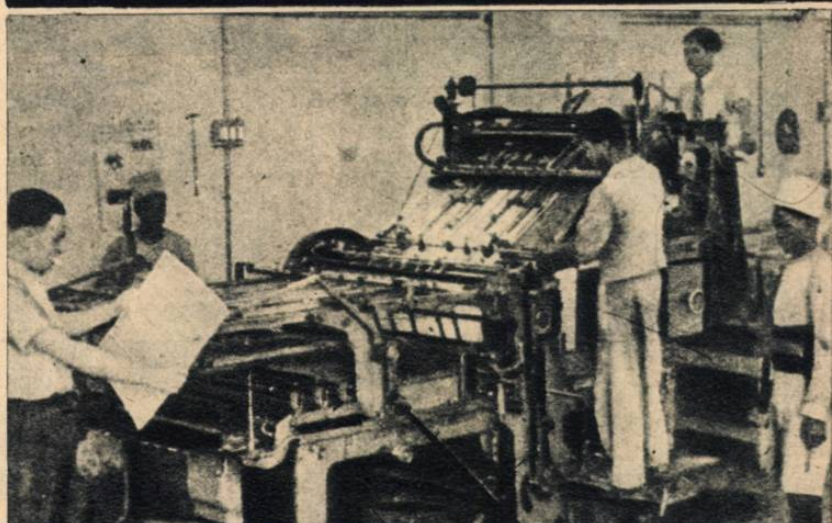
Datorită acestei operații, indigenii își vor putea continua activitatea comercială fără să fie nevoiți să schimbe o pereche de boi pentru o tonă de ceară de albă.

Bancnotele emise în Madagascar capătă pe lângă valoarea lor nominală și o valoare subsidiară, de documente istorice, care vor aminti întotdeauna francezilor de clipele grele ale actualului conflict.

Directorul Băncii Naționale din Madagascar semnând bancnotă cu bancnotă.

Bancnotele sunt tipărite în prezența gărzii militare, care e atentă la toate mișcările...

Formatul mașinei permite să se tipărească numai opt bancnote pe o coală...

Transportul banilor la bancă...

Fiecare pachet de bancnote livrat de tipografie trebuie să conțină exact valoarea a un milion de franci.

CUM SE OBTINE

Cauciucul SINTETIC

nică a venit în ajutorul acestei săracii de materii prime, căci ambele țări aliate au descoperit mijloacele de a fabrica pe cale chimică produsul atât de necesar: cauciucul.

Prin fabricarea cauciucului sintetic, Germania și Italia au devenit imune la blocada britanică, putând să-și acopere nevoile pe care le au în această privință.

În Anglia s'a studiat chestiunea fabricării cauciucului sintetic și în anul 1910 profesorul Dunstan a reușit să fabrice o materie similară din hidrocarbon lichid și isopran puse în contact cu alte substanțe. Experiențele au fost însă părăsite, căci coloniile pe care imperiul le avea pe întinderea planetei produceau din belșug cauciuc.

Când ne gândim însă că acum o sută de ani, întregul glob pământesc consuma 200 de tone de cauciuc provenind din Brazilia, față de două milioane de tone cât se consumă astăzi, ne putem da seama

că Anglia suferă profund de lipsa cauciucului acum când Indiile Olandeze au fost pierdute iar teritoriile asiatice produceau această materie primă sunt amenințate de înaintarea continuă a japonezilor.

Eforturile pentru fabricarea cauciucului sintetic au fost reluate de statele care dețineau monopolul acestei materii prime. Astăzi Marea Britanie este nevoită să fabrice cauciuc sintetic în timp ce Statele Unite au investit sute de milioane de dolari pentru a produce această materie la descoperirea căreia a lucrat și marele inventator american Edison.

Lucrările lui Edison au fost însă întrerupte prin moartea inventatorului astfel încât lucrările sunt începute din nou de echipe de savanți.

În timp ce Anglia și Statele Unite se află la începutul cercetărilor, în Europa, cauciucul sintetic este produs în cantitate suficientă, și este cunoscut sub numele de Buna.

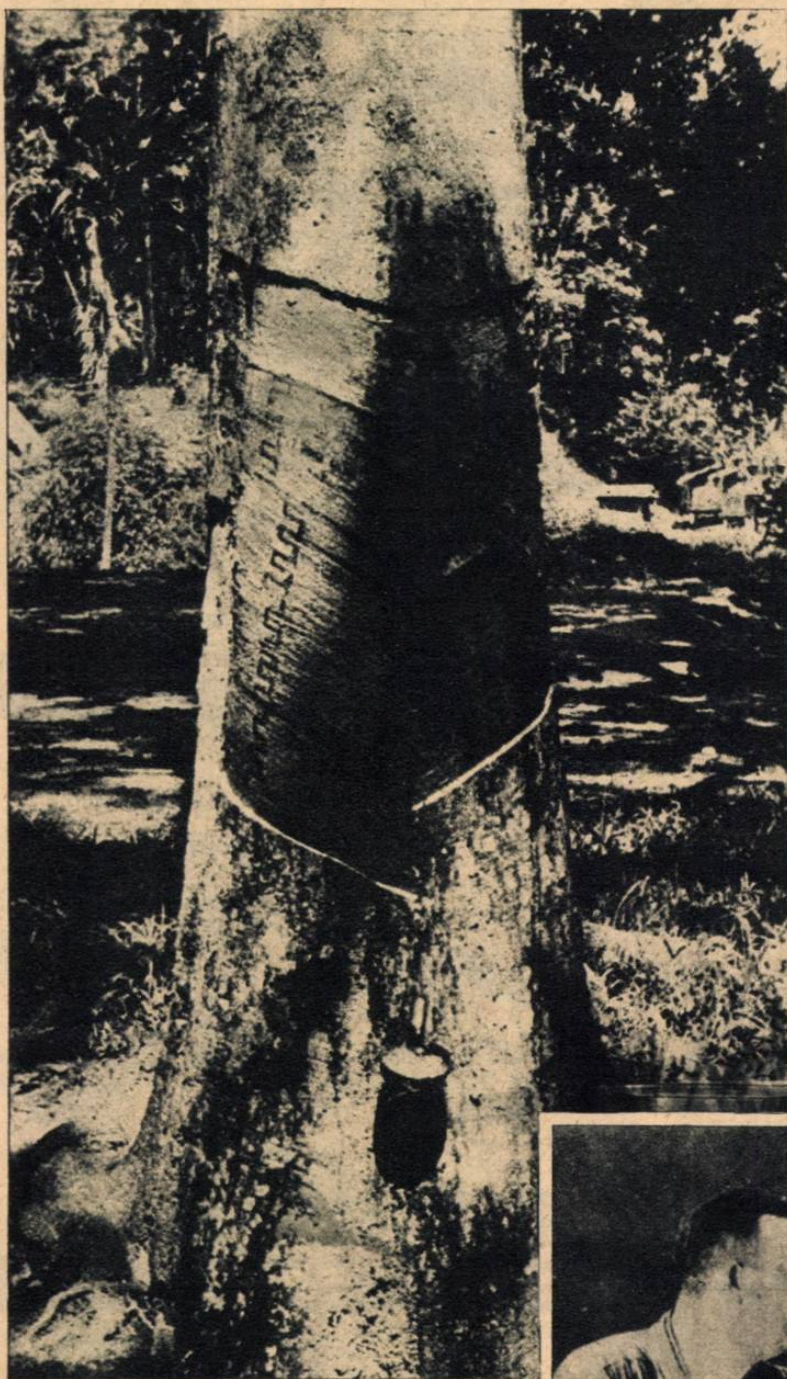
Din materii extrem de ieftine și ușor de găsit, calcar și cărbune, numeroasele fabrici de cauciuc sintetic fabrică anual cantități necesare consumului uriaș al armatelor europene.

Cauciucul sintetic se mai fabrică și din acetilină care servea odinioară la iluminarea sălilor de spectacol, dar se mai poate prepara și din alcool, deoarece dintr-o cantitate de 12 hectolitri de alcool se poate produce o tonă de cauciuc de cea mai bună calitate.

Epoca noastră minunată nu cunoaște cuvântul „imposibil”. Ceea ce se producea pe cale naturală se poate reproduce în cantitatea voită pe cale de laborator.

În momentul de față toate nevoile de cauciuc ale Europei sunt satisfăcute cu produsele fabricelor, care presărate pe întinderea Germaniei și Italiei, înlocuiesc cu succes marile plantații de „nevea brasiliensis”.

Jos: Ultimele patru operațiuni prin care trece fabricarea unui cauciuc — de automobil sau de avion — din „Buna”.

Un arbore de cauciuc poate produce pe an lichidul necesar unei singure anvelope de automobil.

RAZBOIUL actual este incontestabil o luptă al cărei țel este justa distribuție a materiilor prime. Printre aceste materii prime figurează și cauciucul care împreună cu petrolul reprezintă elementele cele mai necesare atât pentru războiu cât și pentru pace. Ocuparea Indiilor Olandeze de către Japonezi a smuls din mâinile aliaților teritoriile cele mai bogate în aceste materii prime indispensabile războiului.

Se știe modul în care cauciucul este fabricat din lichidul scurs din planta numită „nevea brasiliensis” sau arborele de cauciuc. Lichidul este adunat în vase și supus unor transformări industriale, la capătul cărora se află guma sau cauciucul. Planta este originară, după cum o indică și numele, din Brazilia, dar a fost introdusă în toate insulele Sudului, în Malaezia și Insulindia unde mâna de lucru era extrem de ieftină.

Este interesant de știut că până la fabricarea cauciucului, lichidul suferă un șir de transformări în decursul cărora se introduce în el numeroase alte substanțe. După modul de preparare, cauciucul poate fi de mai bună sau de mai proastă calitate. Pentru a îndeplini condițiile cerute de largă utilizare a cauciucului, se cere acestei materii prime să reziste la căldura aerului, la razele solare și la procesul de oxigenare din atmosferă.

Cauciucul „Buna” obținut în laborator este tot atât de rezistent și de flexibil ca și cel natural.

Fiecare plantă adultă de cauciuc poate fi deschisă de trei ori pe an, iar lichidul strâns servește la fabricarea unei singure anvelope de automobil.

Acest fapt explică de ce în Brazilia s'au plantat treizeci de milioane de arbori de cauciuc. Din acest număr fabulos, se fabrică abea o cantitate de treizeci de mii de tone de cauciuc, care este departe de a acoperi nevoile pe care Statele Unite le au în timp de războiu.

Guvernul Statelor Unite s'a declarat gata să investească o sumă considerabilă pentru a determina pe plantatorii brazilieni să-și

extindă plantațiile, dar răspunsul acestora a fost că după războiu, când consumul cauciucului va scădea, supraproducția cauciucului va provoca deprecierea cauciucului.

În Germania și în Italia problema cauciucului a fost multă vreme studiată. Germania n'a avut niciodată plantații de cauciuc pe teritoriul fostelor sale colonii.

Inventivitatea și ingeniozitatea teh-

Arborii de cauciuc nu pot suporta mai mult de trei creștături pe an.

exemplar foarte tânăr și extrem de puternic. Se cunoaște veracitatea cobrei, care atacă de multe ori animale mari de proporția boilor și a caprelor. După ce le introduce în organism veninul ucigaș, șarpele elimină prin gură un lichid rău mirositor care moaie carnea victimei.

Un reporter fotograf a avut norocul de a asista la o luptă dintre o cobră și o viperă.

Dacă veninul cobrei este fatal, în schimb otrava viperei are un efect mai rapid și mai sigur. De aceea când vipera a fost atacată, prima ei mișcare de apărare a fost încercarea de a-și înfige colții veninoși în trupul imens al cobrei.

Dar cobra cu o perfectă stăpânire a mijloacelor de luptă, s'a ferit și a reușit să cuprindă cu dinții trupul viperei în apropierea capului pentru a-i sfîșia mișcările.

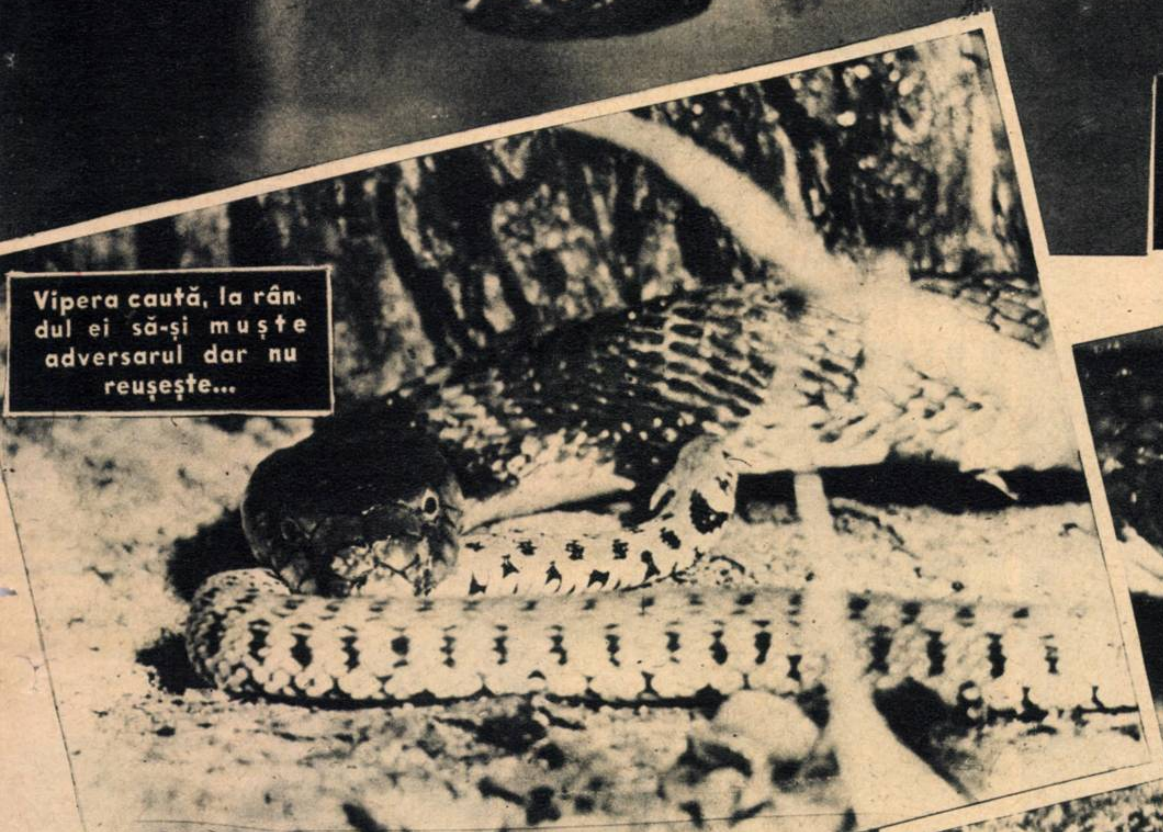
În această fază a luptei, vipera a recurs la o violență: și-a format un nod din trup pentru a determina pe adversar să renunțe la înghițirea unui volum exagerat.

Dar cobra și-a continuat în liniște treaba începută și când a ajuns la nod a știut să-l desfacă cu dinții.

După ce și-a răpus adversarul, sau mai bine zis, cobra recăștigându-și liniștea a fost cuprinsă de toropeala caracteristică siestei.

Ilustrațiile noastre prezintă fazele cele mai importante ale acestei lupte dintre reptile. Ele sunt opera unui fotograf ingenios care a fost destul de înțelept pentru a nu interveni în calitate de mediator, în acest conflict sângeros.

Cu o violență înspăimântătoare dinții Cobrei cată să pătrundă în trupul mai delicat al viperei

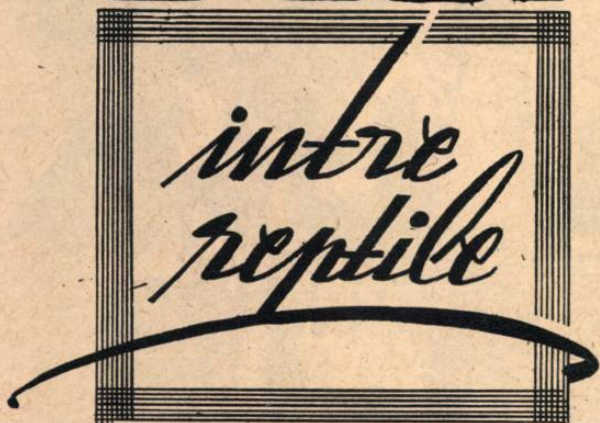

Vipera caută, la rândul ei să-și muște adversarul dar nu reușește...

În groaza morții de care a fost cuprinsă, vipera își face din trup un nod pentru a împiedeca pe adversar s'o înghită

O LUPȚĂ

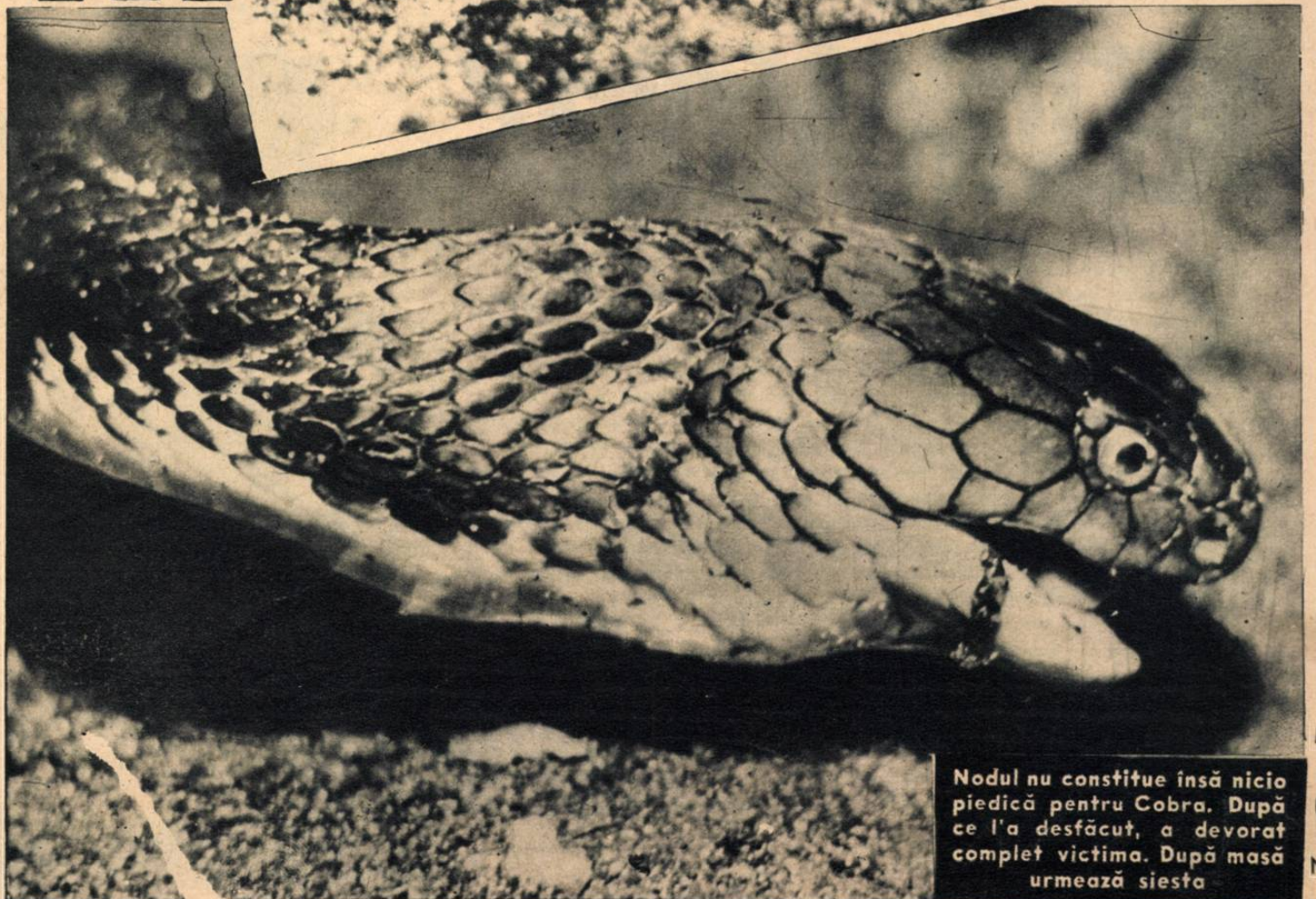
ȘERPII fac parte din acea familie de animale care nu se codesc de a se ataca și de a se devora reciproc.

Lupta dintre o cobră și viperă este extrem de interesantă, chiar pasionantă, datorită faptului că ambele reptile sunt veninoase.

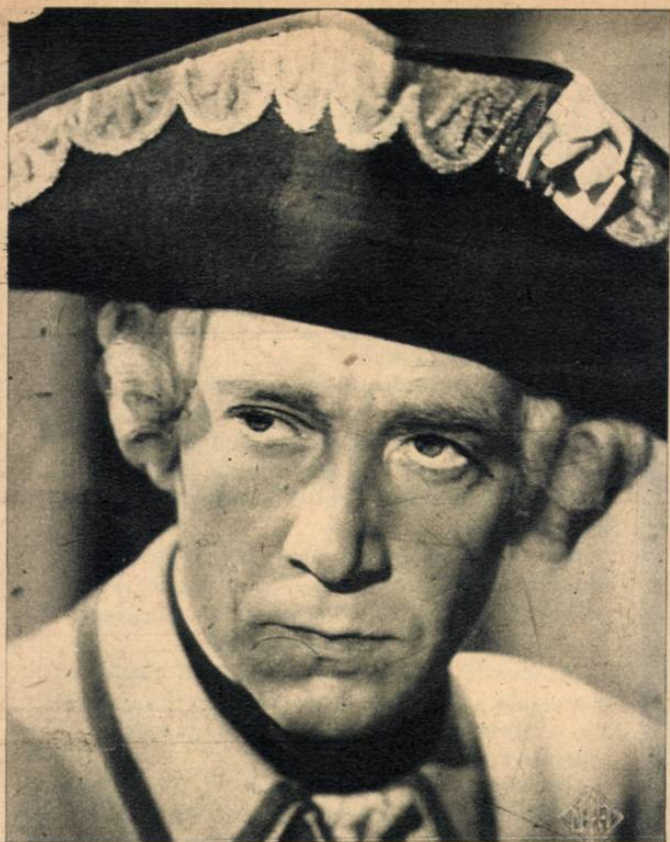
De sigur că este o mare diferență între forța mușchiulară cobrei și fragilitatea relativă a viperei.

Dar veninul viperei este tot atât de puternic ca și al cobrei, care este de sigur cea mai primejdioasă reptilă a regiunilor calde.

Aquariumul din Berlin posedă o bogată colecție de reptile veninoase iar regele șerpilor, cobra, este reprezentată printr'un

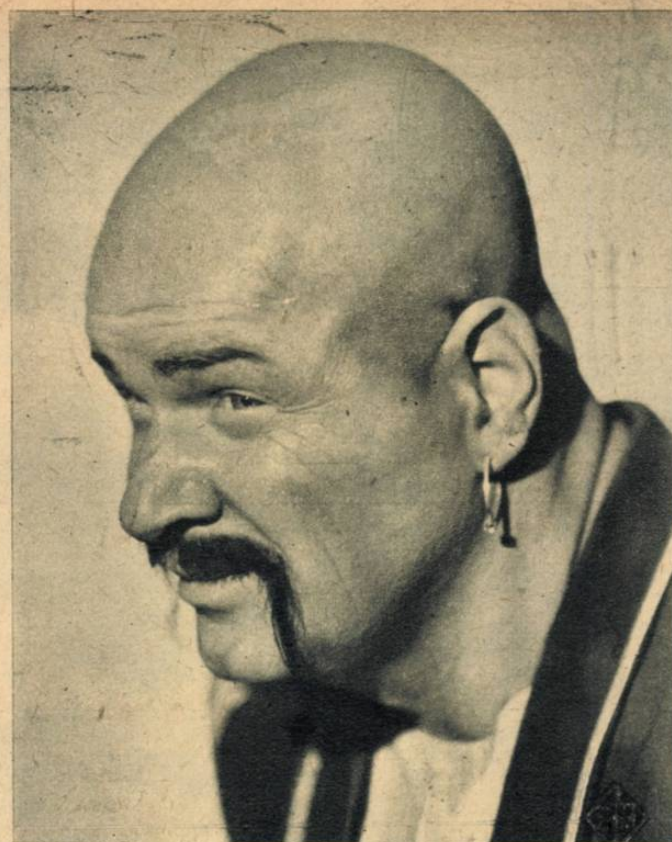
Nodul nu constituie însă nicio piedică pentru Cobra. După ce l'a desfăcut, a devorat complet victima. După masă urmează siesta

Mathias Wieman, așa cum va apărea în filmul „Kadetten” al lui Karl Ritter

Willy Fritsch în rolul pe care-l interpretează în filmul „Între părinți”.

Masca lui Andrews Engelmann din filmul „Kadetten”.

Paul Hörbiger interpretând o scenă din „Die grosse Liebe”

Întrebată de reporteri dacă sunt satisfăcuți de creațiile lor, toți acești autori de talent au răspuns că rolurile de compoziție dau într-adevăr o satisfacție mult mai mare interpretului, atunci când are succes”.

Spre a vă tăce o idee de măști și costumele sub care îi vom vedea pe autorii enumerați mai sus, reproducem în această pagină fotografiile luate fiecăruia în rolul respectiv, — fotografii obținute special pentru revista noastră de corespondentul cinematografic pe care-l avem la Berlin.

Wolf Albach-Retty, cu peruca și costumul purtate în filmul istoric „Tanz mit dem Kaiser”

FOTO
U. F. A.

Ți RECUNOASTETI?

SPRE deosebire de americani, actorii germani — chiar cei meniți rolurilor de june-prim — nu se dau niciodată în lături de la interpretarea personajelor așa numite „de compoziție” adică a acelor personaje care cer identificarea perfectă nu numai cu partea sentimentală ci și cu partea fizică exterioară a eroului dintr-un scenariu.

Desigur că e și mai greu — și mai neplăcut, uneori — pentru actori să-și schimbe aspectul fizic, dar satisfacția e cu atât mai mare, atunci când reușesc și în condițiile acestea să-și impună creația.

Studiourile germane ne anunță pentru actuala stagiune, o serie de filme monumentale, în care actori pe cări eram obișnuiți să-i vedem sub adevăratul lor aspect fizic au fost nevoiți să îmbrace costumul istoric și să împrumute masca personajului respectiv.

Îl vom vedea în primul rând pe Willy Fritsch schimbând două măști în două filme diferite: „Atac la Baku” și „Între părinți”.

Ni sa anunță apoi filmul „Tanz mit dem Kaiser”, în care Wolf Albach-Retty va aborda o perucă și un costum istoric de toată strălucirea;

Îl vom vedea deasemenea pe Andrews Engelmann sub o mască într-adevăr extraordinară, în filmul lui Karl Ritter „Kadetten”. În același film va apărea Mathias Wieman sub un aspect de necunoscut;

Însfăși, Paul Hörbiger interpretează în filmul „Die grosse Liebe” un rol de compoziție de nebanuită evoluție.

Nº 4711.

O APARIȚIE PRIMĂVĂRATECĂ

Da, este cea mai termecătoare femeie, aceea care își încredințează frumusețea veritabilei Ape de Colonia „4711”. Câteva picături de „4711” înprospătează și vă înviorează imediat.

„4711” Apa de Colonia TOSCA reunește puterea înviorătoare a veritabilei Ape de Colonia „4711” cu parfumul încântător TOSCA.

ARME „SECRETE” ȘI ARME DECISIVE

(Urmare din pagina 7)

mondial, puterile centrale n'aveau într'adevăr de opus puterii de înarmare a Americii Angliei și Franței nici pe jumătate de cât ceea ce au astăzi. Germania nu posedă nici mase de oameni și nici capacitatea industriei de armament a adversarilor ei. Astăzi lucrează în Europa milioane de muncitori pentru înarmarea germană. Reichul are un handicap și în faptul că nu trebuie să-și organizeze mai întâi aparatul de înarmare și să parcurgă lungul drum care se întinde între primul model și producția în serie. America va pierde mult timp numai cu instruirea muncitorilor industriei de armament.

Și în ceea ce privește materiile prime, Germania se află astăzi într'o situație mult mai favorabilă decât în primul războiu mondial. Producția de cărbune o jumătate din Europa stă de multe luni la dispoziția Germaniei, aprovizionarea cu fier este deasemenea asigurată și a crescut considerabil. Această lucră se poate spune despre aprovizionarea cu brațe de muncă. Faptul că în acest domeniu nu sunt epuizate încă ultimele forțe reiese și din diferite exemple. De pildă, Uzinele Hermann Coering mai posedă numeroase instalații industriale care realizează o importantă producție de pace pentru consumul intern și pentru export, automobile, locomotive,

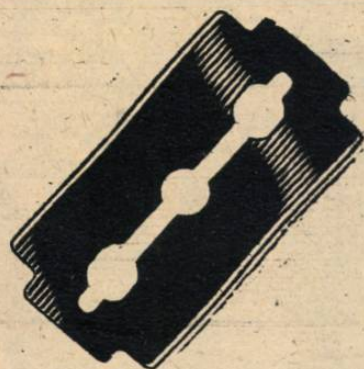
Bate fierul până e cald

și combate răceala sau durerile de cap chiar la primele semne. Luați atunci imediat 2 tablete Aspirin cu crucea „Bayer” și sănătatea Dvs. va fi rapid restabilită.

Nici un cămin fără
ASPIRIN

Lama albastră Gillette

este lama de ras care satisface până și pretențiile cele mai dificile. Gillette lama care a apărut cea dintâi în comerț, n'a putut fi egalată în calitate nici până în prezent. Oțelul cel mai bun și ascuțișul său fin transformă bărbieritul într'o adevărată plăcere. Lama albastră Gillette este accesibilă oricui, fiindcă grație superiorității și durabilității sale, ea își merită pe deplin prețul.

motoare Diesel, motoare electrice, instalații pentru fabrici, valturi, instalații pentru mine, furnale etc.

Desigur că Germania lucrează în serie și a simplificat munca din uzine prin tipizarea producției. Se face mai puțin decât în America producția în masă. După experiențele de războiu de până în prezent, s'a dovedit a fi într'adevăr irațional să se construiască în serie după un program inflexibil, de pildă să se producă mari cantități dintr'un singur tip de care blindate, dacă arma se dovedește a nu fi utilă sau când a devenit inutilizabilă prin inovațiile inamicului. S'a constatat că zece mașini speciale bune adaptate armelor inamicului, sunt mai bune decât o sută

de mașini în serie de calitate două. De aceea cifrele gigantice de producție nu spun încă prea mult, chiar dacă sunt mai mult decât un simplu bluff.

Producția germană de înarmare se bucură de încă un avantaj: ea operează, ca și armatele puterilor Axei, pe linia internă. Uzinele germane se află pe un teritoriu unit compact și nu sunt despărțite prin oceane și repartizate pe insule și continente. După experiențele făcute, se poate spune că industria de armament germană se prezintă în luptele ce vor urma ca o producție tot atât de excelentă ca și înainte. Și producția are după cum am spus o valoare nefiind mai mare decât rarele arme secrete.

Pe toate
anotimpurile
ROBOT
aparatură complet
automat.

ROBOT BERNING & CO. DUSSELDORF

ULTIMELE FOTOGRAFII DIN CAPITALĂ

D. Mareșal Ion Antonescu mergând să asiste la demonstrațiile cu nouile aparate microfotoradioscopice pentru examinarea medicală a soldaților.

D. Von Killinger, ministrul Germaniei la București și cetățean de onoare al României, asistând, în sala Aro, la festivitatea pentru aniversarea Fuhrerului.

D-na Mareșal Antonescu asistând împreună cu d. Hulubei, rectorul Universității și d. General Florescu, primarul Municipiului, la inaugurarea sediului A. C. F. din strada Popa Rusu.

Celebra cântăreață croată, Melita Larkovici ne-a vizitat Capitala. O vedem mai sus la sosirea în gara de Nord.

Sosirea în Capitală a cunoscutului scriitor și ziarist italian Guidio Pinicchio.

Primul cross al anului organizat pentru școlari pe hipodromul Băneasa-trap.

CU UN BOGAT ȘI VARIAT SUPLIMENT

7 — 13 MAI
NR. 796 — ANUL XVI
— 20 LEI —

După o iarnă atât de lungă și de aspră, soarele cald al începutului de vară a fost așteptat mai mult ca oricând. Și, cum la mare e mai greu de mers, o „plajă” se poate improviza și pe iarbă — măcar pentru bronzatul feții — așa cum ne arată aceste patru actrițe ale studiourilor germane.

*Dacă
sunteți
curioși*

Unul din modurile prin care poporul francez își exprimă dragostea și recunoștința față de Mareșalul Petain constă în trimiterea a felurite cadouri la palatul acestuia din Vichy. Vedem, mai sus, două funcționare special angajate pentru recepționarea și clasarea acestor cadouri, dintre care o bună parte sunt oferite populației sărace.

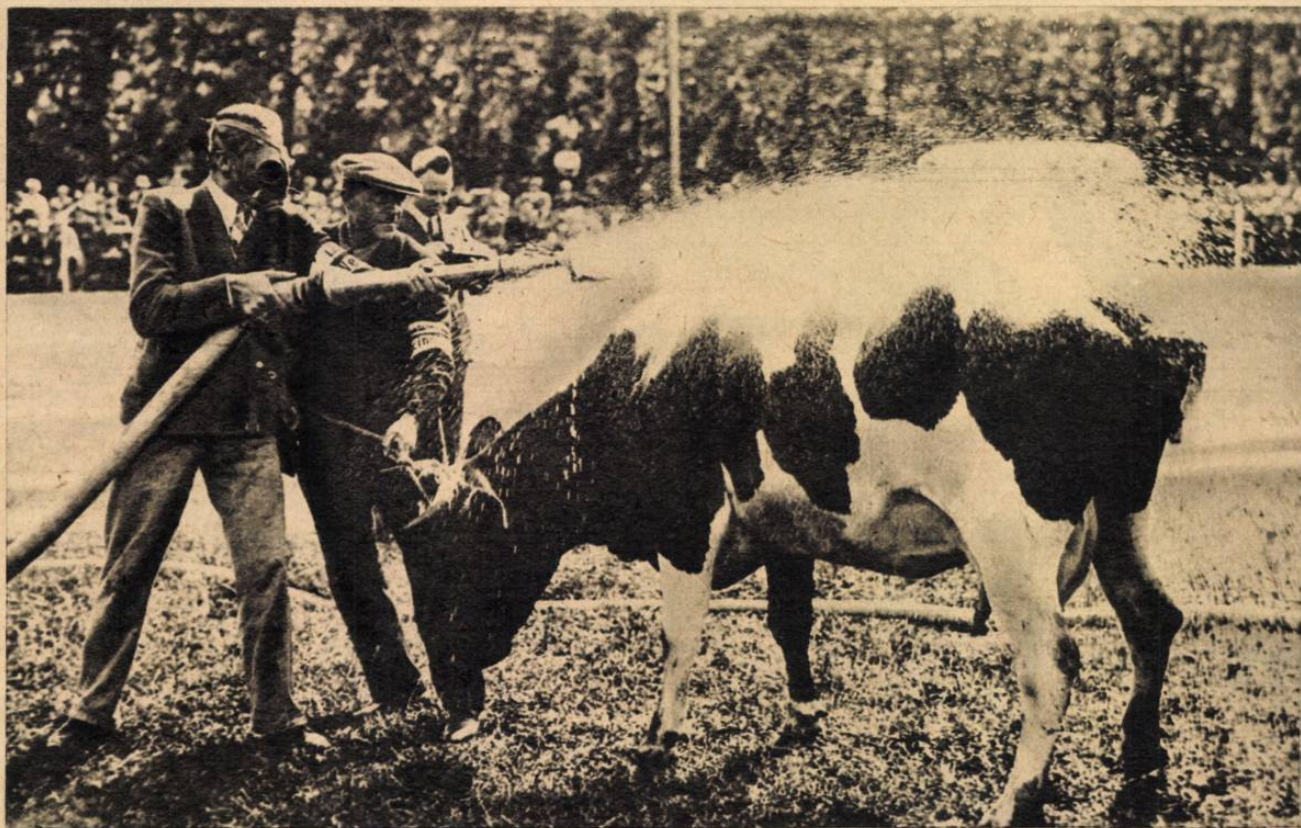

Deși intrați numai de câteva luni în război, americanii simt, la rândul lor, criza de materii prime. Tot ceea ce altădată se arunca, în Statele Unite, astăzi se adună cu grije. Fotografia de mai sus ne arată un școlar care a fost obligat — ca toți colegii lui de altfel, — să strângă cârpe uzate pentru transformarea lor în stoffe și pânzeturi noi.

Sus: Cel mai mare cauciuc „Buna” a fost fabricat în Italia, pentru un tractor uriaș. Înălțimea acestui cauciuc atinge 1.30 metri și experiențele făcute au dovedit că el este tot atât de rezistent ca și cel obținut pe cale naturală din arborii ecuatoriali ai arhipelagurilor aviatice sau sud-americane.

Dreapta: Danexii au constatat că dacă de două ori pe săptămână li se face vacilor un duș cu apă amestecată cu clor, acestea se îngrășă cu repeziciune și dau lapte în cantitate mult mai mare. (Descoperitorul acestui procedeu a uitat poate să ne spună că, din cauza clorului, laptele obținut astfel e și mult mai... alb)

Polițiștii albi din India trebuie să poarte o vestă albă de o croială cu care e o adevărată problemă să se îmbrace, dacă nu-i cunoști... secretul.

Așa cum în Spania se asistă altădată la lupte cu tauri, poporul hindus asistă deseori la lupte între elefanți, cari sunt adevărate ducători de trompe pe deasupra unui zid despărțitor.

la cules de...mine

VASELE culegătoare și semănătoare de mine au misiunea de a rătăci pe întinderile de ape ale mărilor pentru a bara prin cercuri de foc drumul spre porturile amice.

Misiunea lor principală este însă una ofensivă, și anume aceea de a pătrunde pe căile străbătute de convoaiele inamice semănând pretutindeni minele dătătoare de moarte. Pentru a se apăra de dușmanii lor cei mai mari, de submarine, aceste vase au la dispoziție bombe de adâncime care fac explozie la nivelul la care plutesc submersibilele.

Datorită intensității războiului naval, aviația a fost și ea nevoită să participe la operațiile flotelor. Din această cauză vasele semănătoare de mine sunt înzestrate cu o apărare antiaeriană care le face apte să lupte cu succes împotriva atacurilor pe calea aerului.

De fapt misiunea flotelor de curățitoare și semănătoare de mine poate fi îndeplinită numai în condițiuni de tihnă, de libertate de mișcare, adică atunci când nu sunt stingherite de atacurile inamicului.

Dar cum aceste misiuni sunt îndeplinite în interiorul apelor teritoriale ale inamicului, aceste vase se află de multe ori angajate în lupte navale sau aeriene și în aceste cazuri trebuie să se apere.

Datorită misiunilor grele, cărora trebuie să le facă față, vasele culegătoare și aruncătoare de mine sunt înzestrate cu un personal navigant călit în lupte, oameni care posedă o cunoaștere perfectă a mării.

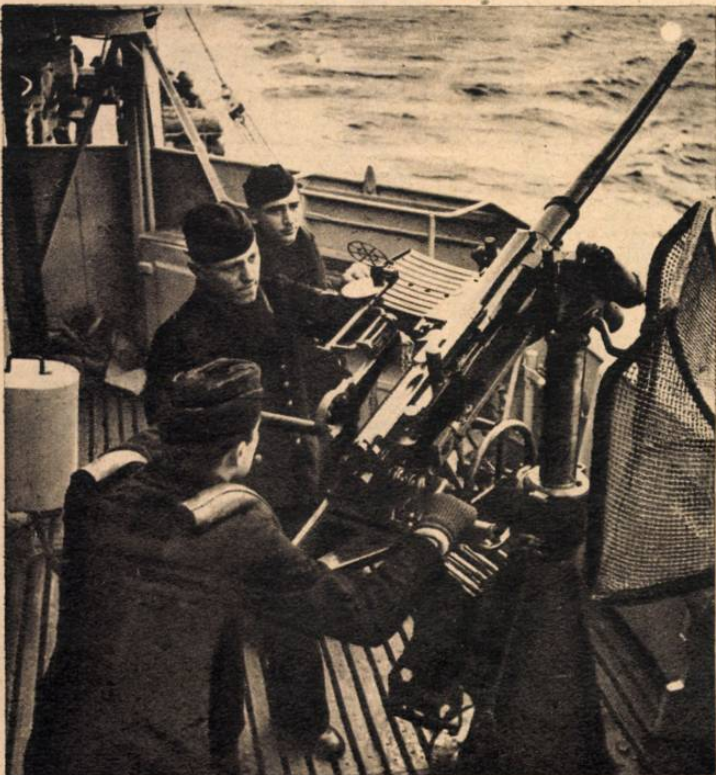
De multe ori acești curagioși pescători de mine n'au măcar liniștea de a se așeza la masă, ei îmbucând în picioare prânzul ce li se servește pe bord.

Cași pe celelalte vase, tunarii trebuie să fie permanent la posturile lor, spre a întâmpina orice atac care s'ar putea produce prin surprindere.

Vasul are un dispozitiv special pentru punerea minelor, așa cum are altul pentru culesul lor.

Încărcat pentru o nouă călătorie, vasul purtător de mine, așteaptă într'un port semnalul de plecare.

S'a anunțat avion inamic la orizont. Tunul anti-aerian se pregătește să intre în funcțiune.

Un vânat rar: s'a găsit o torpilă înpotmolită și neexplodată și a fost ridicată pe bord.

Numai acești oameni au putut să ducă la îndeplinire misiunea de distrugere a flotei sovietice ancorată în portul Kronstadt.

Intr'adevăr, în decursul primului an al războiului antibolșevic, majoritatea vaselor aparținând flotei de război rusești operând în marea Baltică, a căzut victimă acestor vase care pătrundeau cu un curaj de nedescris în mijlocul căilor de comunicație inamice.

Pe toate coastele și mările care fac parte din sfera intereselor militare ale Germaniei vasele culegătoare de mine sunt active. Ele au îndeplinit o misiune importantă în timpul campaniei din Norvegia.

Cu acel prilej aceste unități au făcut cu neputință pătrunderea inamicului pe calea frec-

ventată de marina de război și de transport a Germaniei.

Trebuie să se știe că atât în timpul operațiilor de semănare a minelor cât și atunci când aceste instrumente ale morții sunt culese, mateloții se află de multe ori în situații dramatice în care viața lor e permanent amenințată.

Și totuși, fără teamă de moarte, acești viteji marinari își îndeplinesc mai departe munca și misiunile cu nădejdea în victoria definitivă.

Ilustrațiile noastre înfățișează câteva vase culegătoare de mine în timpul repausului sau chiar în misiune.

războiu duc o lipsă accentuată de materii prime, industriile de pace sunt nevoite să-și micșoreze producția. Astfel din 1100 de fabrici de conserve, 300 au fost somate să-și închidă porțile, în timp ce restul va fi nevoit să-și micșoreze producția cu 30-50 %.

Americanii mănâncă de 20 de ori mai multe conserve decât populația oricărei țări din lume. Anual se întrebuințează cantitatea fantastică de milioane de cutii de conserve. Din ordinul autorităților se interzice utilizarea fierului alb la confecționarea acestor cutii. Fabricanții n'au decât să-și închidă produsele în tot ceea ce doresc, dar staniul le este refuzat.

Câțiva oameni au fost de părere să se facă cutii de conserve din aur. Se știe că în urma războiului, o mare parte din aurul lumii a emigrat în America. Aurul acesta nu poate fi întrebuințat la construirea armelor dar în schimb el este aproape mai ieftin decât celelalte metale necesare înarmării. Nu se mai fabrică mingi de tennis sau de golf. Resursele de cauciuc din Indiile Olandeze au trecut în stăpânirea japonezilor.

Stânga: Faimosul Times Square din New-York, care odată gema de moșini este acum pustiu din cauza economiei de combustibil.

Dreapta: Actorii de cinema și managerii lor au fost printre primii declarați nemobilizabili. O vedem aici pe Gloria Stuart primind o originală declarație de dragoste din partea unui partener de studio.

Dintre toate industriile de pace, numai cinematograful este protejat. Președintele dorește ca filmul american să-și continue activitatea. Din această cauză actorii și regizorii sunt nemobilizabili.

În schimb, printr-o ordonanță prezidențială puscărișii care vor să se reabiliteze pot servi în cadrele armatei.

Americanii rămân însă ceea ce au fost întotdeauna. Niște copii cărora le place să se joace. În timp de războiu ei continuă să se joace. De pildă, un desenator a propus ca orașele de pe țărmurile celor două oceane să fie camuflate în formă

AMERICA în timp de RĂZBOI

TREPTAT americanii au început să se obișnuiască cu ideea că se află într'un războiu greu, cu multe surprize, dintre care unele extrem de neplăcute.

După înfrângerile din Pacific, americanii au fost cuprinși de îngrijorare și, astfel și-au luat primele măsuri de apărare pasivă.

Aplicarea măsurilor camuflajului a produs foarte multe perturbări în viața orașelor. În orașul Seattle, mii de tineri străbăteau străzile spărgând ferestrele și vitrinele iluminate. Nenumărate accidente de circulație au fost înregistrate datorită faptului că vehiculele circulau cu farurile acoperite.

Toate acestea au trecut însă. Americanii obișnuți cu exploziile de lumină ale becurilor și ale reclamelor cu neon, sunt nevoiți să se resemneze în întunericul obligatoriu.

Atenția publicului se îndreaptă acum spre

alte probleme mai importante decât stingerea și camuflarea luminilor. Una din aceste probleme este procurarea metalelor necesare apărării naționale, deoarece se știe că Statele Unite nu produceau decât 3 % din cantitatea necesară.

Roiuri de ingineri și cohorte de geologi străbat în lung și lat teritoriul american, în căutarea unor noi mine de metale.

În urma acestor cercetări s'a descoperit la Lanning o mină conținând magneziu. Dar până la punerea în exploatare a acestui filon destul de important americanii se întreabă dacă soarta războiului nu se va decide în mod definitiv.

Dintr'odată, America a resimțit cu violență criza combustibilului și mii de specialiști au fost însărcinați să găsească soluția necesară pentru fabricarea petrolului sintetic.

În timp ce industriile de

Dreapta: La San Francisco, cași în toate celelalte orașe americane, au apărut la ferestre perdelele albastre sau negre ale camuflajului.

Ca să se obișnuiască mai ușor cu tălpile de lemn, această americană începe prin a face exerciții de mers pe niște picioare originale.

de valuri, dându-li-se aparența apelor mării. Nimeni nu știe prea bine cum se poate executa un asemenea plan, dar toată lumea este de acord că el trebuie executat.

Un alt aspect al Americii este nepăsarea și lipsa de înțelegere a masselor pentru marile schimbări și răsturnări de (Continuare în pag. 15-a).

Sub notop de bombe

MALTA

asteaptă asaltul

În cavernele care străbat dela un capăt la altul insula, se strecoară umbre de bărbați, de femei și copii. Vestimentele lor albe pot fi ușor deosebite dar fața lor de culoare închisă se confundă cu umbra. Fiecare se îndreaptă spre locșorul său pe care-l cunoaște de luni de zile de când insula este supusă unui bombardament îndrăcit. De douăzeci de luni aviațiile germană și italiană se îndârjesc împotriva acestei poziții importante a Mării Britanii în Mediterana.

În timp ce stolurile aparatelor atacătoare acoperă cu sgomotul motoarelor văzduhul insulei, apărarea antiaeriană intră în acțiune și astfel timp de câteva ore populația așteaptă în adăposturi naturale, săpate în stâncă, sfârșitul luptelor care-i împiedecă de luni de zile să mai trăiască omenește.

Din fericire pentru maltez, insula este străbătută de la un capăt la altul de un sistem de canale subterane care datează din preistorie și pe care cavalerii iohaniți care au stăpânit insula le întrebuițau ca depozite de alimente și muniții.

Bateriile antiaeriene printre stânci sunt neputincioase să isgonească valurile de Picchitelli și de Stukas care decolează din cinci în cinci minute de pe aerodromurile Siciliei.

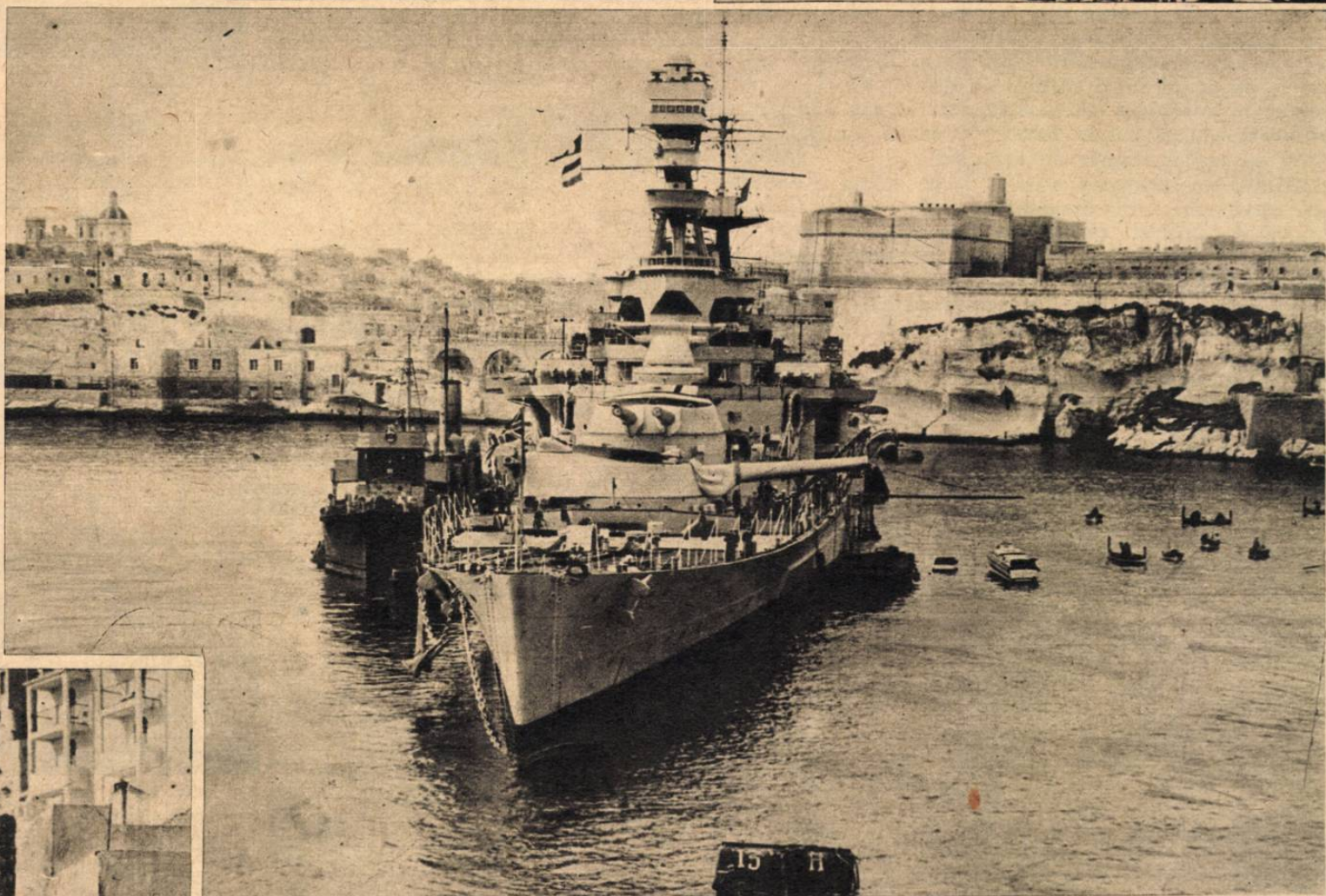
Cerul Maltei este brăzdat de fulgere iar exploziile bombelor par o anticipare a sgomotelor din infern. În direcția portului și a orașului se văd făcliile câtorva incendii peste care se ridică nori groși de fum și pulbere.

Extraordinara perseverență cu care aviațiile axei atacă insula este dovada cea mai bună a importanței ce i se acordă. Importanța aceasta se datorește situației Maltei în mijlocul Mediteranei. Toate popoarele care au stăpânit în decursul veacurilor Marea Mediterană au căutat să-și asigure stăpânirea micului arhipelag format din insulele Malta, Gozo și Comino. Aceste insule înaintează adânc în mare, astfel încât între punctele cele mai

înaintate și coasta africană nu este decât o distanță de câteva sute de kilometri.

Este evident deci că acela care stăpânește arhipelagul poate să exercite controlul traficului mediteranian. În anul 1798, când Napoleon se îndrepta spre Egipt, el a avut intuiția importanței arhipelagului și a pus stăpânire pe Malta. Dar maltezii, oameni cu o fire extrem de independentă, n-au acceptat dominația franceză și cu ajutorul englezilor au reușit să forțeze pe guvernatorul francez, Vau-Bois, să capituleze. Din nefericire, Malta n'a făcut altceva decât să-și schimbe stăpânul. De atunci englezii n-au mai părăsit insula ci au fortificat-o mereu căci Malta se preta admirabil la transformarea ei într-o cetate. Având

Dreapta: Peisaj maltez fotografiat înainte de începerea bombardamentului asupra insulei, care azi e un morman uriaș de ruine

Stânga: Interiorul Maltei este extrem de accidentat. Scări ca aceasta se văd pretutindeni în La Valetta

Sus: Vasul „Hood”, mândria de altă dată a flotei britanice, staționat în apele Maltei pe vremea când avioanele Axei nu-și împânzeau cerul Mediteranei

o întindere de 250 de kilometri pătrați, insula posedă numeroase rade sau porturi naturale, dintre care cel mai important este La Valletta. Englezii au înzestrat acest port cu tot ceea ce trebuie pentru alimentarea și repararea flotei lor mediteraniene.

Interiorul insulei este extrem de accidentat iar populația, în număr de 200.000 de locuitori, este de origine africană.

În ziua în care ofensiva britanică din Africa s'a transformat într-o retragere, englezii și-au dat seama că situația Maltei a devenit extrem de gravă. Într'adevăr, această insulă de pe care decolau aparatele britanice ce controlau spațiul din strâmtoarea Siciliei, era destinată să devină un punct important în ofensiva de

eliminare a forțelor axiale din Africa. Din clipa când situația din Africa s'a schimbat, Malta a dus un războiu defensiv în locul războiului ofensiv pe care-l visau strategii englezi. Astăzi, insula este atât de ocupată zi și noapte cu apărarea antiaeriană, încât aviația britanică nici nu mai are timpul necesar să facă sboruri de recunoaștere în zona cea mai apropiată de bazele ei de pornire. Și astfel, în timp ce aviațiile Axei aruncă potop de bombe pe insulă, convoaiele italo-germane se îndreaptă liniștite spre porturile de pe coasta africană.

În urma experiențelor culese la Creta și Singapur, englezii știu că insulele nu mai pot fi apărate cu succes de invazia unui inamic decis să lupte. De aceea ei încearcă zadarnic să repare distrugerile efectuate de Axă la instalațiile militare, pentru ca apărarea să nu fie slăbită.

Ei își dau seama însă că este greu să construiești într-o zi ceea ce se dărâmă într-o noapte.

D. MIKITO NE POVESTEȘTE:

Cum se trăiește

PENTRU a ne da seama de toate realizările uimitoare ale forței japoneze, n'avem decât să întreprindem un lucru extrem de simplu în aparență: Să urmărim viața cotidiană a unui cetățean, care prin activitatea și mentalitatea lui este o întrupare a efortului întreprins de Japonia în marele conflict ce se desfășoară sub privirea noastră.

Să luăm la întâmplare pe domnul Mikito. Acest domn nu este nici amiral, nici om de stat, nici financiar, ci un modest funcționar într-o industrie provincială.

Domnul Mikito al cărui nume banal ar fi corespondentul lui Popescu sau Ionescu românesc, locuiește într-un cartier nici prea pompos dar nici prea sărăcăcios. El își duce existența într-o vilă făcută din bambus și din carton presat, în tovărășia soției sale și a celor șase copii. Patru din copii sunt băieți, ceea ce îi dă drept d-lui Mikito ca de ziua lor să poarte la butonieră patru stegulețe de hârtie colorată sau să ridice deasupra casei un pavilion cu acelaș număr de steaguri.

D. Mikito nu primește vizite decât odată pe an, când este ziua împăratului. Cu acel prilej, acest burghez cumsecade iese din rezerva sa obișnuită și bea un număr mai mare de paharele de sake — un fel de țuică tare, preparată din orez — ciocnind vesel cu prietenii pentru fericirea împăratului și viitorul patriei.

Când d. Mikito primește pe cineva în casa lui, atunci își poartă mosafirul pe covor, pe un covor pe care nimeni n'a călcat cu ghețele, deoarece în vestibulul tuturor caselor

Jos: Ziua Marinei, una din cele mai mari sărbători ale japonezilor, se consumă pe străzile orașului, în entuziasmul delirant al multitudini.

japoneze sunt așezate mai multe perechi de pantofi de fetru.

Acest om cumsecade, întrebat care este taina puterii impresionante pe care Japonia a arătat-o în cursul acestui războiu, răspunde:

— Taina puterii noastre este devotamentul fiecărui cetățean pentru împărat, simbolul și personificarea vie a comunității poporului japonez, devotament care a fost totalitar cu sute de ani înainte ca europenii să fi descoperit această noțiune.

Secretul nostru mai stă și în ridicarea muncii și tenacității la rangul de virtuți civice și patriotice. Și în al treilea rând, taina noastră este frugalitatea regimului nostru alimentar, care îngăduie masei poporului să se sature cu o farfurie de orez și cu puțin pește uscat. De fapt nu este nicio taină a puterii noastre. Ne aflăm în fața unor lucruri destul de simple. În timp ce Gandhi vrea să libereze India prin non-violență, noi am vrut să mântuim țara noastră prin „lipsa de nevoi sau prin ascetism.”

D. Mikito îți va explica apoi că felul de viață extrem de simplu al oamenilor în țara lui reduce la minimum cheltuelile necesare întreținerii unei familii.

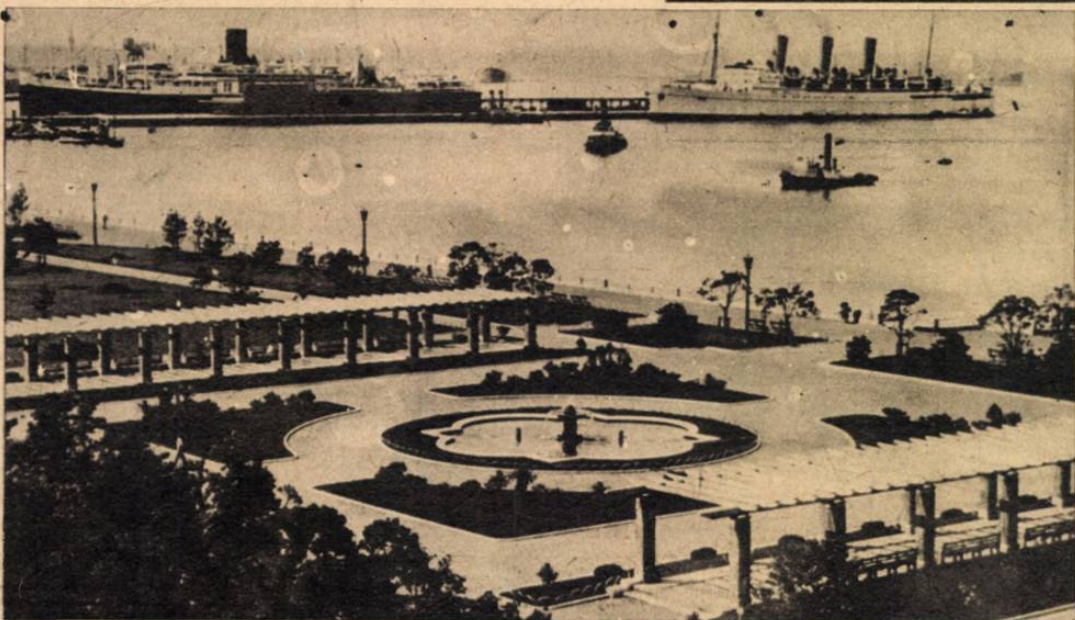
CASA FĂRĂ MOBILE

Dacă vrei să ai o pildă a modestiei cu care japonezul își duce viața, n'ai decât să pri-

Sus: Singura pasiune a japonezului e baia, fie în casă, fie în valurile spumoase ale mării.

Stânga: O vedere parțială a marelui port Yokohama cu minunata lui faleză.

vesti în locuința lui. Ce vei vedea?

O clădire firavă compusă din două etaje. La parter se află bucătăria, sala de baie și camera servitorilor sau a servitorului. La etaj, două camere mari, dintre care una este a părinților, iar cealaltă a copiilor separate prin uși de hârtie.

Stânga: O vedere pe deasupra unui cartier din Tokio. În prim plan, casele simple din lemn și carton presat.

Camera părinților nu este nici sufragerie, nici salonul, nici dormitorul european, ci toate acestea la un loc. Ea își schimbă întrebuințarea după orele zilei. Este când sufragerie, când salon și când dormitor. Pe pereții ei nu atârnă nicio podoabă, în afară de o stampă colorată care evocă pentru japonez frumusețea solului natal.

Mobilele lipsesc aproape cu desăvârșire în afară de câteva dulapuri așezate de-a lungul pereților. Pe jos, câteva rogojini și perine pentru mosafiri. Mesele individuale care sunt pliante, nu se văd în timpul zilei. De asemenea cuverturile și saltelele care servesc în timpul nopții pentru o mai bună odihnă, dispar ziua fiind adunate în dulapuri.

FATA MEA ÎȘI STRANGE ZESTREA...

Dacă d. Mikito te-a primit amical, atunci poți fi sigur că te va invita la o ceașcă de ceai pe care ți-o va servi cu un rit special servitoarea casei. Vei avea prilejul de a vedea și un instrument special, care este o urnă metalică plină cu cărbuni aprinși și despre care d. Mikito îți va spune că este încălzirea centrală națională.

Camera copiilor este asemănătoare cu aceea a părinților în ceea ce privește goliciunea și aparența ei modestă.

Dacă-l vei întreba pe d. Mikito câți copii locuiesc în camera vecină cu a lui îți va da probabil acest răspuns:

— Copiii mei cei mari nu mai locuiesc acasă

Auto 14 in Japonia

ternică cu cât cunoașterea este mai profundă. Și fiecare japonez își cunoaște bine țara.

SOȚIA MEA ESTE PRIMA MEA SERVITOARE

Excursiile copiilor costă foarte puțin deoarece căile ferate japoneze au fixat taxe foarte mici pentru deplasarea școlarilor. În ceea ce privește mâncarea zilnică ea poate fi calculată în raport cu costul a patru ouă. Fiecare copil japonez se mulțumește cu porția de orez și doarme pe patul adus de acasă. Acest pat are o cuvertură sau o rogojină. În general ei sunt adăpostiți în localurile școlilor din orașele pe care le vizitează.

Dar un japonez mai are, în afară de copii, o nevastă și una sau mai multe servitoare. Camera servitoarelor este tot atât de simplă ca și aceea

a stăpânilor. În această cameră femeile japoneze își petrec majoritatea timpului brodând și lucrând de zor. Chiar soția își ia masa în această cameră, când stăpânul primește mosefiri. De fapt, prima servitoare a casei este nevasta. Soțul nu-i spune niciodată unde se duce și nici când se întoarce. El îi spune doar atât: „Plec și revin“. Și nevasta nu are dreptul să mai întrebe nimic. Ea ingenușiază în fața stăpânului împreună cu celelalte servitoare, după ce au dat șefului familiei pălăria și umbreluța de hârtie. Când soțul se va reîntoarce din oraș, el va trebui să găsească pe femeile casei în aceeași atitudine de respectuoasă închinare.

Pentru ca lucrul casei să nu fie neglijat, una dintre femei stă la pândă pentru a putea anunța pe celelalte de apropierea stăpânului cărui i se datorează toată cinstea și respectul.

Precum se poate vedea, viața cotidiană a japonezilor este dintre cele mai simple din câte se pot imagina.

Singurul lux al japonezului este baia zilnică. Sala de baie care se află la parter conține o cadă mare de lemn lustruit și un cazan în care apa se încălzește cu ajutorul lemnului.

(Continuare în pagina 15)

Unul dintre băieți este soldat, al doilea doarme la uzină, economisind banii necesari transportului zilnic și distracțiilor primejdioase, iar fata cea mare lucrează într-o fabrică de textile din Kobe.

Europeanul va întreba dacă fata este fericită. Întrebarea aceasta este o surpriză pentru

un japonez. Iată care ar fi răspunsul d-lui Mikito:

— De ce n'ar fi fericită dacă are prilejul ca lucrând toată ziua să-și adune zestrea necesară pentru a se putea mărita cu cel pe care-l iubește. Trebuie să spun că chiar în uzina unde lucrează, ea urmează împreună cu colegile ei de cursuri de masaj și de puericultură și că ia chiar lecții de muzică, de cânt și de broderie. Precum se vede, fetele care muncesc își pot continua educația, care va face din ele gospodine admirabile și mame pline de devotament. Fetele care activează în uzine nu primesc decât o sumă minimă necesară cheltuelilor mici dar costul vieții lor este acoperit din salariu. Mai rămâne și un rest destul de important care este contribuția lunară pentru strângerea zestrei

Administrația uzinei capitalizează lunar acest rest până când lucrătoarea are la dispoziția ei un capital din care-și va putea cumpăra un teren pe care va clădi o casă modestă din carton și bambus. Atunci va găsi cu ușurință și un soț. De altfel, pentru ca lucrătoarele să-și poată desăvârși educația și să-și poată strânge zestrea, uzinele nu primesc lucrătoare care au depășit vârsta de 25 de ani.

Băieții care lucrează în uzine își primesc și ei educația lor, căci este mai simplu ca un profesor să se deplaseze la o uzină decât ca un număr mare de tineri să se ducă zilnic la școală. În educația băieților se pune accentul pe gimnastică și pe tehnică, în vederea obligațiilor militare pe care orice tânăr valid va trebui să le satisfacă.

ȘCOALA ȘI EDUCAȚIA COPILOR

Dar ce se întâmplă cu copiii mici? Evident, ca în orice țară din lume, părinții își hrănesc copiii până la vârsta când aceștia încetează de a mai trăi în spatele mamei. Până la vârsta de doi sau trei ani copilul este legat de spatele mamei care circulă cu el tot așa cum face și cangurul cu puii lui... Este un mijloc de locomotie ieftin și practic. Căruciorul de copii al europenilor este necunoscut în Japonia, unde fiecare cetățean se gândea la economia de cauciuc de lemn și de... Când copilul nu mai trăiește în spatele mamei, școala își asumă îngrijirea lui... zilei. Vacanțele, copiii și le petrec... cursii, sub conducerea profesorilor, și arată frumusețile țării. Căci dragostea... cu atât mai pu-

Sus: Femeile își poartă copiii în spinare... (În fund se vede vulcanul Fuji-Yama.

Dreapta: De ziua politistilor copiii niponi oferă acestora flori și băuturi răcoritoare.

Jos: O stradă modernă din centrul orașului Tokio.

Fotografiile sosesc greu—cum e și firesc—de pe fronturile pe care luptă japonezii, datorită distanțelor enorme. Japonezii posedă însă cele mai perfecționate aparate de transmitere a acestor fotografii prin televiziuni. Așa că orașele care posedă asemenea aparate pentru recepție pot avea din vreme documentele fotografice ale fronturilor nipone, — cel puțin pe cele mai importante căci o asemenea telefotografie este foarte costisitoare.

Spre a vă face o idee de un asemenea document, reproducem, la dreapta, prima telefotografie transmisă de la Rangoon și recepționată în Franța, în momentul când japonezii intrau în orașul birman. Se poate vedea entuziasmul cu care populația orașului a ieșit în întâmpinarea soldaților japonezi.

Cu prilejul zilei de aniversare a Fuehrerului au avut loc mari manifestații de recunoștință din partea poporului german în toate orașele Reich-ului. Vedem mai sus multimea care a ținut să se înscrie, cu acest prilej, în registrul deschis la Cancelariatul Reichului.

Stânga: D. Oshima, ambasadorul Japoniei la Berlin, semnând, cu acelaș prilej, în registrul Cancelariatului.

Jos: D. Dr. Goebbels în mijlocul invitaților de onoare, printre care figurează răniți de război și muncitori, asistând la un concert festiv al Filarmonicei din Berlin, dirijat de Wilhelm Furtwängler.

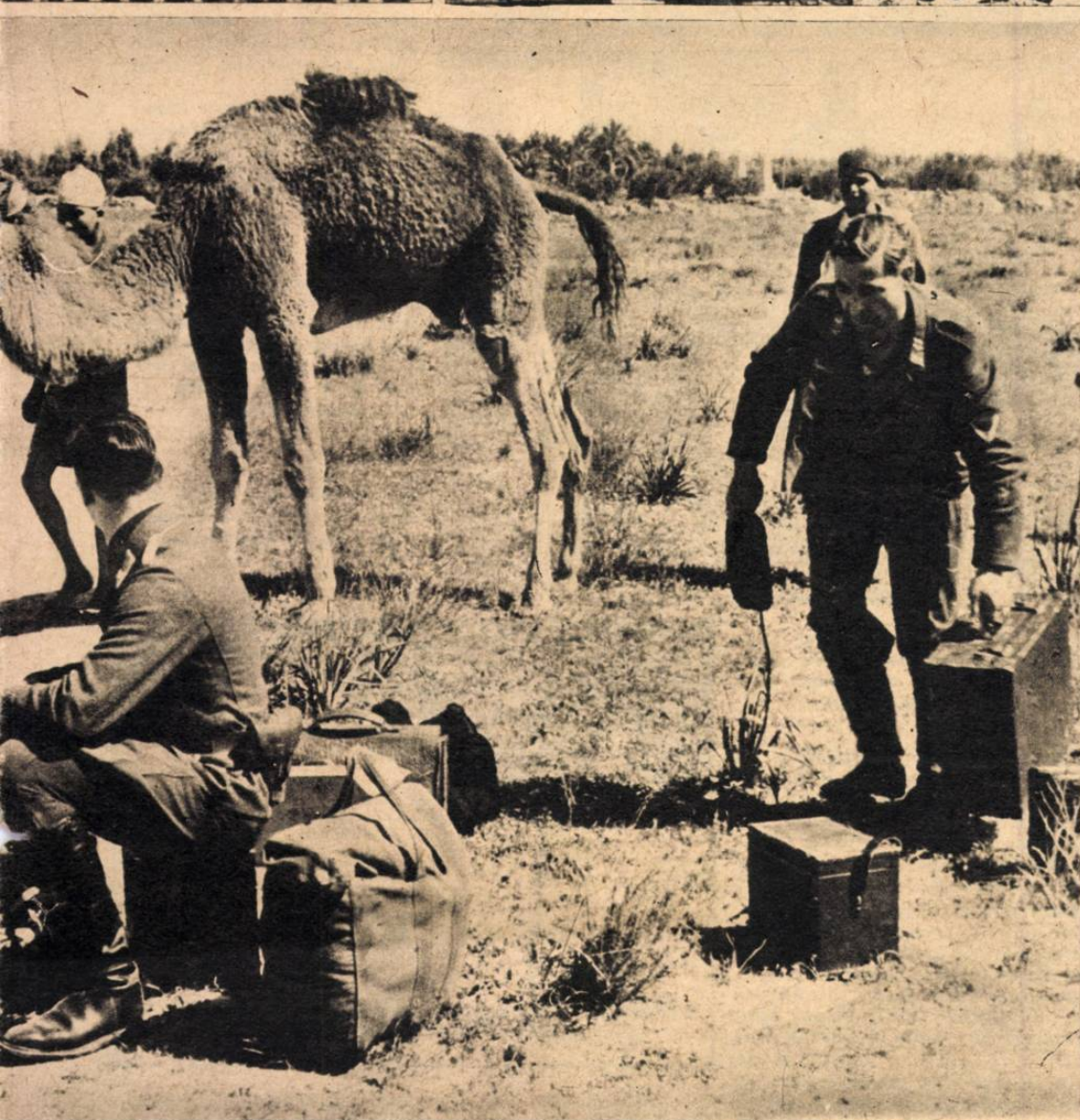
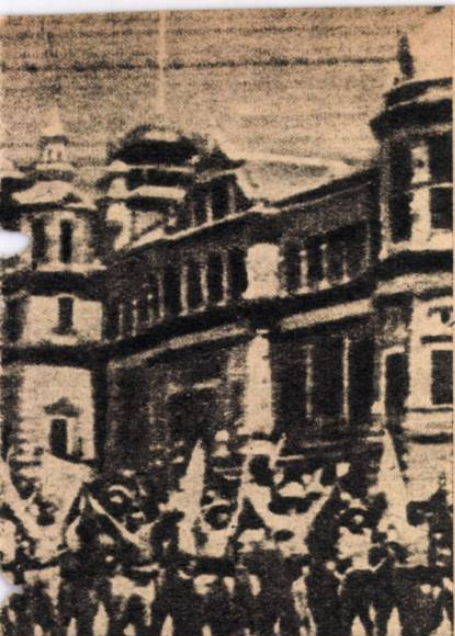
din TOATA LUMEA

Dreapta (sus): Cămila, auxiliar prețios al avionului iată ce se poate vedea pe câmpurile de luptă ale deșertului african. Într'adevăr, cu ajutorul cămilei se aduc, adeseori, pe aeroporturi materialele necesare piloților cași aparatelor de zbor. Cămilele sunt închiriate cu ziua pentru aceste servicii de indigeni.

Dreapta (jos): Într'o stradă din apropierea portului Saint-Nazaire, după încercarea de debarcare a englezilor: Unscotian, făcând parte din grupul numeroșilor prizonieri, își ascunde fața și plânge. Călcând pe tălpi groase de cauciuc, ei au încercat să ocupe poziții prin surprindere, dar au fost descoperiți la timp de reflecătoarele germane și decimați, în scurtele lupte care au urmat.

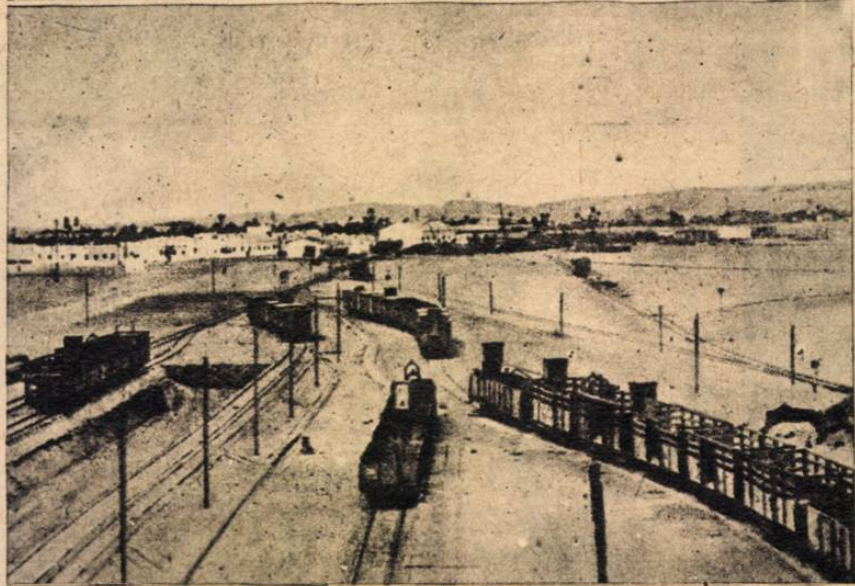
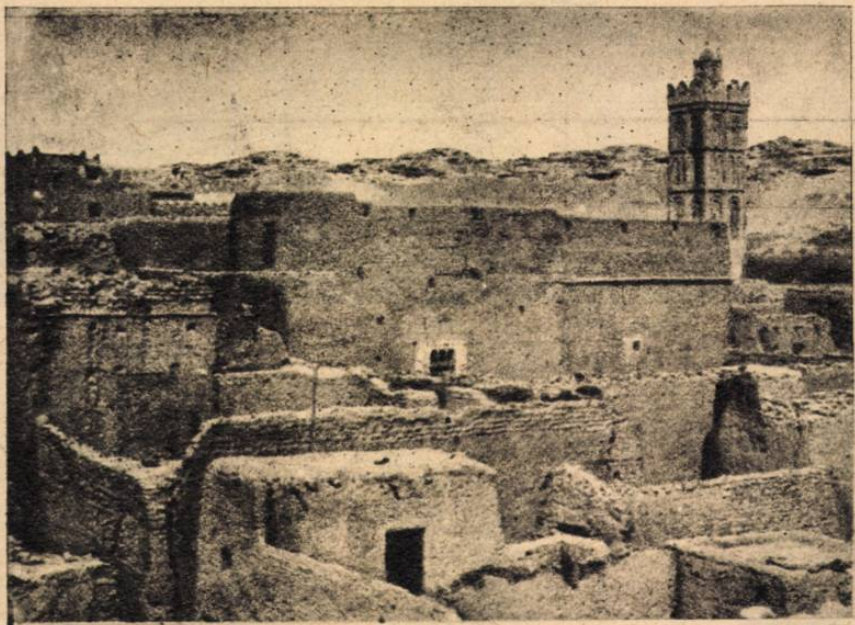

Sus: Vedere din portul oriental Beirut, în apele căruia submarinele germane au făcut o incursiune, în ziua de naștere a Fuhrerului, torpilând numeroase vase încărcate.

Dreapta: Priviți-l! Este submarinul cu cele mai mari și mai numeroase succese obținute în apele americane, fotografiat la întoarcerea lui la bază. Primul submarin care a pătruns în portul New-York semănând panica în jurul lui și care are desigur notate, în jurnalul de bord cele mai interesante și mai senzaționale acte de eroism.

Jos: Grupă de genști germani pornind la asaltul unei cazemate sovietice, pe frontul Sebastopolului. Sunt șapte oameni fiecare având misiunea lui precisă și instrucția lui specială pentru cucerirea unei cazemate.

MURUL NEGRU al desertului

Numeroase linii ferate brăzdează depe acum împrejurimile de nisip ale Kenadzei, unde altădată singurul vehicul era cămila.

FAPTUL că s'a găsit cărbune în mijlocul desertului african pare oarecum ciudat. Cine a avut năstrușnica idee de a căuta zăcămintele carbonifere într-o regiune în care clima exclude întrebuințarea cărbunelui la încălzit?

Și totuși un francez care în timpul unei lupte își pregătea adăpostul individual a dat cu unelta peste o bucată de cărbune.

De acest lucru și-au amintit coloniștii francezi din Africa atunci când au aflat despre suferințele metropolei care nu mai poate aduce din alte părți ale lumii aurul negru necesar punerii în funcțiune a uzinelor sale.

Sahara a fost cercetată în toate direcțiile și rezultatul este descoperirea unor filoane carbonifere destul de importante. Sahara va deveni poate o țară a minelor în loc să devină grătarul Europei. Ați auzit probabil despre planul fantastic al inginerului francez Antoine Meslou, după care prin construirea unui milion de kilometri de canale de irigație, care ar brăzda desertul și prin distilarea apei de mare ca la Gibraltar, s'ar

Dreapta: O vedere parțială a șantierei miniere din mijlocul desertului african.

Stânga: Gura neagră a minei care semnalează prezența prețiosului mineral, oferind totodată un plăcut refugiu pe timpul marilor călduri.

ficație caracteristic micilor așezări ale arabilor în pustiu.

Localitatea, care este o imbinare de sat și oraș se numește Kenadza. În această localitate modestă s'a aflat o piatră despre care localnicii pretind că a fost atinsă de profet. Motiv suficient pentru Kenadza să se transforme într'un loc de pelerinaj pentru credincioșii care nu-și pot permite drumul până la Mecca.

Tot în Kenadza o europeană extrem de inteligentă, Isabella Eberhardt, de origine germană, în vârstă de 40 de ani, a

Stânga: Oameni din toate rasele Africii de Nord sunt angajați să lucreze la minele de la Kenadza, unde, pe lângă un câștig frumos, mai găsesc și o temperatură de numai 25 grade.

Jos: Harta care arată distanța ce desparte Kenadza de coasta Mediteranei.

Stânga: Ruinele antice ale Kenadzei care au constituit întotdeauna un loc de pelerinaj pentru credincioșii musulmani cari nu puteau merge la Mecca.

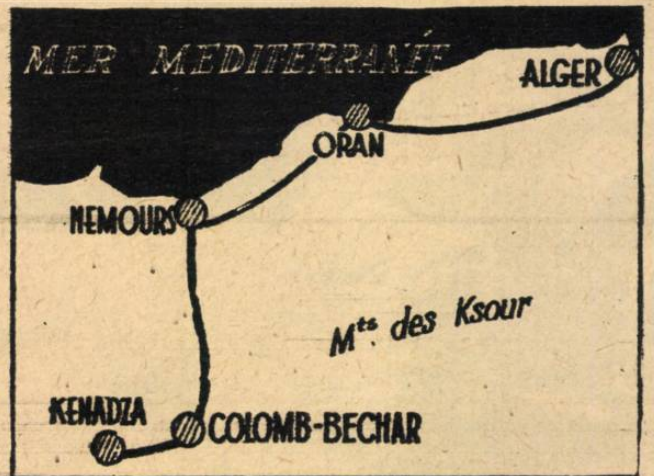
putea cultiva cu cereale o suprafață de 7 milioane de kilometri pătrați de desert. Dar proiectul lui Antoine Meslou a fost considerat ca o utopie căci oamenii politici își dădeau seama că pentru realizarea unui asemenea plan gigantic, era necesară excluderea tuturor conflictelor mondiale pentru ca toate popoarele lumii să poată conlucra la transformarea unui desert într-o grădină uriașă.

Războiul actual compromițând drumurile maritime care leagă imperiul francez de metropolă a obligat pe specialiștii francezi să caute pe teritoriul african cărbunele necesar uzinelor de electricitate și mai ales uzinelor ce s'au dezvoltat în orașele de pe coasta nordică a continentului negru.

Pe vremuri Tunisia își importa cărbunele tocmai de la Capul Bon, iar Marocul își aducea antracitul din Anglia. Astăzi aceste importuri nu se mai pot face, iar pe de altă parte metropola franceză duce o mare lipsă de cărbune.

Faptele acestea au determinat examinarea atentă a teritoriului care se întinde în plin desert.

Și nu se poate spune că cercetările au fost infructuoase, căci la o distanță de 22 de kilometri de frontiera algero-marocană, s'a găsit o râpă ce adăpostește importante zăcămintele carbonifere. În locul acela se află un sat întărit după sistemul de forti-

venit să trăiască în sihăstrie după ce trecuse la religia islamică.

Astăzi, Kenadza s'a transformat într'un mic oraș de mineri și de coloniști. Stăpânul satului care este și șeful religios al mahomedanilor din regiune nu s'a opus la exploatarea zăcămintelor de

(Continuare în pag. 15)

Tot ce e frumos e demn de reținut e scos cu meticulozitate din cărțile marilor filozofi ai lumii și notat în agendele „animatoarelor”

FRANCEZII sunt oameni originali. Deși originalitatea este semnul tinereții și entuziasmului spiritual, ea n'a dispărut din această țară care a trăit recent o mare prăbușire politică și militară. Chiar în materie de educație, francezii își păstrează originalitatea care este o caracteristică a spiritului galic. Nu trebuie să uităm că marele pedagog Rousseau, a apărut în mijlocul acestei națiuni vesnic gata să experimenteze noi idei și sisteme de educație colectivă și individuală.

La Lyon în cartierul cel mai vechiu al orașului, există o veche mănăstire cu scări monumentale, cu săli grandioase ale căror tavane sunt străbătute de nervurile unor bărne, așa

cum se făceau acum câte-va veacuri pentru a susține baldachinul plafoanelor.

Această mănăstire care este o bijuterie a artei arhitectonice, a fost transformată într-o școală. Ce fel de școală este aceasta care numără numai cincizeci de elevi de ambe sexe?

Veniți din toate colțurile Franței, proveniți din mediile și clasele sociale cele mai deosebite, cu un bagaj de cultură care merge dela bacalaureat și până la diploma de licență, elevii și elevele acestei școli ciudate lucrează timp de opt luni ca să-și însușească stăpânirea unor materii variate.

Pentruca tinerii francezi să recapete gustul și simțul artelor naționale, pentruca ei să realizeze cunoașterea profundă a muzicii vechi franceze, a dansurilor seculare, a artelor plastice (pictura murală și arta vitroului) câțiva artiști s'au gândit să creeze o școală de pregătire, în cadrul somptuos al vechii mănăstiri lyoneze.

Cei care absolvă aceste cursuri au dreptul de a porni la sate și la orașe, în uzine și în școli pentru a conduce mișcarea de reeducare în spirit tradițional a tinerilor francezi.

În interiorul vechii mănăstiri dela Lyon se cultivă azi frumusețea spirituală a vieții, „animatorii” de mâine învățând să caute, să găndească, să aprecieze arta și literatura sănătoasă și să trăiască în armonie

Școala aceasta dela Lyon dă anual un număr de animatori și de animatoare, care în mediul lor vor iradia lumina entuziasmată a dragostei pentru toate produsele specifice geniului creator național.

Faptul că într-o țară în care cosmopolitismul își crease patria, tineretul a revenit pe calea pe care au umblat marii constructori de catedrale, trubadurii și poeții, este o dovadă că Franța își dă seama de motivele prăbușirii ei tragice.

Aceste pricini stau tocmai în hiatusul dintre actualitate și trecut, în pauza care a intervenit între tradițiile înaintașilor și practicile contemporane.

Centrul de educație artistică a tineretului francez, căci așa se numește școala dela Lyon, este o instituție necesară într-o țară în care tineretul a fost în ultima vreme un spectacol pasiv al ideilor vânturate în lume.

Cele câteva ilustrații care însoțesc rândurile de față, trasează într'un documentar luminos viața unei tinere animatoare dela intrarea ei în școală, și până la plecarea ei.

Increzători în puterea de redresare a poporului, tinerii francezi văd salvarea națiunii în reîntoarcerea la vechile tradiții de artă și de gândire, moștenire prețioasă a unui trecut strălucitor.

Stânga: O lecție de mimică în subteranele mănăstirii
Jos: Masa comună a celor ce studiază o viață nouă. (În colțul din stânga): o elevă absolventă a „cursurilor” părăsind cu regret mănăstirea

Muzica ocupă primul loc în cursurile de viață noul dela Lyon, fie instrumentală...

...fie vocală, cum vedem la aceste eleve, sârguitoare și pline de viață...

Jos: Însfârșit arta de a ști să crești copii cu zămbetul pe buze, iată ce se mai predă în școala de „animatoare dela Lyon

OAMENI carii tinereții să TRAIASCA

Intr-o oază la Bengasi. Copii arabi sunt prietenii deosebiți ai soldaților Corpului german din Africa.

Un arab explică soldaților germani ai aviației reliefulurile romane din Leptis Magna.

DE pe urma războiului actual națiunea germană se va alege cu o uriașă experiență de viață, datorită faptului că soldații Marelui Reich au participat la lupte în regiunile cele mai deosebite din punct de vedere geografic și climateric.

Marii călători ai veacului nostru sunt acești soldați viteji, care au cucerit pretutindeni în afară de victorii strălucite și un bogat bagaj de cunoștințe.

„Africanii”, — cum li se spune soldaților germani care luptă alături de forțele italiene în Libia, — au fost îndelung pregătiți pentru a putea face față greutăților inerente într-o climă neobișnuită pentru un european cum este aceea a deșerturilor din Nordul continentului african. Această pregătire a comportat pe lângă instrucția specială și o instruire de ordin general cu tendințe de aclimatizare, pentru că oamenii transplantați dintr-o climă într’alta să poată combate cu succes furtunile de nisip, valurile de căldură, stolurile de muște veninoase, atacurile țânțarilor, ale scorpionilor și frigul din timpul nopții, în violent contrast cu căldura toridă a zilei.

Pentru ca un soldat să poată îndeplini în mod perfect misiunile ce i se încredințează, el trebuie să fie în primul rând sănătos. Or menținerea sănătății este prima grijă a comandamentului german.

De aceea pregătirea soldaților expediționari a comportat și un lung exercițiu pentru a-i face imuni la contrastele climei africane. Dar în afară de acest aspect al pregătirii și aclimatizării, se poate spune despre soldatul african că pe continentul negru el a cucerit cu multe osteneli o interesantă experiență de viață.

După luptele grele care adesea se desfășoară sub violente furtuni de nisip, acești oameni bronzăți de soarele Africei, își recâștigă forțele, studînd lumea pitorească a Orientului.

Sus: La uriașa poartă „Arae Philaenorum”, construită de Duce.

Stînga (jos): Soldați germani spectatori la o defilare de trupe în Tripolis.

Jos: Soldați germani ai aviației admiră minunatele mozaicuri arabe din Tripolis.

Distracție între două LUPTE

Călătoria este o școală a vieții. Faptul că aceste deplasări se fac în timp de războiu nu micșorează caracterul lor profund instructiv.

Și soldații germani, mai mult ca oricare alții, au apetența și curiozitatea necesară pentru a se apleca cu luare aminte asupra aspectelor inedite ale unei lumi pline de pitoresc și de farmec.

În orele libere, între două lupte „africanii” studiază cu interes strălucitoare opere de artă ale arhitecturii arabe, prilejul li se oferă în timpul trecerii prin orașele africane. Dar în afară de interesul pe care-l prezintă

Soldați germani într-o cafenea arabă la Tripolis

lumea arabă cu tradițiile, obiceiurile și monumentele ei, „africanii” pot să vadă acolo urmele glorioasei civilizații romane de pe vremea când imperiul acesta stăpânea ambele țărmuri ale Mediteranei.

La Leptis Magna, străvechile basoreliefuluri atrag un număr destul de important de soldați care caută pretutindeni pe pământul Africii semnele neșterse ale dominației europene pe teritoriul continentului învecinat.

Uriașa poartă dintre Libia și Cirenaica, numită „Arae Philaenorum” construită sub îndrumul ducelui, care se înalță majestuos pe șoseaua Balbo, este continuu fotografiată de zeci de soldați care vor să-i ducă în patrie imaginea lui simbolică.

Deosebit de interesant este pentru soldații germani timpul petrecut în minunatele oaze africane. Acolo, ei au prilejul de a vedea cum decurge viața arabilor ce nu s’au lăsat influențați de tendința de asimilare a orașelor africane.

Luptătorii germani din Africa vor păstra până la sfârșitul vieții lor nu numai amintirea unor lupte grele și victorioase ci și aceea a unei lumi necunoscute, frumoase și pline de farmec.

